

Charles Spurgeon

CÂȘTIGAREA,
SUFLÉTELOR.

Câștigarea sufletelor

Charles H. Spurgeon

CÂȘTIGAREA
SUFLETELOR

MAGNA GRATIA

CĂȘTIGAREA SUFLETELOR

Charles Haddon Spurgeon

Copyright © 2020, 2024 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Soul Winner, or How to Lead Sinners to the Saviour* (ediția Passmore and Alabaster, 1903).

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr; Tehnoredactare și DTP: MG Studio.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-6638-46-8 (pdf); 978-630-6638-47-5 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„*Să nu furi*” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

<i>Prefață</i>	7
<i>Capitolul 1. Ce înseamnă să câștigi un suflet?</i>	9
<i>Capitolul 2. Câștigătorul de suflete în relația lui cu Dumnezeu</i>	47
<i>Capitolul 3. Câștigătorul de suflete în relația lui cu oamenii</i>	77
<i>Capitolul 4. Predici care pot câștiga suflete</i>	97
<i>Capitolul 5. Piedici în calea câștigării sufletelor</i>	125
<i>Capitolul 6. Cum să îi atragi pe alții să câștige suflete</i>	139
<i>Capitolul 7. Cum să înviezi morții</i>	161
<i>Capitolul 8. Cum să câștigi suflete pentru Hristos</i>	183
<i>Capitolul 9. Prețul de plătit</i>	209
<i>Capitolul 10. Răsplata celui ce câștigă suflete</i>	219
<i>Capitolul 11. Viața și lucrarea câștigătorului de suflete</i>	231
<i>Capitolul 12. Câștigarea sufletelor explicată</i>	259
<i>Capitolul 13. Lucrarea noastră prioritară</i>	289
<i>Capitolul 14. Sfaturi pentru câștigătorii de suflete</i>	317
<i>Capitolul 15. Încurajări pentru câștigătorii de suflete</i>	345
<i>Despre autor</i>	373

PREFAȚĂ

Această carte este publicată după un plan făcut de dl. Spurgeon. El a pregătit pentru tipar cea mai mare parte a materialului publicat aici, restul fiind extras din manuscrisele sale și adăugat cu ușoare modificări. Intenția lui fusese să le ofere studenților de la colegiul pastoral un curs scurt pe tema a ceea ce el denumea „cea mai nobilă slujbă” — câștigarea sufletelor — și, după încheierea seriei de mesaje, s-a hotărât să organizeze predicile sale anterioare pe aceeași temă către alte audiențe și să publice totul spre călăuzirea tuturor celor care doreau să devină câștigători de suflete, cu nădejdea că îi va convinge pe mult mai mulți creștini să se implice în această slujire pentru Mântuitorul, slujire cu adevărat binecuvântată. Această explicație va justifica forma în care subiectul este tratat în cartea de față. Primele șase capitole conțin lecțiile sale de la Colegiu, după care vin patru mesaje către învățătorii de școală duminicală, către predicatorii în aer liber și prietenii care s-au adunat la întâlnirile de rugăciune din serile de luni, de la Tabernacol, iar restul cărții este format din predici în cadrul cărora lucrarea de câștigare a sufletelor este încurajată fierbinte și adusă în atenția fiecărui credincios în Domnul Isus Hristos.

Vreme de peste 40 de ani, prin predicarea și scrierile sale, Charles Spurgeon a fost unul dintre cei mai mari câștigători

de suflete, iar prin cărțile și predicile lui, el continuă să fie mijlocul convertirii multor oameni din întreaga lume. De aceea, credem că mii de suflete se vor bucura să citească ceea ce el a spus și a scris pe tema despre care el spunea că este „cea dintâi preocupare a slujitorului creștin”.

Capitolul 1.

CE ÎNSEAMNĂ SĂ CÂȘTIGI UN SUFLET

Dragii mei frați, dacă Dumnezeu mă va ajuta, îmi propun să aduc înaintea voastră o scurtă serie de cuvântări cu titlul general „*Câștigătorul de suflete*”. Câștigarea sufletelor este principala preocupare a slujitorului creștin. Ea trebuie să fie, fără îndoială, principala preocupare a fiecărui credincios adevărat. Noi toți ar trebui să spunem asemenea lui Simon Petru, „Mă duc să prind pește” (Ioan 21:3) și, ca în cazul lui Pavel, țelul nostru trebuie să fie „ca, oricum, să îi mântuim pe unii dintre ei” (1 Cor. 9:22). Trebuie să încep seria mea de cuvântări pe această temă prin câteva gânduri despre această întrebare: *Ce înseamnă să câștigi un suflet?*

CE NU ÎNSEAMNĂ CÂȘTIGAREA SUFLETELOR

Cred că putem căpăta ceva învățătură prin a răspunde la această întrebare în primul rând descriind ceea ce nu este câștigarea sufletelor.

Nu prin transferul membrilor altor biserici

Noi nu credem că avem de-a face cu o lucrare de câștigare a sufletelor atunci când sunt furați membrii din biserici deja

înființate și când aceștia sunt învățați să rostească un Șiboleț anume. Noi țintim mai degrabă să aducem sufletele la Hristos decât să facem din oameni convertiți ai sinagogii noastre. Există mulți hoți de oi, despre care nu voi spune decât că ei nu sunt „frați”, sau, cel puțin, nu acționează frățeste. Ei vor trebui să dea socoteală înaintea Stăpânului lor. Mie mi se pare o lipsă crasă de politețe să îți zidești casa din ruinele colibelor vecinilor tăi. Aș prefera infinit mai mult să fiu nevoit să mă trudesc pentru propria casă. Sper că noi toți avem o inimă mare ca a Dr. Chalmers, care, când i s-a spus că un anumit efort nu ar fi benefic intereselor specifice ale Bisericii Libere a Scoției, deși putea conduce la promovarea intereselor generale ale religiei în țară, a răspuns: „Ce este Biserica Liberă prin comparație cu binele creștin făcut oamenilor Scoției?” Da, ce este vreo biserică sau ce sunt toate bisericile puse la oală, ca simple organizații, dacă se află în conflict cu avantajul moral și spiritual al națiunii sau dacă împiedică Împărăția lui Hristos? Tocmai pentru că Dumnezeu îi binecuvântează pe oameni prin biserici dorim și noi să le vedem crescând, și aceasta nu doar de dragul bisericilor în sine. Există un fel de egoism în dorința unora de a-și vedea partida grandioasă, și fie ca harul să ne elibereze de acest duh rău! Creșterea Împărăției este mai de dorit decât creșterea unui clan.

Noi ne vom strădui suficient de mult pentru a-l face pe un frate pedo-baptist să devină baptist, căci prețuim rânduielele Domnului nostru; ne vom strădui mult să ridicăm un credincios în mântuirea prin voința liberă la stadiul de credincios în

mântuirea prin har, căci dorim să vedem toată învățătura religioasă cum este zidită pe stânca solidă a adevărului, nu pe nisipul imaginației, dar, în același timp, obiectivul nostru măreț nu este schimbarea opiniilor oamenilor, ci regenerarea naturii lor.

Noi vrem să îi aducem pe oameni la Hristos, nu la gândirea noastră specifică despre ce este creștinismul. Grija noastră dintâi trebuie să fie aceea ca oile să fie adunate în staulul marelui Păstor, și vom avea suficient timp după aceea să ne asigurăm că avem stâne suficiente pentru ele. A face prozeliți este o trudă potrivită pentru farisei, pe când țelul onorabil al slujitorilor lui Hristos este să-i aducă pe oameni la Dumnezeu.

Nu prin înscrierea pripită a oamenilor ca membri

Mai apoi, noi nu considerăm că această lucrare de câștigare a sufletelor poate fi împlinită prin *a înscrie în grabă numele oamenilor în registrul bisericii noastre*, doar ca să putem demonstra la sfârșitul anului că am avut parte de o creștere serioasă.

Ar fi ușor să faci așa ceva, și există frați care se trudesesc destul, ca să nu spun că folosesc tot felul de artificii, pentru a pune în aplicare o astfel de schemă, dar dacă privim această abordare ca fiind alfa și omega eforturilor unui predicator, rezultatul va fi deplorabil. Haideți să aducem convertiți adevărați în biserică prin orice mijloace, căci face parte din lucrarea noastră să îi învățăm să asculte de toate lucrurile pe care Hristos le-a poruncit, însă toate aceste lucruri trebuie transmise ucenicilor, nu unor

oameni care doar pretind că au credința. Dacă nu avem grijă la acest aspect, putem face mai mult rău decât bine. Dacă introducem persoane neconvertite în biserică, vom slăbi și degrada biserica, și, ceea ce este un câștig aparent, va ajunge o pierdere reală.

Nu sunt printre cei care resping statisticile, și nu cred că ele produc tot soiul de rele, căci cifrele fac mult bine dacă sunt precise și dacă oamenii le folosesc legitim. Este un lucru bun ca oamenii să vadă infertilitatea țării prin cifrele în scădere, așa încât să poată fi aduși pe genunchi înaintea Domnului, cerându-I creștere. Tot astfel, pe de altă parte, nu este în niciun caz un lucru rău ca predicatorii să fie încurajați socotind rezultatele trudei lor. Mi-ar părea foarte rău dacă ar fi abandonată practica de a adăuga și a scădea pentru a ajunge la rezultatul net, căci este un lucru drept să ne cunoaștem situația prin intermediul cifrelor. Am observat că cei care obiectează față de aceasta sunt adesea frați ale căror rapoarte nesatisfăcătoare ar trebui să îi umilească întrucâtva: acest lucru nu este valabil întotdeauna, dar suspectez că îl văd destul de frecvent. Am auzit de raportul unei biserici, raport în care slujitorul ei, care este cunoscut foarte bine că a redus congregația la zero, a scris cu interes că „biserica noastră se uită în sus”. Când a fost întrebat ce sens are afirmația lui, răspunsul a fost următorul: „Toți știți că biserica este pe spate,¹ așa că nu poate face altceva decât să privească în sus”. Când bisericile privesc în sus în felul acesta,

¹ Biserica este pe spate – aluzie la faptul că era o biserică moartă spiritual. – n.ed.

în general păstorii lor spun că statisticile sunt lucruri foarte amăgitoare și că nu poți calcula lucrarea Duhului, nici nu poți evalua creșterea unei biserici prin intermediul cifrelor. Realitatea este că poți socoti foarte corect creșterea ei dacă cifrele sunt oneste și dacă iei în considerare toate circumstanțele. Dacă nu există nicio creștere, poți calcula cu o acuratețe considerabilă și poți concluziona că nu se face nimic acolo. Dacă există o descrescere clară în timp ce populația din zonă crește, poți să știi clar că rugăciunile oamenilor și predicarea slujitorului bisericii nu au putere.

Totuși, toți par să se grăbească să aibă membri cât mai mulți în biserică. Acest lucru este foarte dăunător, atât bisericii cât și presupușilor convertiți. Îmi amintesc foarte bine de mai mulți tineri care aveau un caracter moral bun și pentru care existau speranțe la convertire, însă, în loc să le cerceteze inimile și să țintească la convertirea lor reală, păstorul lor nu s-a lăsat până nu i-a convins să se boteze. El credea că, odată ce aceștia făceau mărturia publică, erau mai constrânși să se atașeze de lucrurile sfinte, așa că s-a simțit destul de încrezător să îi preseze, căci „erau atât de promițători”. El și-a imaginat că a-i descuraja printr-o cercetare vigilentă ar fi putut mai degrabă să îi îndepărteze așa că, pentru a se asigura că îi păstrează în biserică, i-a transformat în ipocriți. La momentul acesta, acești tineri sunt mult mai departe de Biserica lui Dumnezeu decât ar fi fost dacă erau lăsați să fie ei înșiși și dacă ar fi fost avertizați că nu erau convertiți înaintea lui Dumnezeu. Atunci

când primim o persoană și o socotim în numărul celor credincioși, îi facem o rană serioasă, sigur, cu excepția situației în care avem motive întemeiate să credem că acel om este cu adevărat regenerat. Sunt sigur de aceasta, căci vorbesc doar după ce am făcut observații atente.

Unii dintre cei mai groaznici păcătoși pe care i-am cunoscut au fost membri ai unei biserici și, cred eu, au fost forțați să facă o profesiune de credință printr-o presiune nepotrivită – bine intenționată, dar greșit aplicată.

De aceea, nu consider că lucrarea de câștigare a sufletelor este sau poate fi asigurată prin înmulțirea botezurilor și prin forțarea dimensiunii bisericilor noastre. Ce înțeles au aceste mesaje de pe frontul de luptă? „Aseară, 14 suflete au fost sub convingere de păcat, 15 au fost justificate și 8 au primit sfințirea completă”.

Sunt obosit de aceste laude publice, de această socotire a puilor necloțiți, de această expoziție a prăzilor îndoielnice. Lăsați deoparte o astfel de numărătoare a oamenilor, o astfel de pretenție deșartă, căci are nevoie de testare de-a lungul unei vieți. Da, trageți nădejde pentru ce este mai bine, însă fiți rezonabili chiar și când vi se pare că lucrurile stau cel mai bine. Camerele de cercetare² sunt un lucru foarte bun, dar dacă ele conduc

² Camerele de cercetare – de-a lungul secolului al XIX-lea s-a perpetuat o practică evanghelică îndoielnică, prin care cei interesați de subiectele religioase erau îndemnați să meargă după predică într-o camera denumită astfel, loc unde se insista asupra lor, adesea prin presiune psihologică și sentiment de vinovăție, să ia o „decizie pentru Hristos”. – n.ed.

la laude deșarte cu aceste cifre, ele nu vor face decât să Îl întristeze pe Duhul Sfânt și ca răul să abunde.

Nu prin spectacol și agitație

Dragi prieteni, câștigarea sufletelor nu înseamnă să creăm agitație, dar agitația și entuziasmul vor însoți orice mare mișcare. Putem pe bună dreptate să punem sub semnul întrebării dacă acea mișcare a fost serioasă și puternică, în condițiile în care a fost liniștită ca o lectură a Bibliei într-o sufragerie. Nu poți să desprinzi stâncile mari fără sunetul exploziilor, nici să duci o bătălie ținându-i pe toți tăcuți ca un șoa-rece. Într-o zi fără ploaie, căruța nu poate să meargă multă vreme pe drum fără să auzi zgomot și să vezi praf în jurul ei. Frecușul și agitația sunt rezultatul natural al forței în mișcare. Așadar, când Duhul lui Dumnezeu lucrează și mințile oamenilor sunt tulburate, trebuie și vor exista semne clare și vizibile ale mișcării, chiar dacă acestea nu trebuie confundate niciodată cu mișcarea însăși.

Dacă oamenii își imaginează că a face praf este ținta și obiectivul cu care un căruțaș își conduce vehiculul, ar putea să ia o mătură și să ridice în curând mai mult praf decât 50 de trăsură, dar mai degrabă vor deranja decât să aducă ceva benefic. Agitația este la fel de necesară cum este praful, dar în niciun caz ea nu trebuie să fie ținta. Când femeia și-a măturat casa, ea a făcut acest lucru pentru a-și găsi banul, nu de dragul de a ridica un nor de praf.

Nu țintiți senzația și „efectul”. Lacrimile care curg și ochii șiroind, suspinele și strigătele, întâlnirile aglomerate și tot soiul de confuzii pot să își facă loc, și pot fi confundate cu emoțiile autentice, însă vă rog să nu le stârniți intenționat sau planificat.

Vedem destul de des cum converțiții care se nasc în mijlocul agitației dispar odată cu agitația în sine. Ei sunt ca anumite insecte, care sunt produsul unei zile toride, vietăți care mor odată cu apusul soarelui. Anumiți converțiți trăiesc asemenea salamandrelor, în flăcări, dar își dau suflarea la o temperatură normală.

Nu găsesc nicio plăcere în acea religie care are nevoie de un cap în flăcări, sau care îl creează. Dați-mi evlavia care înflorește mai degrabă pe Calvar decât pe Vezuviu. Cel mai mare zel pentru Hristos este consecvent cu bunul simț și rațiunea.

De aceea, agitația, emoționalismul și fanatismul sunt produsele unui alt zel, care nu este potrivit cunoștinței. Noi vrem să îi pregătim pe oameni pentru camera părtășiei, nu pentru sălile de spectacole de la Bedlam.³ Nimănu-i pare rău mai mult decât mie că trebuie să lansez un astfel de avertisment, dar când îmi aduc aminte de excentricitățile unor anumiți predicatori sălbatici ai trezirii, nu pot să mă abțin, ba chiar aș spune mult mai multe.

³ Bedlam - numele unui celebru azil de nebuni din Londra - n.ed.

CE PRESUPUNE CÂȘTIGAREA UNUI SUFLET PENTRU DUMNEZEU?

Ce presupune adevărata lucrare de câștigare a unui suflet pentru Dumnezeu? Întrucât această câștigare a sufletelor se face prin instrumente, care sunt procesele prin care un suflet este condus la Dumnezeu și la mântuire?

Propovăduirea adevărului Evangheliei

Eu cred că una dintre principalele acțiuni ale acestei lucrări constă din a învăța un om că el poate cunoaște adevărul despre Dumnezeu. Învățarea prin intermediul Evangheliei este începutul oricărei lucrări reale asupra minților oamenilor. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate Neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:19-20). Lucrarea începe cu învățătura, și învățătura o încununază.

Potrivit lui Isaia, Evanghelia este aceasta: „Luați aminte și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi” (Isaia 55:3). De aceea, datoria noastră este să le dăm oamenilor ceva vrednic de a fi ascultat. În fapt, trebuie să îi învățăm aceste lucruri. Noi suntem trimiși să evanghelizăm sau să predicăm Evanghelia oricărei făpturi, și nu facem acest lucru decât dacă îi învățăm pe oameni adevărurile mărețe ale revelației. Evanghelia este vestea bună.

Dacă i-ai asculta pe anumiți predicatori, ai zice că Evanghelia este un fel de lucru sacru care îi agită sau un butoi de băutură spirtoasă care le incită creierele. Nu, nicidecum, căci ea este o veste, are informație în ea, și în ea se găsește învățătura despre lucrurile pe care oamenii trebuie să le cunoască, având în ea afirmații bine gândite pentru a-i binecuvânta pe cei care o aud. Evanghelia nu este o incantație magică, a cărei forță constă într-o adunătură de sunete. Nu, ea este o descoperire a faptelor și adevărilor care implică și cer cunoștință și credință. Evanghelia este un sistem de gândire rațional, care apelează la mintea omului.

Evanghelia este materie primă pentru gândire și cântărire, și ea apelează la conștiință și la puterea minții. De aceea, dacă nu îi învățăm pe oameni ceva anume, putem să strigăm foarte bine, „Crede! Crede! Crede!”, dar ce să creadă oamenii? Fiecare îndemn implică o învățătură corespunzătoare, altfel nu are niciun sens. „Scapă!” De ce să scape omul? Această exclamație implică să vorbim despre doctrina pedepșirii păcatului. „Fugi!” Unde să fugă omul? De aceea, trebuie să Îl predici pe Hristos și rănilile Lui. Da, aici trebuie să predici învățătura clară a ispășirii prin jertfa Lui. „Pocăiește-te!” De ce să se pocăiască omul? Aici trebuie să răspunzi la întrebări precum, „Ce este păcatul? De ce este el rău? Care sunt consecințele păcatului? „Fii convertit!” Dar ce înseamnă să fii convertit? Prin ce putere putem fi convertiți? De la ce să fim convertiți și la ce să fim convertiți? Terenul învățăturii

este larg, dacă vrem ca oamenii să ajungă să cunoască adevărul care îi mântuiește. „Nu este de niciun folos ca sufletul să fie lipsit de cunoștință”, și este de datoria noastră, ca instrumente ale Domnului, să îi facem pe oameni să cunoască adevărul astfel încât să îl creadă și să îi simtă puterea. Nu suntem chemați să încercăm să îi aducem pe oameni la mântuire în întuneric, ci trebuie să căutăm ca, în puterea Duhului Sfânt, să îi întoarcem de la întuneric la lumină.

Să nu credeți, dragi prieteni, că, atunci când mergeți la întâlniri de trezire sau la servicii evanghelistice speciale, ar trebui să abandonați doctrinele Evangheliei, căci tocmai atunci ar trebui să propovăduiți cu atât mai mult doctrinele harului. Predicați învățătura Evangheliei cu afecțiune, simplu și clar, în special acele adevăruri care au un efect prezent și practic asupra stării omului și a harului lui Dumnezeu. Unii entuziaști ar părea că nutresc ideea că, de îndată ce un predicator se adresează celor neconvertiți, ar trebui în mod deliberat să își contrazică predicile sale uzuale doctrinare, pentru că se presupune că n-ar mai exista convertiri dacă el ar propovădui întreg sfatul lui Dumnezeu. Fraților, asta ar fi ca și cum ar trebui să ascundem adevărul și să spunem jumătăți de minciuni, doar-doar am putea să mântuim ceva suflete. Nu, ideea nu este că trebuie să transmitem adevărul către copiii lui Dumnezeu pentru că ei nu vor auzi nimic altceva, nici că ar trebui să îi împingem forțat pe păcătoși la credință prin a exagera o parte a adevărului și prin a ascunde restul până la o perioadă

mai convenabilă. Aceasta este o teorie stranie, și totuși mulți o susțin. Așa cum zic ei, le putem predica copiilor lui Dumnezeu răscumpărarea limitată, dar răscumpărarea universală trebuie să fie doctrina noastră atunci când vorbim lumii dinafara bisericii; ar trebui să le spunem credincioșilor că mântuirea este cu totul prin har, pe când păcătoșilor să li se spună totul ca și cum ei ar trebui să se mântuiască singuri; ar trebui să îi informăm pe creștini că numai Dumnezeu Duhul Sfânt îi poate converti, dar când vorbim cu cei nemântuiți, aproape că nici nu trebuie să menționăm de Duhul Sfânt. Noi nu așa am învățat de la Hristos. Așa au făcut alții, și ar trebui să fie avertismente pentru noi, nu exemple de urmat. Cel care ne-a trimis să câștigăm suflete nu ne permite să inventăm minciuni, nici să suprimăm adevărul. Lucrarea Lui se poate face foarte bine fără aceste metode dubioase.

Poate că unii dintre voi ați replica în felul următor: „Și totuși Dumnezeu a binecuvântat și adevărurile spuse pe jumătate sau unele afirmații ciudate”. Nu fiți așa de siguri. Eu îndrăznesc să spun că Dumnezeu nu binecuvântează minciuna; El poate binecuvânta adevărul, când este amestecat cu eroare, dar o binecuvântare cu mult mai mare poate veni dacă predicarea ar fi mai potrivită Cuvântului Lui. Nu pot accepta ideea că Domnul ar binecuvânta iezuitismul evanghelistic, iar ascunderea adevărului nu este o caracterizare prea aspră când îl descriu astfel. Ascunderea doctrinei depravării totale a omului le-a produs rele foarte grave multora care au aplecat

urechea la un anume fel de predicare. Acești oameni nu capătă o vindecare adevărată [a sufletului] pentru că ei nu își cunosc boala de care suferă; ei nu sunt niciodată îmbrăcați cu adevărat, pentru că nu s-a făcut nimic care să îi dezbrace [de meritele lor]. În multe lucrări de propovăduire nu se face o suficientă sondare a inimii și o trezire a conștiinței prin descoperirea înstrăinării omului de Dumnezeu și prin declararea egoismului și a ticăloșiei unei astfel de stări. Oamenilor trebuie să li se spună că, dacă harul divin nu îi va scoate din starea lor de vrăjmășie față de Dumnezeu, cu siguranță că vor pieri pe veci; lor trebuie să li se reamintească de suveranitatea lui Dumnezeu și de faptul că El nu este obligat să îi scoată din această stare, că El ar fi drept și nevinovat dacă i-ar abandona într-o astfel de situație, că nu au niciun merit cu care să pledeze înaintea Lui și că nu au nimic de pretins de la El, ci că, dacă este să fie mântuiți, vor trebui să fie mântuiți prin har și numai prin har. Lucrarea predicatorului este să îi arunce pe păcătoși la pământ în totală neajutorare, astfel ca ei să poată fi convinși să privească la Acela ce este singurul care îi poate ajuta.

A încerca să câștigi un suflet pentru Hristos prin a păstra acel suflet în necunoașterea vreunui adevăr divin este un lucru contrar gândului Duhului, iar a te strădui să mântuiești oamenii prin simple baliverne, agitații emoționale sau spectacol oratoric este un lucru la fel de nebunesc pe cât ai putea trage nădejdea să prinzi un înger într-o plasă de țăntari sau că

ai putea momi o stea să te urmeze folosind un cântec. Cea mai bună atracție este Evanghelia în puritatea ei.

Arma cu care Domnul îi cucerește pe oameni este adevărul care se găsește în Isus. Vei putea descoperi că Evanghelia este aplicabilă oricărei situații, oricât de urgentă ar fi; ea este o săgeată care poate zdrobi cea mai împietrită inimă, un balsam care va vindeca cea mai mortală rană. Predică Evanghelia și nu predica nimic altceva. Bazează-te implicit pe vechea, vechea Evanghelie.

Nu îți trebuie alte năvoade când pleci la pescuit de oameni; cel pe care Domnul tău ți l-a dat este suficient de puternic pentru a strânge în el pești oricât de mari, și totuși are ochiuri și funii suficient de fine pentru a reține și peștișorii. Aruncă acest năvod, nu altele, și vei ști fără să te temi că împlinești Cuvântul Domnului: „Vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19).

Imprimarea adevărului în inima păcătosului

În al doilea rând, pentru a câștiga un suflet este necesar nu doar să îl învățăm pe cel ce ne aude și să îl facem să cunoască adevărul, ci trebuie să îl imprimăm asupra lui așa încât să îl simtă. O predicare strict didactică, una care apelează mereu la minte, dar care lasă emoțiile neatinse, va fi în mod cert o predicare șchioapă. „Picioarele șchiopului nu sunt egale” (Prov. 26:7, lit. KJV), spune Solomon, iar picioarele inegale ale unor lucrări de predicare le fac să fie șchioape. Am văzut

astfel de predicatori șchiopătând, având un picior doctrinar foarte lung, dar un picior emoțional cât un pigmeu. Este un lucru oribil când un bărbat este atât de doctrinar încât poate să vorbească rece despre condamnarea celor răi, astfel că, deși nu Îl laudă în fapt pe Dumnezeu pentru aceasta, nu simte nicio strângere de inimă la gândul pierzării a milioane de oameni. Groaznic! Urăsc să aud cum groaza Domnului este propovăduită de oameni ale căror priviri de piatră, ale căror tonuri aspre și ale căror atitudini lipsite de compasiune trădează un fel de disecție doctrinară; pare că în ei a secat tot laptele blândeții omenești. Pentru că nu are niciun fel de sentimente, un astfel de predicator nu poate crea sentimente, iar oamenii stau și ascultă în timp ce el toarnă afirmații seci și fără viață, până ce ajung să îl prețuiască pentru că este „bun”, doar pentru că ei înșiși ajung în aceeași stare; nu trebuie să adaug că este vorba despre un somn adânc, sau că viața pe care ei o au este cheltuită pe a sufla erezii și pe a-i face pe oameni dornici să jignească pe oricine pentru un simplu cuvânt. Vai, să nu fim vreodată botezați cu o astfel de atitudine! Orice aș crede sau nu aș crede, porunca de a-l iubi pe aproapele ca pe mine însumi rămâne valabilă în ceea ce mă privește, așa că să mă ferească Dumnezeu ca vreo idee sau opinie să îmi micșoreze sufletul și să îmi împietrească inima astfel încât să mă facă să uit de această lege a dragostei! Porunca de a-L iubi pe Dumnezeu este prima, dar aceasta nu îmi micșorează nicidecum obligația de a-l iubi pe om; în fapt, prima poruncă o include pe a doua. Trebuie să căutăm convertirea aproapelui pentru

că îl iubim, așa că trebuie să îi vorbim în termenii iubitori ai Evangheliei iubitoare a lui Dumnezeu, pentru că inimile noastre îi doresc binele veșnic.

Un păcătos are deopotrivă o inimă și o minte; el are deopotrivă emoții și gânduri, și trebuie să apelăm la ambele. Un păcătos nu va fi niciodată convertit până ce simțăminte sale nu sunt stârnite. Dacă el nu simte nicio întristare pentru păcat și dacă nu are o măsură oarecare de bucurie la primirea Cuvântului, nu poți nădăjdui prea multe pentru el. Adevărul trebuie să îi îmbibe sufletul și să îl vopsească în culorile lui. Cuvântul trebuie să fie ca un vânt puternic ce mătură întreaga inimă și astfel, el mătură întreg omul, la fel cum un lan de porumb face valuri în briza de vară. Religia lipsită de emoții este o religie fără viață.

Totuși, trebuie să avem în vedere felul în care aceste emoții sunt stârnite. Nu te juca cu mintea omului prin a-i incita emoțiile care nu sunt duhovnicești. Unii predicatori se laudă foarte mult cu faptul că introduc în predicile lor povești despre înmormântări și copii muribunzi, astfel că îi fac pe oameni să plângă prin a le agita o afecțiune firească. Da, acest lucru poate duce la ceva mai bun, dar care îi este valoarea în sine? La ce bun să străpungi și să reverși durerile unei mame sau întristările unei văduve? Nu cred că Domnul nostru cel milostiv ne-a trimis să îi facem pe oameni să își plângă rudele plecate din lume prin a le săpa morminte proaspete și prin a le readuce în minte scenele durerii și ale despărțirii de cei

dragi. De ce ar face asta? Da, te poți folosi de patul de moarte al unui creștin sau al unui păcătos muribund, pentru a-ți furniza dovada odihnei credinței într-un caz și groaza conștiinței în celălalt; dar este un adevăr clar, și nu în afara ilustrației în sine, că trebuie să rezulte un lucru bun din aceasta pentru a fi folosit.

Durerea naturală nu este de niciun ajutor în sine; da, noi privim la ea ca la o abatere de la gândurile mai înalte și ca la un preț prea mare pentru a fi cerut de la inimile sensibile, dacă nu le putem răsplăti prin a le altoi impresii spirituale de durată în trunchiul afecțiunii firești. „A fost o cuvântare splendidă, plină de patos”, zice unul care a auzit-o. Da, dar care este rezultatul practic al acestui patos? Un tânăr predicator remarca odată: „Nu ai fost izbit mult să vezi o congregație atât de mare plângând?” „Da”, i-a spus prietenul lui judicios, „dar am fost mai izbit de gândul că acești oameni au plâns mai degrabă de povestirea ta teatrală”. Și așa este, căci plânsul poate să fi fost în ambele cazuri la fel de lipsit de valoare. Am văzut o tânără la bordul unui vapor citind o carte și plângând de parcă i se frângea inima; totuși, când m-am uitat la cartea pe care o citea, am observat că era unul dintre acele romane siropoase și prostești, cu coperti gălbui, care îngroașă rafturile standurilor de carte din trenurile noastre. Lacrimile ei erau o splendidă risipă de umezeală, și așa sunt cele produse prin povestirile de la amvon și prin a picta paturile morții înaintea oamenilor.

Dacă cei care ne aud vor plânga din cauza păcatelor lor și după Isus, putem lăsa ca lacrimile lor să curgă ca fluviile, dar dacă obiectul întristării lor este doar unul natural, deloc spiritual, ce bine li se face acestor oameni prin a-i face să plângă? Trebuie să existe o anumită virtute în a-i face pe oameni bucuroși, căci avem parte de suficientă suferință în lume, și cu cât putem promova mai mult bucuria, cu atât este mai bine; dar la ce ne este de folos să dăm naștere unei ticăloșii inutile? Ce drept ai să mergi prin lume străpungându-i pe toți oamenii cu lancea ta doar ca să le demonstrezi abilitățile tale în chirurgie? Un medic adevărat face inciziile doar pentru a aplica tratamentele vindecătoare, iar un predicator înțelept stârnește emoțiile dureroase în mințile oamenilor doar cu obiectivul specific al binecuvântării sufletelor lor. Noi trebuie să continuăm să îndreptăm inimile oamenilor până ce ele sunt frânte, și apoi trebuie să continuăm să Îl predicăm pe Hristos răstignit până ce inimile lor sunt bandajate; apoi, când am realizat aceasta, trebuie să continuăm să predicăm Evanghelia până ce întreaga lor ființă este adusă în supunere față de Evanghelia lui Hristos. Chiar în aceste aspecte preliminare, vei simți nevoia ca Duhul Sfânt să lucreze prin tine și cu tine, dar această nevoie va fi mai clară când mergem un pas înainte și vorbim despre nașterea din nou în care Duhul Sfânt lucrează într-un stil și într-o manieră cu totul dumnezeiască.

Regenerarea

Am insistat deja pe subiectul învățaturii și al impresiei, și

am spus că ele sunt foarte necesare pentru câștigarea sufletelor, dar ele nu sunt totul. Ele sunt în realitate doar mijloace pentru atingerea obiectivului dorit. O lucrare cu mult mai deosebită trebuie să se facă înainte ca un om să fie mântuit. O minune a harului divin trebuie să se producă în suflet, un lucru care trece dincolo de ceea ce poate fi obținut prin puterea omului. După ce am făcut tot ce putem pentru a câștiga pe cineva pentru Isus, rămâne adevărat că, „dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3).

Duhul Sfânt trebuie să lucreze regenerarea în obiectele dragostei noastre, altfel ei nu pot intra niciodată în posesia fericirii veșnice. Ei trebuie să fie înviați și aduși la o viață nouă, trebuie să devină făpturi noi în Hristos Isus. Aceeași putere care realizează învierea și Creația trebuie pusă la lucru în toată tăria ei, pentru că nimic altceva nu poate realiza regenerarea. Acești oameni trebuie să fie născuți din nou de sus, din Ceruri. La prima vedere, aceasta ar putea să ne inducă ideea că instrumentul omenesc dispare cu totul din peisaj, dar dacă ne vom îndrepta către Scriptură, nu vom găsi nimic care să justifice o astfel de concluzie, ci dimpotrivă. Vom descoperi clar că Domnul este totul în toți, dar nu vom găsi nici măcar cea mai mică sugestie că, de aceea, folosirea mijloacelor trebuie abandonată. Măreția supremă și puterea Domnului se văd cu atât mai glorios prin aceea că El lucrează prin mijloace. El este atât de măreț încât nu se teme să le dea onoare instrumentelor

pe care le folosește, vorbind despre ele în termeni deosebiți și dându-le o influență deosebită. Din nefericire, este posibil să spunem prea puține lucruri despre Duhul Sfânt, și mă tem că acesta este unul dintre păcatele grave ale veacului acesta, și totuși Cuvântul infailibil, care echilibrează întotdeauna adevărul, chiar dacă Îl preamărește pe Duhul Sfânt, nu vorbește ușuratic despre oamenii prin care El lucrează. Dumnezeu nu consideră că onoarea Sa este atât de chestionabilă încât poate fi păstrată doar prin respingerea agentului omenesc. Există două pasaje în epistole, pasaje care mă uimesc adesea atunci când le pun alături. Pavel se compară deopotrivă cu un tată și cu o mamă în ceea ce privește nașterea din nou. El spune despre un convertit, „copilul meu, pe care l-am născut în lanțurile mele” (Flm. 1:10), și despre o întregă biserică, „copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi!” (Ga. 4:19). Vorbele lui par să fi mers prea departe, și fără îndoială că ele merg mai departe decât teologia modernă i-ar permite celui mai folositor predicator să se aventureze, și totuși este limbajul încurajat, ba chiar dictat de Duhul lui Dumnezeu. De aceea, nu putem critica acest pasaj. Dumnezeu infuzează o putere atât de misterioasă în instrumentele pe care El le rânduiește, așa încât suntem denumiți „împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Cor. 3:9), și vedem cum aceasta este sursa responsabilității și temeiul nădejzii noastre.

Regenerarea sau nașterea din nou lucrează o schimbare

în întreaga natură a omului și, atât cât putem înțelege, esența ei ține de implantarea și crearea unui nou principiu de viață în acel om. Duhul Sfânt creează în noi o natură nouă, cerească și nemuritoare, cunoscută în Scriptură ca „duh”, ceva diferit de suflet. Doctrina regenerării spune că omul, în natura lui căzută, constă doar din trup și suflet, și că, atunci când el este regenerat, în el este creată o natură nouă și mai înaltă – „duhul” – care este o licărire din focul veșnic al vieții și dragostei lui Dumnezeu. Aceasta pătrunde în inimă și rămâne acolo, făcându-l pe cel în care se plantează să fie părtaș naturii divine. De aici încolo, omul constă din trei părți, trup, suflet și duh,⁴ iar duhul este puterea ce domnește peste toate cele trei. Poate că vă veți aminti capitolul memorabil legat de subiectul învierii din 1 Corinteni 15, unde se face o deosebire clară între cele trei în limbajul original, și poate fi observată și în traducerea noastră. Pasajul spune că, „este semănat trup firesc” etc. (v. 44 ff), și poate fi înțeles prin „este semănat un trup și un suflet, și este înviat ca un trup spiritual”.

Există un trup sufletesc și un trup spiritual. De aceea, este scris că, „omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu. Al doilea Adam a fost făcut un Duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc, vine pe urmă” (v. 45-46). Noi suntem mai întâi în stadiul firesc sau sufletesc al ființei, asemenea primului Adam, apoi,

⁴ Autorul nu tratează ființa omenească dintr-o perspectivă trihotomică, ci vrea să accentueze ideea naturii noi, duhovnicești, și a învierii într-un trup glorificat, diferit de cel pământesc, supus corupției morale. – n.ed.

prin regenerare, intrăm într-o nouă stare, devenind posesori ai „duhului” dătător de viață. Fără acest duh, nimeni nu poate vedea și nu poate intra în Împărăția Cerului. De aceea, trebuie să fie dorința noastră fierbinte ca Duhul Sfânt să îi viziteze pe cei ce ne aud și să creeze în ei ființa cea nouă – ca El să Se coboare asupra acestor oase uscate și să sufle viața veșnică în cei ce sunt morți în păcat. Câtă vreme nu se face această lucrare, ei nu pot primi adevărul, căci „omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (1 Cor. 2:14). „Umblarea după lucrurile firii pământești [mințea carnală, lit. KJV] este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună” (Rom. 8:7).

O gândire nouă și cerească trebuie creată de Cel Atotputernic, altfel omul rămâne mort. De aceea, poți vedea că avem înaintea noastră o lucrare puternică, o lucrare pe care suntem complet incapabili să o facem prin noi înșine. Niciun predicator nu poate să mântuiască un suflet, nici noi toți nu putem face acest lucru, nici măcar dacă s-ar aduna toți sfinții de pe Pământ sau din Ceruri, căci nici ei nu ar putea să regenereze măcar o singură persoană. Toată lucrarea noastră ar fi culmea absurdității dacă nu ne-am considera folosiți de Duhul Sfânt și umpluți de puterea Lui. Pe de altă parte, minunățiile regenerării care însoțesc lucrarea noastră de predicare sunt cele mai bune peceți și martorii trimiterii noastre.

În timp ce apostolii puteau să apeleze la minunile lui Hristos și la cele pe care ei le făceau în Numele Lui, noi apelăm la minunile Duhului Sfânt, minuni care sunt la fel de divine și la fel de reale ca acelea ale Domnului nostru. Aceste minuni constau din creația unei vieți noi în inima omului, și din schimbarea totală a întregii ființe în cei în care Duhul Sfânt Se coboară.

Semnele regenerării

Întrucât această viață spirituală creată de Dumnezeu în om este o taină, vom vorbi mai practic despre ea dacă insistăm pe semnele care o însoțesc și care decurg din ea, căci acestea sunt lucrurile pe care noi trebuie să le țintim.

În primul rând, regenerarea se va cunoaște prin **convingerea de păcat a aceluia om**. Credem că acesta este un semn indispensabil al lucrării Duhului. Viața cea nouă, odată intrată în inimă, cauzează o durere interioară intensă, acesta fiind primul ei efect. Chiar dacă în ultima vreme auzim de oameni vindecați înainte să fi fost răniți și aduși la o siguranță asupra îndreptăririi fără a-și fi deplâns vreodată condamnarea, avem dubii serioase în ce privește autenticitatea unor astfel de vindecări și îndreptățiri. Acest stil de a face lucrurile nu este potrivit adevărului. Dumnezeu nu îi îmbracă niciodată pe oameni înainte ca mai întâi să îi dezbrace, și nu îi înviază prin Evanghelie dacă nu sunt mai întâi uciși de Lege. Când întâlniți persoane în care nu se vede nicio urmă a convingerii de păcat, puteți fi foarte siguri de faptul că aceștia nu

au fost părtași lucrării Duhului Sfânt, căci „când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16:8).

Când Duhul lui Dumnezeu suflă asupra noastră, El ofi-
lește toată gloria omului, care este ca floarea ierbii, apoi ne
descoperă o glorie mult mai înaltă și durabilă. Nu fi mirat
dacă descoperi această convingere de păcat manifestându-se
foarte acut și alarmant, dar, pe de altă parte, nu îi condamna
pe cei în care ea este mai puțin intensă, căci, atâta vreme cât
oamenii își deplâng păcatul, îl mărturisesc, îl abandonează și
sunt dezgustați de el, ai înaintea ochilor roade evidente ale lu-
crării Duhului.

Mare parte din groaza și necredința care însoțesc convin-
gerea de păcat în zilele noastre nu vine din Duhul lui Dum-
nezeu, ci vine de la Satana sau de la natura coruptă a omului,
însă acolo unde Duhul lucrează, trebuie să existe o convingere
adevărată și profundă de păcat, iar predicatorul trebuie să se
străduiască să stârnească această convingere, căci dacă păcatul
nu este simțit în felul acesta, nașterea din nou nu a avut loc.

La fel de sigur este faptul că adevărata convertire poate fi
cunoscută prin manifestarea unei **credințe simple în Isus
Hristos**. Nu trebuie să vă vorbesc prea mult despre aceasta,
căci voi înșivă sunteți deplin convinși de adevăr. Producerea
credinței este însăși centrul țintei voastre. Dovada pe care o
aveți că ați câștigat sufletul unui om pentru Isus nu este ni-
ciodată înaintea voastră atâta vreme cât nu omul acela nu a

terminat-o cu sine și cu meritele sale, și câtă vreme nu s-a alipit de Hristos. Trebuie să avem grijă ca această credință să fie îndreptată către Hristos pentru a căpăta o mântuire completă, nu o parte a acesteia. Numeroase persoane cred că Domnul Isus este dispus să le ierte păcatele din trecut, dar nu pot avea încredere în El pentru ocrotirea lor viitoare. Ei își pun credința în El pentru anii care au trecut, dar nu și pentru anii ce vin. Totuși, în Scriptură nu vedem nicio astfel de împărțire a mântuirii, prezentată ca lucrarea lui Hristos. Fie El a purtat toate păcatele noastre, fie nu l-a purtat pe niciunul. Fie El ne mântuiește odată pentru totdeauna, fie nu ne mântuiește deloc. Moartea Lui nu poate fi repetată vreodată, astfel că ea trebuie să fi făcut ispășirea și pentru păcatele viitoare ale credincioșilor, altfel ei sunt pierduți, pentru că nu mai pot apela la nicio ispășire viitoare, și este cert că vor păcătui și în viitor. Bindecuvântat fie Numele Lui că, „oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile” (F.A. 13:39). Mântuirea prin har este o mântuire veșnică. Păcătoșii trebuie să își încredințeze sufletele în paza lui Hristos pentru toată veșnicia, căci altfel cum pot fi ei oameni mântuiți? Vai! Dacă ar fi să ne luăm după învățătura unora, credincioșii ar fi mântuiți doar în parte, iar restul depinde de străduințele lor viitoare. Oare aceasta este Evanghelia? Nu cred. Credința autentică își pune încrederea într-un Hristos complet pentru o mântuire deplină. Oare ne mai mirăm că mulți convertiți se îndepărtează de umblarea credinței când, în fapt, ei n-au fost niciodată învățați să exerseze credința în Isus pentru o mântuire veșnică,

ci doar pentru o convertire temporară? O predicare greșită a lui Hristos conduce la o credință deficitară, și când aceasta își pierde din vigoare în propria nebunie, pe cine ar trebui să dăm vina? Acestora li se face potrivit credinței lor: predicatorul și posesorul unei credințe parțiale trebuie să fie vinovați împreună pentru eșec atunci când biata lor credință mutilată ajunge să se disipeze. Eu aș insista mai înflăcărat pe acest subiect, pentru că o astfel de credință pare o cale aproape legalistă de a crede, și ea este atât de răspândită. Trebuie să îl îndemnăm pe păcătosul care tremură să își pună încrederea cu totul și numai în Domnul Isus pe veci, căci altfel am sugera că el începe în Duhul și ar trebui să termine prin firea pământească. Ar fi ca și cum i-am spune că trebuie să umble prin credință în ce privește trecutul, apoi prin fapte în ce privește viitorul, iar această schemă îi va fi fatală.

Adevărata credință în Isus primește viața veșnică și vede mântuirea perfectă în El, căci singura Lui jertfă i-a sfințit pe copiii lui Dumnezeu odată pentru totdeauna. Sensul de a fi mântuit, mântuit complet în Hristos Isus, nu este, cum presupun unii, izvorul unei siguranțe în firea pământească și dușmanul zelului sfânt, ci tocmai contrariul. Odată eliberat de frica aceea care face ca mântuirea eului să fie un obiect mai imediat decât mântuirea *din* eu, și inspirat de recunoștință sfântă pentru Răscumpărătorul lui, omul regenerat devine capabil de virtuți și este plin de entuziasm pentru gloria lui Dumnezeu. Când tremură sub un sentiment al nesiguranței,

omul își îndreaptă principalele gânduri către propriile interese, dar când este așezat ferm pe Stânca veacurilor, el are timp și inimă pentru a cânta o cântare nouă, pe care Domnul i-a pus-o pe buze, astfel că mântuirea lui morală este completă, căci eul nu mai este stăpânul ființei sale. Nu vă opriți câtă vreme nu vedeți în convertiții voștri dovada clară a unei credințe simple, sincere și hotărâte în Domnul Isus.

Alături de credința neîmpărțită în Isus Hristos trebuie să existe și **pocăința clară de păcat**. Pocăința este un cuvânt de modă veche, nemaifolosit de predicatorii moderni ai trezirii. Un predicator mi-a spus cândva că „pocăința înseamnă doar o schimbare a minții”, și credea că aceasta era o observație profundă. „Doar o schimbare a gândirii”, dar ce schimbare! O schimbare a minții cu privire la totul! În loc de a spune, „este doar o schimbare a minții”, mi se pare mai corect să spunem că este o schimbare deosebită și profundă – chiar o schimbare a minții însăși. Dar oricare ar fi sensul literal al termenului din limba greacă, pocăința nu este un lucru mărunț. Nu vei putea găsi o definiție mai bună a pocăinței decât cea pe care o vedem în imnurile copiilor noștri:

„Pocăința este să te lași
De păcatele iubite anterior
Și să arăți că le deplângi cu amar,
Nemaifăcându-le iar”.

Adevărata convertire este însoțită în toți oamenii de conștientizarea păcatului, lucru despre care am vorbit când m-am referit la convingerea de păcat. Ea este însoțită de o întristare

cauzată de păcat, de o durere sfântă pentru faptul că le-au comis, de o ură față de păcat, ceea ce dovedește că stăpânirea păcatului s-a sfârșit, și de o întoarcere practică de la păcat, ceea ce demonstrează că viața din sufletul omului își arată roadele din interior în exterior. Adevărata credință și adevărata pocăință sunt ca niște surori gemene: ar fi imposibil să spui care se naște prima. Toate spițele unei roți se mișcă atunci când roata se mișcă, așa că toate harurile își încep acțiunea atunci când regenerarea este produsă de Duhul Sfânt. Totuși, pocăința trebuie să existe. Niciun păcătos nu poate privi la Mântuitorul cu un ochi uscat și cu o inimă de piatră. De aceea, țintiți la zdrobirea inimii, la aducerea înaintea conștiinței a condamnării păcatului și la înțărirea minții de păcat, nefiind mulțumiți decât atunci când întreaga minte a omului este schimbată profund și vital în ce privește păcatul.

O altă dovadă a cuceririi unui suflet pentru Hristos se va regăsi într-o **schimbare reală a vieții**. Dacă omul acela nu trăiește diferit de ceea ce a trăit anterior, atât în familia lui cât și în afară, trebuie să se pocăiască de pocăința lui, iar convertirea lui nu este decât o ficțiune. Trebuie să se schimbe nu doar acțiunea și limbajul, ci și atitudinea și temperamentul. „Totuși”, poate spune cineva, „harul este adesea altoit pe un pom strâmb”. Știu că așa stau lucrurile, dar care este rodul altoirii? Rodul trebuie să fie asemenea altoiului, nu după natura pomului inițial. „Dar”, spune unul, „eu am un temperament groaznic, și el mă copleșește dintr-o dată. Când mânia

mă părăsește, mă simt foarte pocăit. Chiar dacă nu mă pot stăpâni, sunt sigur că sunt creștin”. Nu te grăbi, prietene, căci aș putea să îți răspund că sunt sigur de contrariul a ceea ce spui. La ce îți folosește să te răcorești dacă, în două sau trei secunde, murdărești totul în jurul tău? Dacă un om mă înjunghie într-un acces de furie, rana mea nu se va vindeca doar dacă l-aș vedea deplângându-și nebunia. Pornirile de temperament trebuie să fie cucerite și tot omul trebuie să fie înnoit, altfel convertirea ta poate fi pusă sub semnul întrebării. Nu trebuie să punem înaintea oamenilor o sfințenie modificată și să spunem, „totul va fi bine dacă veți atinge acel standard”. Scriptura spune că „cine păcătuiește, este de la diavolul” (1 Ioan 3:8). A rămâne sub puterea oricărui păcat cunoscut este un semn al faptului că acel om este rob al păcatului, căci „sunteți robii aceluia de care ascultați” (Rom. 6:16). Zadarnice sunt pretențiile aceluia om care hrănește în sinea lui dragostea pentru orice fel de nelegiuire. El poate să simtă orice își dorește și să creadă orice vrea să creadă, însă rămâne încă în lanțurile nelegiurii câtă vreme un singur păcat stăpânește peste inima și viața lui. Adevărata naștere din nou implantează în cel care o experimentează o ură față de toate lucrurile rele, iar acolo unde există un singur păcat în care omul își găsește încântarea, avem dovada care distruge orice nădejde sănătoasă. Omul nu trebuie să bea un întreg pahar de otravă ca să-și distrugă viața, căci o singură gură îi este suficientă.

Trebuie să existe o armonie între viață și pretenție. Un

creștin care mărturisește și pretinde că renunță la păcat dar nu face asta în practică, numele pe care îl pretinde este o impostură. Se spune că un bețiv s-a întâlnit într-o zi cu Rowland Hill și i-a spus: „Sunt unul dintre convertiții tăi, d-le Hill”. „Așa o fi”, a replicat acel predicator iscusit, „dar nu ești unul dintre convertiții Domnului, altfel n-ai fi beat”. Trebuie să supunem toată lucrarea noastră acestui test practic.

Trebuie să vedem de asemenea **rugăciune autentică** în convertiții noștri, căci rugăciunea este respirația plină de viață a evlaviei. Dacă nu există rugăciune, poți fi sigur că sufletul acela este mort. Nu trebuie să îi îndemnăm pe oameni să se roage ca și cum aceasta ar fi marea responsabilitate evanghelică și calea prescrisă pentru a ajunge la mântuire, căci mesajul nostru esențial este „crede în Domnul Isus Hristos”. Este ușor să așezăm rugăciunea în locul care nu i se cuvine, și să o facem să sune a faptă pe care oamenii să o facă pentru a trăi spiritual. Trebuie să evitați acest lucru cu cea mai mare atenție. Credința este marele har evanghelic, însă nu putem uita că adevărata credință se roagă întotdeauna și că, atunci când omul mărturisește credința în Domnul Isus, dar nu strigă zilnic către El, n-ar trebui să considerăm autentică nici credința și nici convertirea lui. Dovada Duhului Sfânt prin care El l-a convins pe Anania de convertirea lui Pavel nu a fost, „iată, el vorbește hotărât despre bucuriile și simțămintele lui”, ci „iată, el se roagă”, iar acea rugăciune a fost mărturisirea fierbinte a păcatului, dintr-o inimă frântă, și cererea de a fi iertat. Ce

bine ar fi dacă am vedea această dovadă sigură în toți cei despre care pretindem că sunt convertiții noștri!

Trebuie să existe de asemenea o disponibilitate și dorință de a asculta de Domnul în toate poruncile Lui. Este un lucru rușinos când un om pretinde că este ucenic al Domnului și totuși refuză să învețe și să asculte de voia Domnului în anumite aspecte, sau chiar îndrăznește să refuze ascultarea, atunci când cunoaște care este voia Lui. Cum poate fi un om ucenic al lui Hristos, dacă trăiește în neascultare evidentă față de El? Dacă pretinsul convertit declară clar și hotărât că el cunoaște voia Domnului său, dar nu dorește să asculte de ea, nu trebuie să îi cocoloșești îndrăzneala, ci ține de datoria ta să îl asiguri că nu este mântuit. Oare nu a spus Domnul: „oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27)?

Greșelile pe care oamenii le fac în a distinge voia Domnului trebuie corectate cu blândețe, dar neascultarea voită este fatală. Tolerarea neascultării ar fi o trădare față de Cel care ne-a trimis. Isus trebuie să fie primit deopotrivă ca Împărat și ca Preot, iar acolo unde există vreo ezitare în acest aspect, încă nu a fost așezată temelie evlaviei.

Așadar, frații mei, puteți vedea care sunt semnele care dovedesc că un suflet este câștigat, și puteți cunoaște că aceste lucruri nu sunt de joacă, iar lucrarea făcută în așa fel încât să se vadă aceste semne nu este una despre care se poate vorbi cu ușurătate. Un câștigător de suflete nu poate face nimic fără

Dumnezeu. El trebuie să depindă în totalitate de Cel nevăzut, altfel va fi de râsul diavolului, care va privi întotdeauna cu un dispreț desăvârșit la toți cei care cred că pot supune firea omului prin simple cuvinte și argumente. Tuturor acelorora care nădăjduiesc să aibă succes într-o astfel de trudă prin puterea lor, nu putem decât să le adresăm cuvintele Domnului către Iov: „Poți tu să prinzi Leviatanul cu undița? Sau să-i legi limba cu o funie? Îi vei putea petrece papura prin nări? Sau să-i străpungi cu un cârlig falca? Îți va face el multe rugăminți? Îți va vorbi el cu un glas dulce? Va face el un legământ cu tine, ca să-ți fie rob pe veci? Te vei juca tu cu el ca și cu o pasăre? Îl vei lega tu, ca să-ți înveselești fetele? Fac pescarii negoț cu el? Îl împart ei între negustori? Îi vei acoperi pielea cu țepușe, și capul cu cângi? Ridică-ți numai mâna împotriva lui, și nu-ți va mai veni gust să-l lovești. Iată că ești înșelat în așteptarea ta de a-l prinde: numai să-l vezi, și cazi la pământ! Nimeni nu este atât de îndrăzneț ca să-l întărate. Cine Mi s-ar împotrivi în față? Cui îi sunt dator, ca să-i plătesc? Sub Cer totul este al Meu” (Iov 41:1-11). Dependența de Dumnezeu este puterea, tăria și bucuria noastră, așa că haideți să mergem în acea dependență înainte, căutând să câștigăm suflete pentru El.

Eșecuri în lucrare

În decursul lucrării noastre, fiți siguri că ne vom întâlni cu multe eșecuri în această chestiune a câștigării sufletelor. Există multe păsări despre care credeam că le-am prins, căci reușisem chiar să le pun sare pe cozi, dar în final am văzut cum

au zburat. Îmi amintesc de un om pe care îl voi denumi Tică Schimbătescu. Era groaza satului în care trăia. În zona respectivă fuseseră mai multe incendii, și majoritatea oamenilor dădeau vina pe el. Uneori, el avea să se îmbete vreme de două sau trei săptămâni la rând, perioade când răcnea și distrugea totul ca un nebun. Acel om a ajuns într-o zi să vină să mă asculte predicând. Îmi amintesc de agitația din micuța capelă când el i-a călcat pragul. Omul a stat acolo și s-a îndrăgostit de mine. Cred că aceea a fost singura convertire pe care a trăit-o, dar el a pretins că fusese cu adevărat convertit. În aparență, părea să fi avut parte de o pocăință autentică, și omul și-a schimbat destul de mult comportamentul exterior, a renunțat la băutură și la înjurături și, în multe aspecte, a fost un individ exemplar. Îmi amintesc că l-am văzut conducând o barjă cu aproape 100 de oameni la bord către un loc unde aveam să predic; el se bucura de acea lucrare și cânta la fel de fericit și de bucuros ca oricare dintre acei oameni. Dacă spunea cineva vreun cuvânt împotriva Domnului sau a slujitorului Lui, nu ezita nicio clipă, ci îl muștra. Înainte să plec din acea regiune, am început totuși să mă tem că în el nu exista o lucrare reală a harului, căci era un fel de bărbat care semăna cu pieile roșii dintre indieni. Am auzit despre el că prindea păsări, le jumulea și le mânca de vii pe câmp. Nu așa se poartă un bărbat creștin. Nu cred că acest lucru are în el ceva atractiv sau de o bună reputație. După ce am plecat din acea zonă, am întrebat de el și n-am auzit nimic bun despre situația lui. Spiritul care l-a menținut schimbat la exterior a dispărut, astfel

că omul acela a devenit mai rău decât fusese anterior, dacă vă imaginați că acest lucru era posibil. El nu doar că nu și-a îmbunătățit starea, ci ajunsese să nu mai fie influențat de nimic. Acea lucrare a mea nu a rezistat testului focului, căci omul acela n-a putut suporta nici măcar niște ispite obișnuite, după ce a plecat persoana care a avut influență asupra lui. Este posibil ca, după ce ai plecat din satul sau din orașul unde ai predicat, unii, care alergau bine, să o ia pe drumul înapoi. Când ei au un atașament față de tine, cuvintele tale pot avea un fel de influență puternică asupra lor, dar când ai plecat, câinele se va întoarce la ceea ce a vărsat, iar scroafa care a fost spălată se va întoarce să se tăvălească în noroi. Nu te grăbi să îi socotești pe acești presupuși convertiți. Nu îi primi prea repede în biserică. Nu te gândi prea mult la entuziasmul lor, dacă acesta nu este însoțit de o anumită blândețe și înmuiere a ființei lor, lucruri care demonstrează că Duhul Sfânt a fost cu adevărat la lucru în ei.

Îmi amintesc de un alt caz, unul diferit. Voi denumi această persoană d-ra Maria Ușurateva, căci ea era o tânără ce n-a fost niciodată binecuvântată cu prea mult creier, dar trăind în aceeași locuință cu niște tinere creștine, a pretins și ea că era convertită. Când am discutat cu ea, părea să găsec la ea tot ceea ce mi-aș fi dorit de la un creștin. Mă gândeam chiar să propun să fie primită în biserică, dar am considerat că este cel mai bine să o supun unui mic test înainte de asta. După o vreme, ea a plecat din acea locuință și a lăsat în urmă legăturile

cu celelalte tinere, mergând într-un loc unde nu mai beneficia de nicio astfel de influență. De atunci, n-am mai auzit nimic altceva despre ea decât că își petrecea tot timpul în pasiunea ei după vestimentație extravagantă și în frecventarea unor cercuri puse pe distracții. Ea era de felul celor care n-au prea mult mobilier mental și, dacă harul lui Dumnezeu nu ia în stăpânire spațiul gol, astfel de oameni se întorc rapid în lume.

Am cunoscut mai mulți tineri de tipul celui pe care îl voi numi Costel Istețime, niște indivizi neobișnuit de pricepuți la orice, foarte pricepuți mai ales la contrafacerea religiei, când vor să țină pasul cu ea. Ei s-au rugat foarte fluent, au încercat să predice, și chiar au făcut-o foarte bine; orice se apucau de făcut, făceau foarte bine, căci le era atât de ușor pe cât le venea să-și sărute propriile mâini. Nu vă grăbiți să primiți astfel de oameni ca membri în biserică; ei n-au cunoscut nicio smerire ca urmare a păcatului, nicio zdrobire a inimii, niciun simțământ al harului divin. Ei strigă că „totul este senin” și așa merg înainte, dar vei descoperi că ei nu îți vor răsplăti niciodată truda și sudoarea. Ei vor fi în stare să folosească limbajul copiilor lui Dumnezeu la fel de bine ca și cei mai buni dintre sfinții Lui, vor vorbi chiar despre îndoielile și temerile lor, și vor putea să trăiască o experiență profundă în doar cinci minute. Ei sunt puțin prea isteți, și sunt bine chitiți să facă mult rău când pătrund în biserică; de aceea, țineți-i cât se poate la distanță.

Îmi amintesc de unul care era foarte sfânt în vorbirea lui;

pe ăsta îl voi numi Ionică Vorbăfină. O, cât de viclenește putea omul acesta să joace rolul ipocritului, să se dea pe lângă tinerii noștri și să îi atragă în tot felul de păcate și nelegiuiri, și totuși mă chema adesea să avem o discuție de o jumătate de ceas pe teme spirituale! Un ticălos abominabil, care trăia în păcate deschise chiar în vremea când căuta să vină la Masa Domnului și să se alăture părtășiilor noastre, fiind nerăbdător să devină unul dintre cei dintâi în orice „faptă bună”. Păstrați-vă ochii deschiși, fraților! Acești oameni vor veni la voi cu bani în mâini, așa cum peștele a venit la Petru cu argintul în gură. Mai mult, ei se vor dovedi atât de utili în lucrare! Ei vorbesc atât de fin și sunt niște domni perfecți! Da, eu cred că Iuda a fost exact acest fel de om, foarte priceput la amăgirea celor din jurul lui. Trebuie să ne îngrijim să nu îi acceptăm în biserică pe vreunii dintre aceștia, dacă nu putem să îi ținem la distanță în vreun fel. Poți să îți spui în sinea ta, la încheierea unui serviciu al adunării: „Iată un năvod plin de pești!” Stai un pic. Adu-ți aminte de cuvintele Mântuitorului nostru: „Împărăția Cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești. După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, șed jos, aleg în vase ce este bun și aruncă afară ce este rău” (Matei 13:47-48). Nu-i număra printre peștii tăi înainte de a fi eclozați; nu-i socoti printre convertirii tăi înainte să îi fi testat și încercat. Acest proces poate să încetinească întrucâtva lucrarea, dar, fraților, în felul acesta veți fi siguri că ați făcut-o bine. Faceți-vă lucrarea consecvent și bine, așa încât cei care vin după voi să nu fie nevoiți să spună

că au avut mai mult de trudit la curățarea bisericii de cei care nu ar fi trebuit să fie primiți, decât să își facă propria lucrare. Dacă Dumnezeu vă face în măsură să zidiți trei mii de cărămizi pe zi în templul Lui spiritual, puteți face aceasta, dar, din ce știm până azi, Petru a fost singurul zidar care a reușit o astfel de performanță. Nu vopsiți zidul de lemn doar ca să pară că ar fi din piatră, ci faceți ca toată lucrarea voastră de zidire să fie reală, de substanță și autentică, fiindcă doar acest fel de lucrare merită făcută.

Faceți ca toată lucrarea voastră de zidire pentru Dumnezeu să fie asemenea celei a apostolului Pavel: „După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea, rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc” (1 Cor. 3:10-15).

Capitolul 2.

CÂȘTIGĂTORUL DE SUFLETE ÎN RELAȚIA LUI CU DUMNEZEU

Fraților, principala noastră lucrare este să câștigăm suflete. Asemenea potcovarilor, trebuie să cunoaștem o mulțime de lucruri și, la fel cum potcovarul trebuie să știe multe lucruri despre cai și cum să facă potcoave, tot așa și noi trebuie să cunoaștem ce trebui cunoscut despre suflete și cum să le câștigăm pentru Dumnezeu. Tema despre care vom discuta astăzi ține de lucrurile cerute de la câștigătorul de suflete, anume acele cerințe în relația lui cu Dumnezeu. Voi încerca să tratez acest subiect întrucâtva într-un stil de bun simț, cerându-vă să judecați voi înșivă care ar fi acele cerințe pe care Dumnezeu le-ar căuta în mod natural în slujitorii Lui, cerințe pe care cel mai probabil le va aproba și le va folosi. Trebuie să știți că orice meșter, dacă este înțelept, folosește un instrument potrivit pentru a împlini scopul pe care îl are în vedere cu el. Există unii artiști care n-au fost niciodată în stare să cânte decât cu vioara lor, sau care nu au putut picta decât cu paleta și pensula lor favorită, și este un lucru cert că Dumnezeu cel mareș, cel mai mareș dintre toți lucrătorii, găsește plăcere să aibă uneltele Sale speciale în mareața Lui lucrare artistică de câștigare a sufletelor. În creația veche, El nu a folosit

decât propriile instrumente: „El zice, și se face” (Ps. 33:9); iar în noua creație, agentul eficient rămâne Cuvântul Său puternic. El vorbește prin lucrarea slujitorilor Lui, așa că ei trebuie să fie trâmbițele Lui potrivite, instrumente pe care El le poate folosi pentru a duce Cuvântul Său la urechile și inimile oamenilor. De aceea, judecați fraților dacă Dumnezeu Se va folosi de voi. Imaginați-vă că sunteți în locul Lui și gândiți-vă ce fel de oameni trebuie să fie cei pe care îi veți folosi dacă ați fi în situația Dumnezeului celui Preaînalt.

SFINȚENIA CARACTERULUI

Sunt convins că veți spune, mai întâi de toate, că un om chemat la câștigarea sufletelor trebuie să aibă un caracter sfânt. Cât de puțini sunt cei care încearcă să predice și se gândesc suficient la acest lucru! Dacă s-ar gândi, ar fi zdrobiți dintr-o dată în inima lor de gândul că Domnul cel veșnic nu este dispus să folosească vreodată unelte murdare, că Iehova de trei ori sfânt nu va alege decât instrumente sfinte pentru împlinirea lucrării Sale. Niciun înțelept nu ar turna vinul său în butoaie murdare, și niciun părinte blând și bun nu i-ar permite copilului său să vadă scene de teatru imorale. De aceea, Dumnezeu nu va merge la lucru folosind instrumente care I-ar compromite caracterul. Dacă am presupune că, dacă oamenii ar fi înțelepți, Dumnezeu i-ar folosi indiferent de caracterul și comportamentul lor, și dacă am presupune că ai putea să te implicii în lucrarea lui Dumnezeu prin minciună și șmecherii la fel cum te poți implica prin onestitate și neprihănire,

ce oameni de un minim bun simț din această lume nu s-ar rușina de o astfel de situație? Totuși, fraților, nu așa trebuie să facem. Există mulți oameni în zilele noastre care ne spun că teatrul este o școală deosebită pentru morală. Ciudată trebuie să fie școala în care profesorii nu își învață niciodată propriile lecții. În școala lui Dumnezeu, profesorii trebuie să fie maștri ai artei sfințeniei. Dacă propovăduim un lucru cu buzele noastre și un altul prin viețile noastre, cei care ne aud vor spune: „Doctore, vindecă-te pe tine însuși!” „Tu spui, ‚pocăiește-te’, dar unde este pocăința ta? Tu spui, ‚slujește-L pe Dumnezeu și fii ascultător de voia Lui’, dar tu Îl slujești? Cum ești ascultător de voia Lui?” O lucrare lipsită de sfințenie va fi subiectul batjocurii lumii și o dezonoare la adresa lui Dumnezeu. „Curățați-vă, cei ce purtați vasele Domnului!” (Isaia 52:11). Dacă nebunul ar fi un om sfânt, Dumnezeu ar vorbi prin el. Evident, nu vreau să spun prin aceasta că Dumnezeu alege nebuni ca lucrători ai Lui, dar dacă un om devine cu adevărat sfânt, chiar dacă are cele mai neînsemnate abilități posibile, el va fi un instrument mai potrivit în mâna lui Dumnezeu decât acel bărbat cu realizări gigantice, dar care este neascultător față de voia divină și necurat înaintea Dumnezeului atotputernic.

Dragi frați, vă implor să acordați cea mai mare importanță sfințeniei voastre personale. Trăiți pentru Dumnezeu! Dacă nu faceți aceasta, Domnul nu va fi cu voi. El va spune despre voi ceea ce a spus despre falșii profeți din vechime: „Nu i-am

trimis Eu, nu Eu le-am dat poruncă, și nu sunt de niciun folos poporului acestuia, zice Domnul” (Ier. 23:32). Ați putea propovădui predici foarte bune, dar dacă nu sunteți sfinți, nu veți vedea suflete mântuite. Probabil că nu veți ajunge la concluzia că lipsa sfințeniei este motivul insuccesului vostru, ci veți da vina pe oameni, pe veacul în care trăiți, pe oricine altcineva, dar nu pe voi, și totuși, aceasta este cauza situației voastre. Oare nu cunosc eu însumi suficienți bărbați cu abilități și străduințe considerabile, care văd cum trec anii pe lângă ei fără a fi martori ai vreunei creșteri în bisericile lor? Motivul este că ei nu trăiesc înaintea lui Dumnezeu așa cum ar trebui să trăiască. Uneori, sursa răului se găsește în familia slujitorului, unde copiii lui sunt răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu, unde li se permite un limbaj murdar, și unde muștrările lui nu diferă cu nimic de banala întrebare inofensivă a lui Eli față de fiii lui stricați: „Pentru ce faceți astfel de lucruri?” (1 Sam. 2:23).

Alteori predicatorul este lumesc, lacom după câștig și neglijent în lucrarea lui. Aceste lucruri nu sunt după voia lui Dumnezeu, și El nu va binecuvânta un astfel de om.

Când l-am ascultat pe George Müller predicând, pe vremea când el slujea la Mentone, mesajul lui părea ca al unui învățător obișnuit de școală duminicală, și totuși n-am auzit niciodată o predică cu un impact mai mare și care să îmi folosească mai mult sufletului. Ceea ce a făcut ca mesajul acela să fie atât de util a fost că George Müller îl trăia. Vreau să înțelegem că George Müller nu s-a predicat pe sine atunci, ci pe

Hristos Isus, Domnul. Totuși, el se regăsea acolo în personalitatea lui ca un martor al adevărului, și el era mărturia vie a acelui mesaj într-o astfel de manieră încât nu puteai decât să spui: „Acel om nu doar predică ceea ce crede, ci și ceea ce trăiește”. În fiecare cuvânt pe care l-a rostit, viața credinței lui deosebite părea să cadă asupra urechii și a inimii mele. Am fost încântat să stau și să îl ascult și, după cum puteți să vă dați seama, n-am găsit în întreaga lui predică nimic care să mi se pară nou sau cu totul puternic. Sfințenia era forța predicatorului. Puteți fi siguri că, dacă vrem ca Dumnezeu să ne binecuvânteze, tăria noastră trebuie să stea în același lucru.

Această sfințenie trebuie să se arate în părtășia cu Dumnezeu. Dacă un om își predică mesajul propriu, el va avea puterea dictată de caracterul lui. Totuși, dacă el propovăduiește mesajul Stăpânului său, pe care l-a auzit de pe buzele Lui, avem de-a face cu un lucru cu totul deosebit. Și dacă el poate obține ceva din atitudinea Învățătorului lui, pe când Acesta s-a uitat la el și i-a dat mesajul, dacă el poate reproduce expresia feței Învățătorului și tonul glasului Lui, avem de-a face cu un mesaj cu totul deosebit. Dacă veți citi memoriile lui McCheyne, și vă recomand să le citiți în întregime, căci nu pot să vă fac o recomandare mai bună, veți descoperi că nu există nimic de o prospețime deosebită, nimic nou sau izbitor în acestea, însă, atunci când le veți citi, veți extrage multe lucruri bune din ele, pentru că veți observa că aceasta este povestea vieții unui om care a umblat cu Dumnezeu. Moody n-

ar fi propovăduit niciodată cu atâta forță, dacă nu ar fi trăit o viață de părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos. Forța unei predici ține de ceea ce s-a petrecut înainte de predicarea ei. Trebuie să te pregătești pentru întreaga slujire prin părtășie personală cu Dumnezeu, și prin a avea un caracter cu adevărat sfânt.

Voi toți puteți mărturisi că, dacă un om vrea să fie folosit ca un câștigător de suflete, el trebuie să aibă o viață eminemente sfântă. Fraților, lucrarea noastră este ca, în mâna lui Dumnezeu, să îi ducem la viață pe alții. Ne-ar face bine să îl imităm pe Elisei, când s-a întins peste copilul mort și l-a adus înapoi la viață. Toiagul profetului nu a fost suficient, pentru că acesta nu avea viață în el. Viața trebuia să fie comunicată printr-un instrument viu, iar omul prin care este comunicată viața trebuie să aibă viață în sine. Amintiți-vă de cuvintele lui Hristos: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura” (Ioan 7:38); altfel spus, când locuiește într-un copil viu al lui Dumnezeu, Duhul Sfânt scoate din inima lui un izvor sau un râu de viață, așa încât alții să poată veni și să fie părtăși influențelor pline de har ale Duhului. Nu cred că vreunul dintre voi și-ar dori să fie un slujitor mort. Dumnezeu nu va folosi instrumente moarte pentru a face minuni vii. El trebuie să aibă în slujirea Sa bărbați vii, bărbați în care viața clocotește. Mulți oameni sunt vii, dar nu sunt vii cu totul. Îmi amintesc că am văzut cândva o pictură a învierii, printre cele mai ciudate pe care le-am văzut vreodată. Artistul

încercase să ilustreze momentul când lucrarea respectivă fusese făcută doar pe jumătate: existau unii vii, dar așezați la pământ, unii cu un singur braț viu, și alții doar cu ochii deschiși. O astfel de situație este perfect posibilă în zilele noastre. Există unii bărbați doar pe jumătate vii, ei având doar limba vie, dar nu și inima. Alții au o inimă vie, dar le lipsește un creier viu. Alții au doar un ochi viu, așa că pot vedea lucrurile destul de clar, dar inimile lor nu sunt vii, așa că, deși pot face descrieri bune ale lucrurilor pe care le văd, nu există căldura dragostei în ei. Există unii predicatori care sunt pe jumătate îngeri și pe cealaltă jumătate... haideți să le zicem viermi. Acesta este un contrast îngrozitor, dar am văzut multe astfel de exemple. Oare există și aici astfel de oameni? Ei predică bine și, când îl ascuți pe unul dintre aceștia, ai putea spune: „Iată un om bun”. Tu simți că el este un om bun, auzi că merge în casa cuiva la cină și te-ai gândi că, mergând acolo, ai putea să auzi cuvintele pline de har curgându-i de pe buze. Totuși, dacă l-ai însoți și l-ai asculta, ai fi surprins să vezi că din gura lui nu ies decât viermi! Un astfel de om este un înger la amvon, dar acum ies viermii! Niciodată n-ar trebui să fim astfel. Dacă vrem să fim martori autentici ai lui Dumnezeu, trebuie să fim cu totul îngeri, niciodată viermi. Dumnezeu să ne elibereze din această stare pe jumătate moartă! Fie ca noi toți să fim vii din creștet până în talpă! Cunoscut astfel de predicatori, și nu pot veni în contact cu ei fără să a simți puterea vieții spirituale ce se găsește în ei. Acest lucru se petrece nu doar atunci când ei vorbesc pe teme religioase, ci și când iau parte la lucrurile

obișnuite ale acestei lumi, momente când îmi dau seama că există ceva în acești oameni care îmi demonstrează că ei sunt cu totul vii pentru Dumnezeu. Astfel de oameni vor fi folosiți de Dumnezeu în învierea altora.

SMERENIA

Dacă ar fi posibil să fii înălțat în locul lui Dumnezeu, nu crezi că te-ai folosi de un om cu un spirit smerit, care și-ar vedea lungul nasului? Dacă ai vedea un om foarte mândru, cel mai probabil nu l-ai folosi ca slujitor al tău. Cu siguranță că Dumnezeul cel măreț are o predilecție pentru cei smeriți. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să învierez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite” (Isaia 57:15). El este dezgustat de cel mândru și, ori de câte ori îi vede pe cei mari și puternici, El îi ocolește, dar ori de câte ori îl găsește pe cel smerit în inimă, Domnul găsește plăcere să îl înalțe. El Se bucură în special când vede smerenie în slujitorii Lui. Este o priveliște îngrozitoare să vezi un predicator mândru. Puține sunt lucrurile care le dau diavolilor mai multe bucurii decât aceasta. Iată ceea ce le place și își spun în ei înșiși: „Aici sunt toate ingredientele pentru o cădere rapidă”. Unii predicatori își arată mândria prin stilul în care predică. Nu poți uita vreodată felul în care își anunță textul: „Eu sunt, nu vă temeți”. Alții își arată mândria prin vestimentația lor, prin vanitatea stupidă a hainelor lor, sau prin vorbirea lor obișnuită,

când exagerează continuu despre deficiențele altora, dar își preamăresc abilitățile lor extraordinare.

Există două feluri de oameni mândri, și uneori este dificil să spui care este mai rău. În primul rând, există cei plini de acea vanitate care vorbește despre sine și care îi invită pe alți oameni să vorbească despre același lucru și să îi bată pe umăr, mângâindu-le penele umflate. Totul este plin de eu și răspândește același miros în stânga și în dreapta, spunând: „Lăudați-mă, vă rog, lăudați-mă, vreau laude”, ca un copil care aleargă din cameră în cameră și strigă: „Iată noua mea haină, nu-i așa că este frumoasă?” Se poate să fi văzut astfel de indivizi, căci eu am întâlnit mulți predicatori de felul acesta. Celălalt fel de mândrie este prea mare ca să-și permită așa ceva. Ei nu îi pasă de nimic, ci îi disprețuiește atât de mult pe oameni, încât nici măcar nu se coboară să își dorească laudele lor. O astfel de mândrie este satisfăcută cu sine, așa încât nu se coboară să afle ce gândesc alții despre ea.

Câteodată mă gândeam că aceasta este cea mai periculoasă formă de mândrie spirituală, tocmai pentru că pare cea mai respectabilă dintre cele două. La urma urmei, zic unii, există ceva foarte nobil în a fi prea mândru ca să fii mândru. Dacă acei măgari deosebiți ar urla la tine, nu fi atât de măgar încât să le dai atenție. Dar acest suflet sărman spune: „Ei bine, lauda venită de la oricine merită atenție”, așa că își echipează capcanele cu momeli și încearcă să prindă șoricelul laudei altora, așa încât să îl gătească la micul dejun. Un astfel de om

are un apetit deosebit pentru astfel de lucruri. Fraților, scăpați de ambele feluri de mândrie, dacă oricare dintre ele s-a înfiripat în inima voastră. Deopotrivă mândria fudulă și mândria arogantă sunt o spurcăciune înaintea Domnului. Nu uitați niciodată că sunteți ucenicii Aceluia care a spus: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11:29).

Smerenia nu înseamnă să ai o părere rea despre tine. Dacă un om nutrește o astfel de părere despre sine, este posibil să aibă totuși dreptate în evaluarea lui. Am cunoscut unii oameni ale căror păreri despre ei înșiși, potrivit cu ceea ce au spus, erau jalnice. Ei se gândeau atât de josnic la propriile puteri, încât nu îndrăzneau vreodată să încerce să facă vreun lucru bun. Ei spuneau că nu se pot baza pe ei înșiși. Am cunoscut pe unii care erau atât de smeriți, încât le plăcea întotdeauna să ocupe locul cel mai ușor; erau atât de smeriți încât nu făceau nimic de frica de a nu aduce vreun blam asupra lor. Ei denumeau asta smerenie, dar eu cred că un nume mai bun pentru comportamentul lor ar fi „dragoste păcătoasă pentru o viață ușoară”. Smerenia adevărată te va face să ai o părere corectă despre tine însuși, anume să crezi adevărul despre starea ta.

În chestiunea câștigării sufletelor, smerenia te va face să simți că ești nimic și nimeni, și că, dacă Dumnezeu îți dă succes în lucrare, vei fi convins că trebuie să Îi acorzi Lui toată gloria, căci niciun merit nu ți se cuvine. Dacă nu ai succes,

smerenia te va determina să îndrepti cu degetul către nebunia și slăbiciunea ta, nu să pui acest lucru pe seama suveranității lui Dumnezeu. De ce ar da Dumnezeu binecuvântarea, pentru ca tu să fugi apoi cu gloria ei? Slava mântuirii sufletelor Îi aparține Lui și doar Lui. De ce să încerci să o furi? Cred că știți bine felul în care mulți încearcă această tâlhărie: „Când am fost și am predicat în cutare loc, cincisprezece persoane au venit în față la sfârșitul predicii și mi-au mulțumit pentru ceea ce am predicat”. Spânzură-te pe tine și binecuvântata ta predică! – și aș folosi cuvinte mai categorice dacă aș putea, căci ești cu adevărat vrednic de condamnare ori de câte ori iei asupra ta cinstea care Îi aparține doar lui Dumnezeu. Amintește-ți de povestea tânărului prinț, care a intrat în camera în care tatăl său muribund dormea, și și-a pus coroana regelui pe cap pentru a vedea cum i se potrivește. Regele, care l-a văzut, i-a spus: „Mai așteaptă puțin, fiule, până ce voi muri”. Așadar, atunci când simți orice înclinație de a așeza cununa slavei pe capul tău, imaginează-ți că Îl auzi pe Dumnezeu spunându-ți: „Așteaptă până voi muri, pentru ca apoi să încerci să pui cununa Mea pe capul tău”. Întrucât aceasta nu se va întâmpla niciodată, mai bine ai lăsa în pace cununa, și L-ai lăsa pe Acela căruia Îi aparține de drept să o poarte. Cântarea noastră trebuie să fie întotdeauna aceasta: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credinșia Ta!” (Ps. 115:1).

Unii bărbați, cărora le-a lipsit smerenia, au fost trimiși

departe de lucrare, căci Dumnezeu nu îi va folosi pe cei care nu Îi atribuie cinstea în întregime Domnului. Smerenia este una dintre principalele trăsături necesare pentru a fi util în lucrare, și mulți au fost eliminați din numărul bărbaților folositori pentru că ei s-au umflat de mândrie, așa că au căzut în cursa diavolului. Poate că voi vă gândiți că, întrucât sunteți niște bieți studenți, nu aveți de ce să vă temeți că veți cădea în acest păcat, însă este foarte posibil ca unii dintre voi să vă aflați într-un astfel de pericol, dacă Dumnezeu v-ar binecuvânta tocmai în această perioadă, așezându-vă într-o poziție de influență printre oameni. Un bărbat crescut toată viața lui într-un cerc bun al societății nu percepe schimbarea care are loc când este înălțat într-o poziție, prin comparație cu situația altora, cărora o astfel de schimbare li s-ar părea una deosebită. Întotdeauna am simțit că s-a făcut o mare greșală în cazul anumitor bărbați, pe care aș putea chiar să îi numesc. Imediat ce ei au fost convertiți, s-au despărțit complet de prietenii lor anteriori și au fost aduși înaintea oamenilor ca niște predicatori populari. Este grav că mulți au făcut din aceștia niște mici regi, pregătind astfel calea pentru căderea lor, întrucât ei n-au putut suporta schimbarea rapidă a poziției lor. Ar fi fost mult mai bine pentru ei dacă toți i-ar fi lovit și abuzat vreme de 10 sau 20 de ani, căci probabil că i-ar fi salvat de multe ticăloșii ulterioare. Sunt mereu recunoscător pentru tratamentul aspru pe care l-am primit din partea tuturor în prima mea perioadă de lucrare. În clipa în care făceam vreun lucru bun, o haită de lupi se năpustea asupra mea. Nu aveam timp să mă

așez și să mă laud cu ceea ce făcusem, că ei urlau și țipau la mine continuu. Dacă aș fi fost smuls dintr-o dată din situația în care mă aflam și aș fi fost plasat în cea în care mă găsesc acum, foarte probabil că m-aș fi întors la locul dintâi la fel de rapid. Când veți pleca de la această școală, va fi bine pentru voi dacă ați fi tratați în felul în care eu am fost tratat. Dacă aveți parte de un succes deosebit, veți fi năuciiți în mințile voastre dacă Dumnezeu nu permite să vină asupra voastră vreă suferință de un fel sau altul. Dacă sunteți vreodată ispițiți să spuneți, „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu?”, aduceți-vă aminte de Nebucadnețar, care a fost „izgonit din mijlocul oamenilor, a mâncat iarbă ca boii, trupul i-a fost udat de roua cerului, până i-a crescut părul ca penele vulturului, și unghiile ca ghearele păsărilor” (Dan. 4:30, 33). Dumnezeu are multe feluri în care poate să zdrobească un Nebucadnețar mândru, și el poate să vă smerască foarte ușor și pe voi, dacă vă umflați de mândrie. Acest aspect al smereniei profunde necesară într-un câștigător de suflete nu are nevoie de nicio dovadă, căci oricine poate vedea, chiar și cu o jumătate de ochi, că Dumnezeu nu va binecuvânta un om dacă el nu este smerit cu adevărat.

CREDINȚA VIE

Următoarea cerință esențială pentru succesul în lucrarea Domnului – și una vitală – este o credință vie. Cunoașteți, fraților, că Domnul Isus Hristos nu a putut face multe lucrări minunate în propria țară din cauza necredinței oamenilor, și

este la fel de adevărat că, în cazul anumitor bărbați, El nu poate face multe lucrări minunate prin ei tocmai din cauza necredinței lor. Dacă nu veți crede, nici nu veți fi folosiți de Dumnezeu. Una dintre legile neschimbătoare ale Împărăției Lui este aceasta: „Facă-vi-se după credința voastră!” (Matei 9:29). „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, i-ați zice muntelui acestuia: ‚Mută-te de aici colo’, și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință” (Matei 17:20), dar dacă trebuie să fie pusă întrebarea, „Unde este credința ta?”, munții nu se vor mișca pentru tine, ba nici chiar un biet sicomor nu își va scutura o frunză din locul ei.

Trebuie să aveți credință, fraților, în ce privește chemarea voastră la lucrare. Trebuie să credeți fără să vă îndoiiți că sunteți cu adevărat aleși de Dumnezeu pentru a fi propovăduitori ai Evangheliei lui Hristos. Dacă credeți hotărât că Dumnezeu v-a chemat să predicați Evanghelia, o veți predica încrezător și curajos. Astfel, veți simți că mergeți la lucrarea aceasta pentru că aveți dreptul să o faceți. Dacă hrăniți în voi cea mai mică idee că ați fi slujitori nedoriți, nu veți realiza nimic. Veți fi doar niște predicatori sărmani, șchiopi, ineficienți și pe jumătate credibili, de mesajul cărora nu-i va păsa nimănui. Mai bine v-ați apuca de predicat doar după ce sunteți suficient de siguri că Dumnezeu v-a chemat la lucrare. Cineva mi-a scris odată întrebându-mă dacă să predice sau nu. Când nu știu ce răspuns să dau, încerc întotdeauna să ofer cel mai înțelept gând pe care l-aș putea da. În consecință, i-am scris acelui bărbat: „Dragă

prietene, dacă Domnul ți-a deschis gura, diavolul nu o poate închide. Totuși, dacă diavolul ți-a deschis-o, fie ca Domnul să ți-o închidă!” După șase luni, l-am întâlnit pe acel om și mi-a mulțumit pentru scrisoare, despre care a spus că l-a încurajat foarte mult să continue să predice. L-am întrebat atunci: „Cum vine asta?” El mi-a răspuns: „Păi mi-ați spus că, „dacă Domnul ți-a deschis gura, diavolul nu poate să ți-o închidă””. La aceasta i-am replicat: „Da, așa ți-am scris, dar am scris și despre cealaltă fațetă”. „Da”, a spus el imediat, „numai că acea parte nu se aplica la mine”. Putem să avem mereu cuvintele potrivite pentru ideile noastre, dacă știm cum să le interpretăm. Dacă ai o credință autentică în chemarea ta la lucrare, vei fi gata să propovăduiești Evanghelia chiar dacă ai sta, asemenea lui Luther, în ghearele leviatanului, și chiar dacă ar trebui să predici printre dinții lui uriași.

De asemenea, trebuie să crezi că mesajul pe care îl ai de dus înaintea lumii este Cuvântul lui Dumnezeu. Mai bine să crezi o jumătate de duzină de adevăruri, dar să le crezi cu toată puterea, decât să crezi o sută de lucruri, dar doar pe jumătate. Dacă mâna ta nu este suficient de mare încât să susțină o mulțime de lucruri, ține-te strâns de ceea ce poți. Dacă am ajunge într-o situație deosebită și ni s-ar permite fiecăruia dintre noi să ducem cu noi cât de mult aur am putea lua dintr-o grămadă, s-ar putea să nu ne fie de mare ajutor să avem un buzunar foarte mare, dar rupt, ci mai bine se va descurca acela care strânge bine în mâna lui cât poate să țină, așa încât să nu îi dea

drumul dacă ar fi clătinat de vreun vânt. Uneori putem face bine să îl imităm pe băiatul din fabula din vechime. Când a băgat mâna în borcanul cu gât strâmt și a strâns în mâna lui multe nuci, nu l-a putut scoate din borcan, dar când a dat drumul la jumătate din nucile pe care le luase inițial, a putut să scoată ușor mâna din borcan. Așa trebuie să facem și noi. Nu putem să ne ocupăm de tot, pentru că ne este imposibil, căci mâinile noastre nu sunt suficient de mari. Totuși, când luăm ceva în ele, să ținem strâns de acele lucruri.

Crede hotărât ceea ce crezi, altfel nu vei convinge pe nimeni altcineva să creadă ce vrei să îi spui. Dacă adopți un stil de genul „bănuiesc că acest lucru este un adevăr și, chiar dacă sunt tânăr, te implor să acorzi atenție la ceea ce vreau să-ți spun, adică la ceea ce vreau să îți sugerez”, și așa mai departe - dacă acesta este felul tău de a predica, poți să continui așa în lucrarea ta, însă ea nu este decât cea mai ușoară cale de a hrăni îndoielile oamenilor. Mai degrabă mi-ar plăcea să te aud spunând, „chiar dacă sunt tânăr, ceea ce am de spus vine de la Dumnezeu, iar Cuvântul lui Dumnezeu spune așa și așa. Acesta fiind adevărul Lui, trebuie să crezi ceea ce Dumnezeu spune, altfel vei pieri”. Oamenii care te vor auzi vorbind în felul acesta, vor spune: „Acel tânăr crede hotărât în ceea ce spune”, și foarte probabil că unii dintre ei vor fi determinați să creadă. Dumnezeu folosește credința slujitorilor Lui pentru a hrăni credința în alți oameni. Poți să fii sigur că sufletele nu pot fi mântuite de un predicator care are îndoieli. Mai

mult, predicând îndoielile și întrebările tale, nu poți vreodată să determini vreun suflet să se hotărască să Îl urmeze pe Hristos. Trebuie să ai o credință statornică în Cuvântul lui Dumnezeu, dacă vrei să fii câștigător al sufletelor celor care te aud.

Tot astfel, trebuie să credeți în puterea mesajului de a-i mântui pe oameni. Poate că ați auzit povestea unuia dintre primii noștri studenți, care a venit la mine spunând: „Am predicat deja de câteva luni, și nu cred că am avut măcar o convertire”. I-am răspuns astfel: „Te aștepti ca Domnul să te binecuvânteze și să mântuiască suflete de fiecare dată când îți deschizi gura?” „Nu, domnule”, mi-a răspuns el. „Ei bine”, i-am zis atunci, „acesta este motivul pentru care nu capeți suflete mântuite”. Dacă ai fi crezut, Domnul ți-ar fi dat binecuvântarea. L-am prins foarte ușor în propria capcană, și cred că mulți alții ar fi răspuns la fel. Ei cred că este posibil, prin anumite metode ciudate și misterioase, ca Dumnezeu să câștige un sfert de suflet după o sută de predici. Ei au cu greu credință suficientă cât să îi țină în picioare în bocancii lor; oare cum se pot aștepta ca Dumnezeu să îi binecuvânteze? Mie îmi place să merg la amvon gândindu-mă în felul acesta: „Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu pe care îl voi rosti în Numele Lui. El nu se poate întoarce la Domnul fără rod. I-am cerut binecuvântarea asupra lui și El Se angajează să o dea, iar planurile Lui vor fi împlinite, indiferent dacă mesajul meu este în cei care îl aud o aromă de la viață spre viață sau una de la moarte spre moarte”.

Dacă aceasta este ceea ce voi simțiți, ce veți face dacă totuși sufletele nu sunt mântuite? Păi, veți organiza întâlniri speciale de rugăciune, pentru a căuta să știți de ce nu vin oamenii la Hristos. Veți organiza întâlniri de cercetare pentru cei care sunt nerăbdători să fie mântuiți. Vă veți întâlni cu oamenii arătându-le o față bucuroasă, așa încât să poată vedea că așteptați o binecuvântare, și, în același timp, îi veți face să știe că veți fi foarte dezamăgiți dacă Domnul nu vă va da convertiri. Dar oare aceasta este situația în multe locuri? Nimeni nu se roagă mult pe această temă, nu sunt întâlniri în care oamenii să strige la Dumnezeu după binecuvântare, predicatorul nu îi încurajează niciodată pe oameni să vină și să îi spună despre lucrarea harului din sufletele lor și cu adevărat, vă spun acum, el capătă răsplata pe care o cere, și primește ceea ce s-a așteptat, căci Stăpânul lui îi dă bănuțul meritat, dar nimic în plus. Porunca este: „Deschide-ți gura larg, și ți-o voi umple” (Ps. 81:10), și iată-ne pe noi cu buzele lipite, dar așteptând binecuvântarea. Deschide-ți gura, frate, având o așteptare deplină, o credință hotărâtă, și ți se va face după credința ta.

Acesta este un aspect esențial, așa că trebuie să credeți în Dumnezeu și în Evanghelia Lui, dacă vreți să fiți câștigători de suflete. Puteți omite alte lucruri, dar această chestiune a credinței nu trebuie ocolită niciodată. Este adevărat că Dumnezeu nu cântărește întotdeauna îndurarea Lui după măsura credinței noastre, căci El trebuie să Se gândească și la alți oameni, nu doar la noi. Totuși, privind la această chestiune într-

o manieră de bun-simț, pare că cel mai nimerit instrument să facă lucrarea Domnului este omul care se așteaptă ca Dumnezeu să îl folosească și care merge înainte străduindu-se în puterea acelei convingeri. Când vine succesul, el nu este surprins, căci îl căuta. El a semănat sămânța vie, și s-a așteptat să culeagă roadele ei. El își aruncă pâinea pe ape, și este hotărât acționând în căutarea ei, fiind veghetor până ce o găsește iar.

ZEL ȘI SÂRGUINȚĂ

Mai apoi, dacă un om vrea să aibă succes în lucrarea lui și să câștige multe suflete, el trebuie să fie caracterizat de zel și sârguință profundă. Oare nu cunoaștem unii oameni, care predică într-o manieră atât de lipsită de viață, încât este foarte improbabil ca vreun om să fie vreodată afectat de ceea ce ei spun? Eram prezent când un bărbat l-a cerut Domnului să îi dea binecuvântarea spre convertirea păcătoșilor în urma predicii pe care era pe punctul să o rostească. Nu vreau să limitez în niciun fel Atotputernicia, dar nu cred că Dumnezeu ar putea binecuvânta o predică rostită în felul respectiv, decât dacă Dumnezeu l-ar fi făcut pe păcătosul care a auzit-o să înțeleagă greșit ce a spus predicatorul. Aceasta a fost una dintre acele „predici de tip vătrai”, așa cum le denumesc eu. Știți că în multe case există vătraie păstrate în șifoniere. Poți să privești la ele, dar nu le folosești niciodată. Dacă ai încercat vreodată să le folosești, agitând focul cu ele, te alegi cu critici din partea domnișoarei casei. Aceste predici sunt asemenea vătraielor, bine lustruite, strălucitoare și reci. Ele par ca și cum ar fi relevante

pentru oamenii ce locuiesc pe niște planete îndepărtate, căci în mod cert n-au legătură cu nimeni din această lume. Ce bine ar putea să survină din astfel de discursuri, nimeni nu poate spune, dar eu sunt sigur că nu există suficientă putere în ele nici măcar pentru a ucide un păianjen sau un gândac, și cu siguranță nicio putere pentru a aduce un suflet mort la viață. Există unele predici despre care poți fi sigur că, cu cât te gândești mai mult la ele, cu atât mai puțin rămâi cu ceva în minte. Dacă vreun biet păcătos merge să audă așa ceva cu nădejdea de a fi mântuit, tot ce pot spune este că predicatorul mai degrabă va fi o piedică în calea către Cer a acelui om, decât un semn care să îl îndrepte pe calea corectă.

Puteți fi siguri că puteți să-i faceți pe oameni capabili să înțeleagă adevărul, dacă vreți asta cu adevărat. Dar dacă nu sunteți zeloși, nici ei nu vor înțelege ceva. Dacă ar fi ca un om să bată la ușa mea în mijlocul nopții, și, când aș ieși la fereastră pentru a vedea care este problema, mi-ar spune foarte liniștit și fără sentimentul urgenței că „este un incendiu în spatele casei duminale”, nu cred că mi-ar trece prin minte că așa ceva ar putea avea loc, ci aș fi mai degrabă înclinat să vărs o găleată cu apă rece peste el. Dacă aș merge pe stradă și un om ar veni la mine spunându-mi cu un ton vesel, „Bună ziua, domnule, știți că sunt înfometat? N-am mai mâncat de multă vreme”, probabil că i-aș răspunde astfel: „Prietene, pari să te simți foarte bine. Nu cred că-ți lipsește ceva, pentru că nu te-ai arăta atât de lipsit de preocupare”.

Unii oameni par să predice în felul următor: „Dragii mei prieteni, astăzi este duminică, așa că iată-mă aici. Mi-am petrecut timpul studiind toată săptămâna, iar acum sper că veți lua aminte la ceea ce vreau să vă spun. Nu cred că este ceva în predica mea care să vi se aplice în mod particular vouă, ci s-ar putea să aibă legătură cu vreun om de pe Lună, dar înțeleg că unii dintre voi se află în pericolul de a merge într-un anumit loc pe care nu vreau să-l menționez, despre care am auzit că nu este un loc plăcut, nici chiar pentru o ședere temporară. Vreau doar să vă predic faptul că Isus Hristos a făcut niște lucruri care, într-un fel sau altul, au de-a face cu mântuirea, și dacă nu vă deranjează ceea ce faceți... este posibil ca voi să...” – și așa mai departe. Pe scurt, așa sună multe discursuri denumite predici. Într-un astfel de mesaj nu există nimic care să-i aducă vreun bine cuiva. După ce omul acela a ținut-o trei sferturi de ceas în felul acesta, el își încheie discursul spunând: „Acum este vremea să mergem acasă”, și speră că diaconii îi vor da un salariu bun pentru slujba lui. Fraților, o astfel de predicare nu va avea succes. Nu am venit în lume ca să irosim timpul nostru și pe al altora în felul acesta.

Eu trag nădejde că ne-am născut pentru lucruri mai bune decât să fim niște simple bucăți de pleavă în lumea aceasta, ca omul pe care tocmai l-am descris. Gândiți-vă că Dumnezeu trimite un om din lume pentru a încerca să câștige suflete, și că acesta este stilul gândirii lui și întreaga atitudine a vieții sale.

Există unii predicatori constant pasionați de a nu face nimic. Ei predică două predici de un fel, și spun că efortul acesta aproape că a stors toată viața din ei. Apoi merg și fac puține vizite pastorale, care, de fapt, constau din a bea o cană de ceai și a schimba mici bârfe, dar nu vezi în ei nicio agonie veementă pentru soarta sufletelor, niciun „vai! vai!” pe buzele și în inimile lor, nicio consacrare totală, niciun zel pentru slujba lui Dumnezeu. Ei bine, dacă Dumnezeu îi mătură din cale, dacă El îi taie ca pe niște buruieni care umbresc pământul, nu trebuie să ne surprindă.

Domnul Isus Hristos a plâns pentru Ierusalim, așa că și voi va trebui să plângeți pentru păcătoși, dacă vreți ca ei să fie mântuiți prin voi. Frații mei dragi, fiți zeloși și puneți la lucru întreg sufletul vostru, altfel mai bine renunțați.

SIMPLITATEA INIMII

O altă cerință esențială pentru câștigarea sufletelor este o simplitate deosebită a inimii. Nu știu dacă pot explica suficient ceea ce vreau să spun prin aceasta, dar voi încerca să clarific prin a o pune în contrast cu altceva.

Știți că există unii bărbați prea înțelepți pentru a fi niște simpli credincioși. Ei cunosc atât de multe lucruri, încât nu cred că poate exista ceva clar și simplu. Sufletele lor au fost hrănite atât de bogat, încât nu pot trăi decât cu lucruri scumpe. Nu a existat lapte care să vină vreodată de la o vacă, și care să fie bun pentru ei. Ei sunt mult prea finuți pentru a

bea o băutură ca aceea. Tot ceea ce ei au trebuie să fie incomparabil. Dumnezeu nu binecuvântează astfel de atitudini de aristocrați spirituali. Nu, nu, imediat ce vezi astfel de oameni, te simți îndemnat să spui: „Ei pot fi foarte bine slujitorii lordului cutare sau cutare, dar nu pot fi bărbații care să facă lucrarea lui Dumnezeu. El nu poate folosi astfel de domni grandioși ca aceștia”. Când aleg un text, ei nu sunt în stare niciodată să îi explice sensul adevărat, ci tot merg în jurul lui pentru a găsi ceva ce Duhul Sfânt nu a intenționat niciodată să ne transmită, și când ajung la unele dintre „noile lor idei” prețioase, vai de mine! Ce mare caz fac din aceasta! Iată un bărbat care a găsit un hering fără solzi! Ce minunăție! Este atât de deosebit! De acum n-o să auzim altceva vreme de șase luni decât de acest hering, și asta până ce altcineva va găsi un alt lucru de acest fel. Ce exclamație înconjoară noua lor descoperire: „Slavă! Slavă! Slavă! Iată o idee nouă!” Mai mult, o nouă carte este publicată pe acest subiect, și toți acești bărbați deosebiți se învârt în jurul ei pentru a dovedi ce gânditori profunzi și ce bărbați extraordinari sunt ei. Dumnezeu nu binecuvântează acest fel de înțelepciune.

Prin simplitatea inimii mă refer la situația când un bărbat intră clar în lucrare spre gloria lui Dumnezeu și pentru câștigarea sufletelor, adică pentru nimic altceva. Există unii oameni cărora le-ar plăcea să câștige suflete și să-L glorifice pe Dumnezeu, dacă acest lucru se poate face ținând cont și de interesele lor. Acești oameni ar fi desigur încântați, le-ar

plăcea cu adevărat să participe la extinderea Împărăției lui Hristos, cu condiția ca Împărăția lui Hristos să pună în scenă puterile lor extraordinare. Ei s-ar avânta în lucrarea de câștigare a sufletelor dacă i-ar putea convinge pe oameni să își înhame caii la carul lor și să îi tragă în triumf pe stradă. Ei trebuie să fie cineva, trebuie să fie cunoscuți, trebuie să se vorbească despre ei, trebuie să îi audă pe oameni spunând: „Ce om special este acesta!” Evident, ei I-ar da lui Dumnezeu glorie, dar doar după ce au supt toată seva din ea, pentru că ei vor să aibă portocala mai întâi pentru ei înșiși. Ei bine, știți că există o astfel de atitudine printre predicatori, iar Dumnezeu nu o poate tolera. El nu va accepta rămășițele slavei. El va avea fie toată gloria, fie deloc. Dacă un om caută să se slujească pe sine, să capete onoarea pentru sine, în loc să caute să-L slujească pe Dumnezeu și să Îl cinstească doar pe El, Domnul Iehova nu îl va folosi pe acel om.

Un om care vrea să fie folosit de Dumnezeu trebuie să creadă că ceea ce vrea să facă este pentru gloria lui Dumnezeu, și să nu slujească din niciun alt motiv. Când unii din afară merg să îi asculte pe anumiți predicatori, tot ceea ce ei își amintesc este că acei predicatori au fost actorii principali. Aici, însă, trebuie să fim oameni foarte diferiți.

După ce oamenii te aud predicând, nu trebuie să își amintească de cum ai arătat sau de felul în care ai vorbit, ci să țină minte adevărurile solemne pe care le-ai predicat. Alți predicatori continuă să propovăduiască ceea ce au de spus într-o

astfel de manieră încât cei care aud își spun unii către alții: „Nu vezi că el trăiește din predicarea lui? El predică pentru salariul său”.

Mai degrabă aș vrea să se audă spunându-se: „Câtă vreme a predicat, acel om a spus ceva ce i-a făcut pe mulți să se gândească mai puțin la el, și care i-a îndreptat către Cuvântul Domnului, căci țelul lui a fost să ne conducă la pocăința și credința în Hristos”. Acesta este felul de om pe care Dumnezeu găsește plăcere să îl binecuvânteze. Îmi place să văd bărbați, ca unii dintre cei aflați acum înaintea mea, cărora să le spun: „Iată-vă câștigând un salariu bun și probabil ridicându-vă la o poziție de influență în lume; dacă renunțați la lucrarea voastră și vă înscrieți la Colegiu, foarte probabil că veți fi niște bieți păstori bapțiști pentru toată viața”, la care ei să răspundă: „Mai degrabă aș trăi flămând, dar să câștig suflete, decât să îmi cheltui viața în orice altă chemare”. Majoritatea dintre voi sunteți acest fel de bărbați, și îmi place să cred că toți sunteți astfel.

Nu trebuie să aveți vreodată un ochi la gloria lui Dumnezeu și celălalt la oile grase, unul la gloria Lui și altul la onoarea și stima voastră printre oameni. Nu veți reuși așa; nu, nici dacă predicați pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu și lui Iemima, căci trebuie să sluiți numai spre gloria lui Dumnezeu, nimic mai puțin și nimic altceva, nici chiar pentru Iemima.

Așa cum este scoica pentru stâncă, așa este slava de sine pentru predicator, dar ea nu îi va fi de folos nici dacă s-ar

gândi să îi fie plăcut acesteia. Având o simplitate autentică a inimii, predicatorul trebuie să caute să Îi fie plăcut doar lui Dumnezeu, indiferent dacă le este sau nu le este pe plac oamenilor.

DEPENDENȚĂ TOTALĂ DE DUMNEZEU

În final, trebuie să existe o predare totală a voastră în mâinile lui Dumnezeu, în sensul în care, din acest moment înainte, să nu vreți să vă gândiți decât la planul lui Dumnezeu, nu la gândurile voastre, și să fiți determinați să nu predicați nimic care să vină de la voi, ci numai Cuvântul lui Dumnezeu. Mai mult, trebuie să fiți hotărâți să nu predicați adevărul nici măcar în felul vostru, ci în felul lui Dumnezeu. Să zicem că vă citiți predicile, lucru destul de improbabil; dar nu veți dori să scrieți în ele nimic altceva decât ce este după gândul Domnului. Când ajungeți la un cuvânt deosebit, vă veți întreba dacă este posibil ca el să fie o binecuvântare duhovnicească pentru turmele voastre, iar dacă credeți că nu le va fi astfel, îl dați deoparte. Apoi dați peste o poezie deosebită pe care nu o puteți înțelege, dar vă simțiți de parcă nu o puteți omite; totuși, când vă gândiți dacă poate fi instructivă pentru oamenii cei mai simpli din turma voastră, vă veți simți obligați să renunțați la ea. Dacă vreți să le arătați oamenilor ce mult v-ați străduit voi, vă veți simți nevoiți să vă alipiți de acele comori pe care le găsiți în tot soiul de cărți prăfuite, pe care le veți cita ca pe niște cununi ale discursurilor voastre; dar dacă doriți să vă predați cu totul în mâinile lui Dumnezeu,

este posibil să fiți determinați mai degrabă să rămâneți la niște afirmații foarte simple, să apelați la remarci banale, lucruri pe care orice om din congregație să le înțeleagă. Dacă vă simțiți mișcați să puneți în predică citate sau observații simple, puneți-le, chiar dacă trebuie să lăsați deoparte cuvintele pompoase, poeziile și citatele deosebite, căci poate fi voia lui Dumnezeu să binecuvânteze predicarea simplă a Evangheliei în sufletul vreunui biet păcătos care Îl caută pe Mântuitorul.

Dacă te vei preda cu totul și fără rezerve gândului și voiți lui Dumnezeu, cu timpul, când vei intra în lucrare, te vei simți uneori constrâns să folosești o expresie ciudată sau să faci o rugăciune mai neobișnuită, lucru care, la vremea respectivă, ar putea să ți se pară ciudat până și ție, dar ți se va explica totul după aceea, când va veni cineva și îți va spune că n-a înțeles niciodată adevărul până ce l-ai explicat în acea zi în felul acela neobișnuit. Cel mai probabil vei simți această influență dacă ești bine pregătit pentru lucrarea ta de la amvon prin studiu și rugăciune, și te îndemni să faci mereu toată pregătirea necesară, și chiar să scrii fiecare cuvințel pe care ai dori să îl spui, dar nu să te duci și să citești totul acolo, ca atunci când un papagal repetă ceea ce a fost învățat, căci dacă vei face aceasta, în mod cert nu te vei lăsa călăuzit complet de Duhul Sfânt.

Nu am nicio îndoială că uneori vei simți că există un pasaj biblic pe care trebuie să îl folosești, o piesă fină a vreunui dintre poeți sau un citat deosebit din vreun autor clasic. Nu

cred că ți-ai dori ca acel lucru să fie cunoscut cu orice preț, dar l-ai citit unui prieten de la Colegiu și evident, nu i-ai cerut să îl aplaude, pentru că te-ai simțit sigur că n-ar putea să se abțină să facă asta. Există o exprimare anume în acel citat, care te face să crezi că rareori ai auzit acea idee exprimată la fel de bine, și ești sigur că nici Dl. Punshon și nici Dr. Parker n-ar fi putut să o exprime mai bine de atât. Ești destul de sigur că, atunci când oamenii aud acea predică, se vor simți constrânși să simtă că este ceva de valoare acolo. Cu toate acestea, se poate ca Domnul să considere că acestea ar fi niște lucruri prea bune pentru a fi binecuvântate, că sunt prea multe conținute în ele, că ar fi ca oastea bărbaților lui Ghedeon, când erau prea mulți pentru Domnul, care nu i-ar fi dat pe madianiți în mâinile lor, ca nu cumva ei să se răzvrătească împotriva Lui spunând: „Mâna noastră ne-a izbăvit” (cf. Jud. 7:2). Chiar și după ce 22.000 dintre ei au fost trimiși acasă, Domnul avea să îi spună lui Ghedeon că „poporul pe care-l ai cu tine este prea mult” și că toți trebuiau trimiși acasă, cu excepția a trei sute de oameni care lipăiau apa asemenea câinilor, după care Domnul i-a poruncit lui Ghedeon: „Scoală-te, și pogoară-te în tabără, căci am dat-o în mâinile tale” (Jud. 7:9). Așadar, Domnul poate spune despre unele dintre predicile voastre: „Nu pot face nimic bun cu ele, că sunt prea pompoase și mari”. Dacă ai în predica ta paisprezece puncte, lasă deoparte șapte dintre ele, și apoi poate că Domnul o va binecuvânta. Într-o altă zi se poate întâmpla ca, tocmai când ești în mijlocul cuvântării tale, să îți treacă prin minte un gând și

să îți spui în mintea ta: „Dacă voi spune asta, poate că acel diacon bătrân se va lua de mine, iar acolo este un domn care tocmai a intrat, și el este directorul școlii, un tip cu atitudine critică, și sigur că nu îi va plăcea să mă audă spunând asta; apoi, pe deasupra, există aici o rămășiță aleasă prin har, iar cei mai înverșunați hiperi [notă cinică a lui Spurgeon referitoare la hiper-calviști, n.tr.] dintre ei îmi vor trimite una dintre acele priviri cerești pline de apro-po-uri”. Fratele meu, simte-te gata să spui orice îți dă Dumnezeu să spui, indiferent de consecințe și ignorând cu totul ceea ce ar crede sau face hiperii, ne-hiperii sau oricine altcineva.

Una dintre cerințele esențiale ale unei pensule este ca ea să se supună maestrului care o folosește, așa încât el să facă orice dorește cu ea. Unul care cântă la harpă va fi încântat să interpreteze una dintre melodiile lui pentru că își cunoaște instrumentul, iar instrumentul pare chiar să îl cunoască.

Tot astfel, când Dumnezeu Își pune mâna pe corzile ființei tale, și când fiecare putere din tine pare să răspundă corect la mișcările mâinii Lui, devii un instrument de care El Se poate folosi. Nu este ușor să rămâi în acea stare, să fii într-o stare atât de sensibilă încât să capeți impresia pe care Duhul Sfânt dorește să ți-o transmită, și să fii influențat imediat de El. Dacă o corabie mare iese în larg și vine un mic val pe ape, corabia nu este influențată câtuși de puțin de acesta. Dacă apare un val moderat, corabia nu îl simte, căci curentul mare de la răsărit stă încă liniștit pe fundul adâncului. Dar dacă te

vei uita la o baliză, vei vedea că are niște semne acolo, pe ea, și dacă o biată muscă lovește apa și face cel mai mic val, baliza simte mișcarea și dansează lovită de micuțul val.

Fii la fel de supus și sensibil față de puterea lui Dumnezeu după cum este baliza pe suprafața mării! Sunt sigur că această predare de sine este una dintre trăsăturile esențiale pentru ca un predicator să poată fi un câștigător de suflete.

Există ceva ce trebuie spus dacă poți fi mijlocul mântuirii celui din colțul bisericii, și vai de tine dacă nu ești gata să spui acel lucru; vai de tine dacă te temi să îl spui; vai de tine dacă îți este rușine să îl spui; vai de tine dacă nu îndrăznești să îl spui de teama ca nu cumva cineva din sală să spună despre tine că ai fi prea zelos, prea entuziast, prea energic!

Cred că aceste șapte lucruri sunt cerințele legate de relația cu Dumnezeu a câștigătorului de suflete, lucruri care ar trebui să apese asupra minții oricărui dintre voi, dacă ați încerca să vă puneți în locul Celui Preaînalt și să vă gândiți ce ați vrea să vedeți în cei pe care să îi folosiți la câștigarea sufletelor. Fie ca Dumnezeu să ne dea tuturor aceste trăsături, de dragul lui Hristos! Amin.

Capitolul 3.

CÂȘTIGĂTORUL DE SUFLETE ÎN RELAȚIA LUI CU OAMENII

Vă aduceți aminte, fraților, că data trecută am vorbit despre câștigarea sufletelor, și m-am referit la anumite cerințe, adică la cele legate de relația cu Dumnezeu, cerințe care îl fac pe un om să fie potrivit pentru a câștiga suflete, și am încercat să descriu felul de om pe care Domnul îl va folosi în câștigarea sufletelor. Astăzi îmi propun să iau ca temă trăsăturile sau caracteristicile unui câștigător de suflete în relație cu oamenii. Aș putea să menționez aproape aceleași idei pe care le-am enumerat anterior, și să spun că ele se potrivesc și în relația cu oamenii. Eu cred că acele calități care îi fac pe câștigătorii de suflete să fie observați de Dumnezeu drept cei mai adaptați scopurilor Lui sunt aplicabile cel mai probabil și în relație cu obiectul asupra căruia câștigătorii acționează, anume sufletul omului.

CUNOAȘTEREA

În lume au existat mulți bărbați care n-au fost cu totul potriviți pentru această lucrare și, înainte de toate, aș vrea să spun că un ignorant nu poate fi un câștigător de suflete. Un om care știe doar că el este un păcătos și că Hristos este un

Mântuitor poate fi foarte util altora în aceeași stare ca a lui, și ține de datoria lui să facă tot ce poate folosind acea puțină cunoștință pe care o are.

Totuși, privind lucrurile în ansamblu, nu mă pot aștepta ca un astfel de om să fie folosit în mare măsură în slujba lui Dumnezeu. Dacă pretinde că s-a bucurat de o experimentare largă și adâncă a lucrurilor lui Dumnezeu, că a fost un om învățat, dacă a putut să-și folosească cunoștința spre binele altora, dar a rămas într-o mare măsură ignorant față de lucrurile lui Dumnezeu însuși, nu văd cum ar putea să le facă cunoscute altor oameni.

Trebuie să existe ceva lumină în acea candelă care să lumineze întunericul oamenilor, și trebuie să existe informație în acel om care vrea să fie un învățător pentru semenii lui. Orice ar dori să facă, omul care este aproape sau cu totul ignorant trebuie să fie lăsat deoparte în ce privește cursa câștigătorilor de suflete. El se descalifică să se înroleze în numărul acestora și, de aceea, trebuie ca noi toți, fraților, să Îi cerem lui Dumnezeu să fim bine instruiți în adevărul Lui, așa încât să putem fi în stare să îi învățăm pe alții.

Având în vedere că voi nu sunteți parte din categoria neștutorilor, la care m-am referit până acum, ci presupunând că sunteți bine instruiți în cea mai bună înțelepciune, care sunt calitățile pe care trebuie să le aveți față de oameni, dacă vreți să-i câștigați pentru Domnul?

SINCERITATEA

Aș spune că trebuie să avem în primul rând o sinceritate evidentă, și nu doar o sinceritate oarecare, ci aceea care se va demonstra și se va arăta înaintea oricărui care o caută cu onestitate la noi. Trebuie să le fie clar celor ce ne aud că avem o credință fermă în adevărurile pe care le predicăm, altfel nu îi vom putea determina niciodată să creadă. Dacă ei nu sunt convingși, dincolo de orice îndoială, că tu crezi aceste adevăruri, nu va exista nicio eficacitate și nicio forță în predicarea ta.

Nimeni nu trebuie să vă suspecteze că le propovăduiți altora ceea ce voi înșivă nu credeți pe deplin căci, dacă se întâmplă vreodată așa ceva, lucrarea voastră nu va avea niciun efect. Toți cei care vă aud predicând trebuie să fie convingși că puneți la lucru una dintre cele mai nobile abilități și faceți una dintre cele mai sacre lucrări pe care oamenii le-ar face vreodată. Dacă aveți doar o apreciere firavă pentru Evanghelia pe care pretindeți că o propovăduiți, celor care aud propovăduirea voastră le va fi imposibil să fie influențați semnificativ de ea. Cu câteva zile în urmă am auzit întrebându-se despre un anumit predicator: „A predicat un mesaj bun?” Iar răspunsul a fost acesta: „Ceea ce el a spus a fost foarte bine”. „Dar ți-a folosit cu ceva predica?” „Nu, nici în cea mai mică măsură”. „Dar nu a fost o predică bună?” Și din nou a venit primul răspuns: „Ceea ce s-a spus a fost foarte bine”. „Ce vrei să spui cu asta? De ce nu ți-a fost de folos predica, dacă ceea ce predicatorul a spus a fost foarte bine?” Iată explicația pe care acel

om a dat-o: „Nu mi-a folosit discursul lui, pentru că nu cred în bărbatul care a vorbit. El era ca un biet actor care interpreta un rol, și nu cred că el simțea ceea ce predica, nici că îi păsa dacă noi simțeam sau credeam spusele lui”.

Acolo unde există o astfel de situație, nu ne putem aștepta ca ascultătorii să tragă vreun folos din predică, indiferent ce ar putea spune acel predicator. Ei își pot închipui că adevărurile pe care el le rostește sunt prețioase, chiar se pot hotărî să se hrănească din ceea ce le este pus înaintea, dar nu le va fi de niciun folos, căci oamenii aceia nu pot despărți vorbitorul fără inimă de mesajul pe care el îl prezintă atât de nepăsător. De îndată ce un bărbat permite ca lucrarea lui să devină formală sau de rutină, el ajunge să o îndeplinească asemenea unui simplu actor. El doar își interpretează rolul, ca și cum ar juca într-o piesă de teatru, nefiind ca unul care vorbește din profunzimea sufletului său, ca un om trimis de Dumnezeu.

Fraților, vă implor să vorbiți din inimile voastre, altfel mai bine nu vorbiți deloc. Dacă poți să taci, taci, dar dacă trebuie să vorbești pentru Dumnezeu, fii totalmente sincer în ceea ce ai de spus.

Dacă Dumnezeu nu te-a chemat la lucrare, ar fi mai bine să te întorci la treburile tale din lume, să cântărești unt, să vinzi bumbac ori să faci orice altceva decât să pretinzi că ești predicator al Evangheliei.

Cred că cel mai condamnabil lucru pe care un om îl poate face este să predice Evanghelia ca un simplu actor, și să transforme închinarea înaintea lui Dumnezeu într-un fel de piesă de teatru. O astfel de caricatură este mai degrabă vrednică de diavolul decât de Dumnezeu.

Adevărul divin este mult prea prețios pentru a fi făcut subiectul unei astfel de batjocuri. Poți fi sigur de faptul că, dacă oamenii suspectează că ești nesincer, nu te vor mai asculta decât cu dezgust, și cel mai probabil nu vor crede nimic din mesajul tău, dacă le dai motive să creadă că nu crezi tu însuși acel mesaj.

IMPLICAREA AFECTIVĂ EVIDENTĂ

Sper să nu greșesc dacă presupun că noi toți suntem cu totul sinceri în slujirea Stăpânului nostru, așa că voi continua cu ceea ce cred că este următoarea cerință în relație cu oamenii, în vederea câștigării sufletelor lor, și anume sârguința evidentă. Porunca adresată omului care vrea să fie un adevărat slujitor al Domnului Isus Hristos este aceasta: „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău” (Luca 10:27). Dacă un bărbat vrea să fie câștigător de suflete, trebuie să se vadă în el intensitatea emoției și sinceritatea inimii. Poți să predici cele mai serioase avertismente și cele mai îngrozitoare amenințări într-o modalitate atât de indiferentă sau nepăsătoare, încât nimeni nu va fi afectat de ceea ce spui nici în cea

mai mică măsură, și poți repeta cele mai intense îndemnuri cu o jumătate de inimă, așa încât nimeni nu va fi mișcat nici la dragoste, și nici la frică. Fraților, eu cred că, pentru câștigarea sufletelor, este nevoie în această chestiune de mai multă sânguință decât este nevoie în orice altceva am face. Am văzut și am auzit unii predicatori foarte neînsemnați, care au adus totuși multe suflete la Mântuitorul prin străduința și sânguința cu care și-au propovăduit mesajul. Nu era nimic deosebit în predicile lor (până ce negustorul le-a folosit ca să scoată unutul din ele) și totuși acele firave predici i-au adus pe mulți la Hristos. Ceea ce a făcut diferența nu a fost atât de mult ce au spus predicatorii, pe cât felul în care au spus acele lucruri, lucru care a produs convingere în inimile celor ce îi ascultau. Cel mai simplu adevăr a fost aplicat atât de bine în inimile oamenilor prin intensitatea și emoția celui prin care au fost rostite, încât acele cuvinte au vorbit cu efect surprinzător. Dacă vreunul dintre voi, cei prezenți aici, mi-ar da o ghiulea de tun, să zicem de 25 sau 50 kg, și i-aș da drumul în această încăpere, iar un altul mi-ar încredința o alică de pușcă, și mi-ar da și arma cu care să o trag, aș putea să vă spun de la început care dintre cele două bile ar fi mai eficace. Nimeni să nu disprețuiască alica, fiindcă foarte adesea ea este cea care ucide păcatul și pe păcătos.

De aceea, fraților, nu ține de mărimea cuvintelor pe care le folosiți, ci de forța cu care le trimiteți, căci ea este cea care decide rezultatul predicării voastre. Am auzit de o corabie

care a fost asaltată de tunurile dintr-o fortăreață, dar vasul n-a fost afectat în niciun fel până ce generalul fortăreței a dat ordin ca ghiulelele să fie înroșite în foc, așa că acel vas a fost trimis apoi pe fundul mării în trei minute. Asta este ceea ce trebuie să faceți cu predicile voastre - să le înroșiți. Nu trebuie să vă pese dacă oamenii spun că ați fi prea entuziaști sau chiar fanatici, ci dați-le alice înroșite, căci nimic altceva nu este nici pe jumătate la fel de bun pentru scopul pe care îl aveți în vedere.

Când vă ridicați duminica la amvon, nu faceți bulgări de zăpadă, ci mergeți la luptă, iar lupta se dă cu alice și cu foc. Ar trebui să gândim slujirea noastră ca și cum am arunca cu grenade în trupele inamicului.

Ce zel merită tema noastră! Trebuie să vorbim despre un Mântuitor zelos, despre un Cer dornic și despre un Iad dornic. Cât de zeloși ar trebui să fim când ne aducem aminte că, în lucrarea noastră, avem de-a face cu suflete nemuritoare, cu păcatul care este veșnic în efectele lui, cu iertarea care este infinită și cu grozăviile și bucuriile care trebuie să dureze în veci de veci! Când vezi un om care nu este zelos când are de-a face cu un subiect ca acesta, nu poți să nu te întrebi – oare poate să aibă inimă în el? Putem să descoperim o inimă în el dacă am folosi microscopul? Dacă ar fi să îl disecăm, probabil că tot ceea ce am găsi ar fi o pietricică, o inimă de piatră sau dintr-o altă substanță la fel de incapabilă de emoții. Eu cred că, atunci când Dumnezeu ne-a dat inimi de carne, El ni le-a

dat ca să le folosim pentru a avea compasiune pentru semenii noștri.

O DRAGOSTE AUTENTICĂ DE OAMENI

Odată ce am spus aceste lucruri, aș adăuga că acel om care vrea să fie câștigător de suflete trebuie să dovedească o dragoste autentică față de cei care îl ascultă. Nu îmi pot imagina cum un bărbat poate fi câștigător de suflete câtă vreme își petrece majoritatea timpului abuzându-și congregația și vorbind de parcă ar disprețui imaginea membrilor ei. Astfel de oameni par să fie fericiți doar atunci când golesc potirele mâniei peste cei care au nefericirea de a-i asculta. Am auzit de un frate predicând din pasajul care spune: „Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari” (Luca 10:30). El și-a început discursul în felul următor: „Nu spun că acest om a venit în locul în care noi ne aflăm, dar cunosc un alt om care a venit aici, și a căzut între tâlhari”. Poți să-ți dai seama foarte ușor care ar fi rezultatul unei astfel de ploi de vitriol. Știu de un altul care a predicat din pasajul care zice, „Aaron a tăcut” (Lev. 10:3), iar cel care l-a auzit a spus că diferența dintre predicator și Aaron era că Aaron a tăcut, pe când el nu, ci, dimpotrivă, s-a năpustit asupra oamenilor cu toată puterea lui.

Trebuie să aveți o dorință reală pentru binele oamenilor, dacă vreți să aveți o influență deosebită asupra lor. Până și câinii și pisicile îi iubesc pe stăpânii care le arată afecțiune, iar ființele omenești ar trebui să se comporte cel puțin ca aceste

animale mute. Oamenii își dau seama foarte repede când la amvon se ridică un om cu inima rece, unul dintre cei care par să fi fost ciopliți dintr-un bloc de marmură. Am avut câțiva frați de felul acesta, dar ei n-au avut succes nicăieri. Când am întrebat care este cauza eșecului lor, în fiecare situație răspunsul a fost: „Este un om bun, unul foarte bun, predică bine, ba chiar foarte bine, dar nu ne împăcăm foarte bine cu el”. Atunci am întrebat: „De ce nu vă place de el?”, iar răspunsul a fost: „Nimănui nu i-a căzut vreodată la inimă”. „Este un certăreț cumva?” „O, nu, îmi doresc să fi fost în stare de așa ceva”. Am tot încercat să smulg de la oameni care era piedica, întrucât voiam cu nerăbdare să o cunosc, până ce, în final, cineva a spus: „Ei bine, domnule, nu cred că are inimă în el, cel puțin nu predică și nu acționează ca și cum ar avea așa ceva”.

Este un lucru foarte trist când eșecul predicării este cauzat de absența inimii. Ar trebui să aveți o inimă uriașă, ca portul din Portsmouth sau Plymouth, așa încât toți oamenii care pășesc în congregațiile voastre să poată veni și să-și arunce ancora în el, simțind că s-au adăpostit pe o stâncă mare. Ați observat că oamenii au succes în lucrare și câștigă suflete pentru Hristos în directă proporție cu lărgimea inimilor lor? Gândiți-vă, de exemplu, la Dr. Brock; el a fost un munte de om, dar unul cu o inimă plină de compasiune, și oare nu a avut succes? Nu vreau să spun că ar trebui să fiți grași ca să puteți fi atractivi pentru oameni, ci spun că trebuie să aveți inimi mari dacă vreți să-i câștigați pe oameni pentru Isus. Trebuie

să fiți Inimoșii, dacă vreți să îi conduceți pe mulți pelerini către Cetatea cerească [autorul face aluzie la cartea *Călătoria creștinului*, de John Bunyan, n.tr.]. I-am văzut pe unii oameni care spuneau că erau perfect de sfinți, și aproape că puteam crede că ei nu pot păcătui, căci erau ca bucățile vechi de piele, nu părea să existe în ei ceva capabil de a păcătui. L-am întâlnit pe unul dintre acești frați „perfecti”, și semăna cu o bucată de algă, parcă nu vedeai nimic omenesc în el. Aș vrea să văd o urmă de umanitate într-un om, și în general oamenilor le place să vadă acest lucru. Ei se apropie mai bine de unul care are ceva omenesc în el. În anumite aspecte, natura omenească este un lucru îngrozitor, dar atunci când Domnul Isus Hristos a îmbrăcat-o și a alăturat-o naturii Sale divine, El a făcut-o să fie un lucru grandios, așa că natura omenească este un lucru nobil atunci când este unită cu Domnul Isus Hristos. Acei oameni închiși în ei înșiși, ca niște pustnici, și care trăiesc o presupusă viață sfințită de concentrare pe sine, cel mai probabil nu pot avea vreo influență în lume sau să le facă vreun bine semenilor lor. Trebuie să iubiți oamenii și să trăiți printre ei, dacă vreți să le fiți de ajutor. Există unii predicatori cu adevărat mai buni decât alții, însă ei nu fac mai mult bine decât cei care sunt mai umani, care merg și stau alături de oameni și roiesc pe cât de mult posibil în jurul acestora. Fraților, știți că este posibil să păreți înaintea oamenilor ca niște persoane un pic prea bune, așa încât oamenii să aibă senzația că sunteți cu totul niște ființe transcendente, mai potrivite să

le predice îngerilor, heruvimilor și serafimilor decât fiilor căzuți ai lui Adam. Fiți dar oameni printre oameni. Păziți-vă de toate greșelile și viciile lor, dar stați printre ei și arătați-le dragoste și compasiune, simțind că puteți face orice vă stă în putere pentru a-i aduce la Hristos, așa încât să puteți spune laolaltă cu apostolul Pavel: „Căci, măcar că sunt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor, ca să îi câștig pe cei mai mulți. Cu Iudeii, m-am făcut ca un Iudeu, ca să îi câștig pe Iudei; cu cei ce sunt sub Lege, m-am făcut ca și când aș fi fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege), ca să îi câștig pe cei ce sunt sub Lege; cu cei ce sunt fără Lege, m-am făcut ca și cum aș fi fost fără lege (măcar că nu sunt fără o lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub legea lui Hristos), ca să îi câștig pe cei fără lege. Am fost slab cu cei slabi, ca să îi câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să îi mântuiesc pe unii dintre ei” (1 Cor. 9:19-23).

ALTRUISMUL

Următoarea cerință în relație cu oamenii, în ce privește câștigarea sufletelor, este altruismul. Un om încetează să îi aducă pe alții la Hristos imediat ce devine cunoscut ca un egoist. Egoismul pare să fie parte din ființa unora; îl vezi demonstrat la masa din familie, în casa lui Dumnezeu și oriunde altundeva. Când astfel de indivizi au de-a face cu o biserică sau congregație, egoismul lor va ieși curând la iveală; ei vor să capete tot ce pot, deși în lucrarea baptistă adesea nu au parte de mare lucru. Sper că voi toți, fraților, veți fi gata să spuneți: „Ei

bine, nu vreau să primesc decât cât îmi trebuie să mănânc și să am cu ce să mă îmbrac, și îmi va fi de ajuns”. Dacă încercați să lăsați deoparte gândul la bani, aceștia se vor întoarce adesea la voi dublați; dar dacă încercați să îi luați, și să îi luați pe toți, cel mai probabil veți descoperi că nu vor veni la voi deloc. Cei care sunt egoiști în materie de salariu, vor fi egoiști în orice altceva; ei nu vor dori ca oamenii să știe pe nimeni altul care să predice mai bine decât ei și nu pot suporta să audă de vreo lucrare bună care are loc în altă parte decât în capela lor. Dacă există o trezire într-un alt loc și sufletele sunt mântuite, ei vor spune în batjocură: „O, da, sunt mulți convertiți, dar ce sunt aceștia? Unde vor fi ei în câteva luni?” Acești slujitori se gândesc mult mai mult la câștigul lor de pe urma unui singur nou membru pe an decât la cei o sută ai vecinului într-o singură zi. Dacă membrii voștri văd acest fel de egoism în voi, în curând vă veți pierde puterea înaintea lor; dacă îți plănuiești să fii un om deosebit, vei ajunge să împarți soarta celor mai de jos. Cine ești, dragul meu frate, ca oamenii să se plece înaintea ta și să ți se închine, crezând că nu mai este nimeni ca tine în întreaga lume?

Hai să îți spun cum stau lucrurile: cu cât te vei vedea mai neînsemnat și te vei gândi mai puțin la tine, cu atât oamenii te vor prețui mai mult, și cu cât te vei concentra mai mult pe tine, cu atât oamenii te vor desconsidera mai mult. Dacă aveți câtuși de puțin egoism în voi, vă implor să scăpați de el imediat, altfel nu veți fi niciodată instrumente potrivite pentru

câștigarea sufletelor pentru Domnul Isus Hristos.

UN CARACTER SFÂNT

Apoi sunt sigur că un alt lucru necesar pentru un câștigător de suflete este un caracter sfânt. Nu îți va fi de niciun folos să vorbești duminica despre „viața superioară”, dar să trăiești „viața de jos” în restul săptămânii. Un lucrător creștin trebuie să fie foarte veghetor, dacă nu chiar inocent în privința oricărui lucru rău, pentru a nu fi un motiv de cădere pentru cei slabi ai turmei. Toate lucrurile sunt permise, dar nu toate sunt de folos. N-ar trebui să facem vreun lucru despre care știm că este rău, ci chiar să dorim mereu să ne abținem de la lucrurile care nu ar fi rele în sine, dacă ar putea fi o piatră de poticnire pentru alții. Când oamenii văd că noi nu doar predicăm despre sfințenie, ci suntem noi înșine oameni sfinți, ei vor fi atrași către lucrurile sfinte deopotrivă de caracterul și de predicarea noastră.

SERIOZITATEA

Cred de asemenea că, dacă vrem să câștigăm suflete, trebuie să fim serioși în ceea ce facem. Unii frați sunt serioși din fire. Am auzit deunăzi de un domn care călătorea cu trenul și care a ascultat fără să vrea o conversație între doi dintre pasagerii din compartiment. Unul dintre aceștia a spus: „Cred că Biserica Romei are o putere deosebită, și este posibil să aibă succes la oameni, ca urmare a sfințeniei evidente a slujitorilor ei. De exemplu, cardinalul cutare zici că este ca un schelet,

căci, prin rugăciunile și postul lui frecvent și îndelungat, aproape că n-au mai rămas din el decât pielea și oasele. Ori de câte ori vorbesc cu el, parcă simt dintr-o dată forța sfințeniei aceluși om. Prin contrast, uitate-te la Spurgeon: ăsta mănâncă și bea ca un muritor de rând; nu m-aș deranja câtuși de puțin să îl aud predicând”. Prietenul lui l-a ascultat cu multă răbdare, după care i-a răspuns aproape în șoaptă: „Te-ai gândit vreodată la faptul că fizionomia cardinalului este de fapt rezultatul unei boli de ficat? Nu cred că harul este ceea ce îl face să fie așa subțirel, ci ficatul este cauza”. Tot așa, există unii oameni care au în mod natural o înclinație melancolică, așa că ei par întotdeauna foarte serioși, dar în ei poate să nu existe niciun semn al harului, ci doar un indiciu că suferă cu ficatul. Ei nu râd niciodată, pentru că ei își închihuie că ar fi un lucru rău; ei umblă prin această lume crescând suferința ființelor omenești, care este și așa suficient de îngrozitoare fără a adăuga partea lor inutilă. Astfel de oameni cred că ei au fost predestinați să toarne găleți de apă rece peste orice bucurie și fericire omenească. De aceea, dragii mei frați, dacă vreunul dintre voi este foarte serios, nu trebuie să atribuiți această dispoziție harului, căci se poate ca totul să fie cauzat de starea ficatului din trupurile voastre.

Totuși, majoritatea dintre noi suntem mult mai înclinați către acea veselie care face bine asemenea unui medicament bun, și vom avea nevoie de toată bucuria, dacă vrem să îi mângâiem și să îi ridicăm pe cei doborâți, însă nu vom

aduce vreodată multe suflete la Hristos dacă suntem plini de acea atitudine constant veselă care îi caracterizează pe unii. Oamenii spun: „Ăsta se ține numai de poante; este suficient să îi auzi pe acei tineri glumind despre religie; una este să îi auzi când vorbesc de la amvon, dar cu totul altceva să îi ascuți când se așază în jurul unei mese, într-o zi obișnuită”. Am auzit de un om pe moarte, care l-a chemat pe predicator să vină ca să îl vadă. Când acesta i-a călcat pragul casei, gazda i-a spus: „Îți amintești de tânărul care umbla cu tine seara, cu mulți ani în urmă, pe când te duceai să predici?” Predicatorul i-a răspuns că nu își amintea. „Eu îmi aduc aminte foarte bine”, a replicat omul. „Îți amintești când ai predicat în cutare sat, din versetul cutare, iar după slujire ai fost însoțit spre casă de un tânăr?” „Aha, da, îmi amintesc!” „Ei bine, eu eram acel tânăr care te-a însoțit acasă în acea seară; îmi amintesc predica ta, și nu o voi uita vreodată”. „Slavă lui Dumnezeu pentru asta”, a spus predicatorul. „Nu”, a răspuns muribundul, „nu Îi vei mulțumi lui Dumnezeu după ce vei auzi tot ce am de spus. Am mers alături de tine către sat, dar nu mi-ai spus mai nimic pe acel drum, căci te gândeai la predica ta; m-ai impresionat profund câtă vreme ai predicat, și mă gândeam să-I dau inima mea lui Hristos. Pe acel drum către casă voiam să vorbesc cu dumneata despre sufletul meu, dar imediat ce ai ieșit din biserică te-ai apucat de bancuri, astfel că tot drumul ai ținut-o glumind despre lucruri atât de serioase, încât nu ți-am putut spune nimic din ceea ce se petrecea în sufletul meu, iar atitudinea ta m-a umplut de dezgust față de religie și față de toți

cei ce pretindeau că o au, iar acum voi merge în condamnare, iar sângele meu va sta cu siguranță la ușa ta”.

Și așa a plecat acel om din această lume. Nimeni nu și-ar dori așa ceva, așa că luați aminte, fraților, să nu stârniți oamenii la astfel de atitudini.

Trebuie să existe o seriozitate vizibilă în toată viața voastră, altfel nu puteți spera să îi conduceți pe alți oameni la Hristos.

BLÂNDEȚEA

În final, dacă vrem să fim folosiți mult de Dumnezeu ca niște câștigători de suflete, inimile noastre trebuie să fie pline de o mare blândețe. Aș vrea ca astfel de oameni să aibă o doză potrivită de îndrăzneală sfântă, dar nu mi-ar plăcea să îi văd cu fețele de aramă sau impertinenți. Un tânăr se urcă la amvon, își cere scuze pentru că încearcă să predice și speră ca oamenii să îl suporte; el nu știe dacă are ceva concret de spus, căci, dacă Domnul l-ar fi trimis, ar fi avut un anumit mesaj pentru ei, dar el se simte atât de tânăr și neexperimentat, încât nu poate vorbi hotărât despre mai nimic. O astfel de predicare nu va salva niciodată nici măcar un șoarece, darămite un suflet nemuritor. Dacă Domnul te-a trimis să predici Evanghelia, de ce ar trebui să te scuzi? Ambasadorii nu se scuză când merg la curțile imperiale străine; ei știu că regele lor i-a trimis, și își prezintă mesajul cu toată autoritatea regelui și a țării de unde vin. Nu cred că este corect nici să atrageți atenția

la tinerețea voastră. Voi nu sunteți decât ca un corn luat de pe capul bouului, și nu contează dacă acest corn a fost luat de pe capul lui ieri, acum 5 ani sau acum 20 de ani. Dacă Dumnezeu trâmbițează prin voi, glasul Lui va fi suficient și va trebui să se audă; dacă El nu suflă prin voi, nu se va auzi nimic. Când predicați, vorbiți-le direct oamenilor, dar vorbiți cu multă blândețe; iar dacă trebuie spus vreun lucru neplăcut urechilor lor, îngrijiți-vă să spuneți acel lucru în cea mai blândă formă posibilă. Unii dintre frații noștri au avut de dat un mesaj unui anume frate creștin, iar când s-au înfățișat înaintea lui, i l-au transmis atât de groaznic, încât omul s-a simțit jignit foarte tare. Când am vorbit cu el despre aceeași chestiune, el mi-a spus: „Nu m-ar fi deranjat să îmi vorbești; ai un fel de a spune un adevăr neplăcut așa încât omul nu se poate simți jignit de tine, oricât i-ar dispăcea mesajul pe care i-l aduci”. „Bine”, am zis eu, „dar eu vorbesc la fel de categoric ca și ceilalți frați”. „Da, așa este”, a răspuns el, „dar ei mi-au spus-o într-un fel atât de urât, încât mi-a dispăcut total. Aș prefera mai mult să fiu pleznit de dumneata decât lăudat de alți oameni!” Există un fel de a face astfel de lucruri încât persoana muștrată să vă fie recunoscătoare. Unii sunt în stare să îl împingă pe un om în jos pe niște scări în așa manieră încât acestuia chiar să-i placă, în timp ce un altul poate deschide o ușă într-un fel atât de ofensator, încât nu ești dispus să intri sau să ieși pe ea decât după ce el s-a dat din cale. Dacă aș vrea să îi spun cuiva adevăruri care i-ar fi neplăcute, dar care i-ar fi necesare pentru ca sufletul lui să fie mântuit, va fi cu totul

necesar să fiu credincios față de el, și totuși aș încerca să îi transmit mesajul meu așa încât să nu se simtă jignit. Apoi, dacă el se simte jignit, să se simtă, căci m-am asigurat că ceea ce l-a jignit nu este maniera în care i-am spus acel lucru, ci faptul că mesajul meu a avut efect asupra conștiinței lui.

Îi cunosc pe niște frați care predică de parcă s-ar lupta cu cineva într-un ring. Când se ridică la amvon, îmi amintesc de irlandezul de la târgul din Donnybrook; pe tot parcursul predicii, par să incite pe cineva să se ia la bătaie cu ei, nefiind mai fericiți ca atunci când îl împung pe unul sau pe altul. Există unul care predică adesea la Clapham Common, iar el face acest lucru atât de violent, încât păgânii pe care îi atacă nu îl mai pot suporta, așa că o sfârșește adesea cu bătăi și scandaturi. Există un fel de a predica de parcă i-ai trage pe toți de urechi, și dacă unora li s-ar permite să predice în Rai, mă tem că i-ar stârni pe îngeri la bătaie. Și cunosc câțiva predicatori de felul ăsta. Este unul care, după știința mea, a fost într-o duzină de locuri în decursul vieții sale de slujire nu foarte lungă. Poți spune care sunt locurile pe unde a fost după ruinele pe care le-a lăsat în urma lui. Nu știu cum face, că dă mereu peste biserici aflate într-o stare tristă, așa că se apucă de îndată să le purifice, adică să le distrugă. Ca o regulă generală, prima dată scapă de orice alt slujitor ar fi acolo, apoi alungă principalele familii, astfel că, nu după multă vreme, omul a curățat locul atât de bine, că acei puțini oameni care mai rămân nu îi mai pot plăti salariul. Așa că el pleacă într-un alt loc, unde o ia de

la capăt cu acțiunile lui demolatoare. El este un fel de forajist spiritual, unul care nu este niciodată mai fericit decât atunci când forează o gaură prin puntea unei corăbii bune. El zice că, după evaluarea lui, corabia este stricată, așa că el forează și forează, până ce ea începe să se scufunde, așa că el se dă jos din ea și se urcă la bordul unei alte corăbii, care, la rândul ei, ajunge curând să se scufunde exact în același fel. El zice că este chemat la lucrarea de separare a lucrurilor prețioase de cele ticăloase, numai că el face ca totul să fie ticălos. N-am niciun motiv să cred că purtarea lui ar ține cumva de starea ficatului lui, ci mai posibil este că se întâmplă ceva nelalocul lui în inima sa; trebuie să îl fi cuprins vreo boală gravă, dacă purtarea lui mă face mereu să devin nervos când îl văd sau aud ceva despre el. Este periculos să îl ții pe lângă tine chiar și trei zile, căci ar fi în stare ca, în acest răstimp, să se certe cu cel mai pașnic om de pe suprafața pământului. N-am de gând să îl recomand vreodată să fie păstor; să își găsească singur locul, dacă poate, căci eu cred că oriunde se duce, locul acela va fi ca pământul pe care îl calcă armăsarul lui Tartar în picioare, unde nu mai crește iarba în veci. Dacă vreunul dintre voi, fraților, are în el câtuși de puțin din acest spirit urât și amar, mergeți la malul mării și vărsați-l acolo pe tot. Sper că vi se va întâmpla după legenda care circulă despre Mahomed. „În orice ființă omenească”, zice povestea, „există două picături negre de păcat. Nici marele profet nu a fost lipsit de relele obișnuite, dar un înger a fost trimis să îi ia inima și să stoarcă din ea cele două picături negre de păcat”. Scăpați de aceste picături negre câtă vreme

sunteți aici, la Colegiu; dacă aveți în voi răutate, încăpățănare sau vreo pornire rea, rugați-vă Domnului să le scoată din voi cât sunteți încă aici; nu vă duceți în biserici să acționați ca niște războinici acolo, cum au făcut alții.

„Totuși”, poate zice un frate, „nu am de gând să îi las pe oameni să mă calce în picioare. Voi lua taurul de coarne”. Vei fi un mare nebun dacă vei face asta. Eu nu m-am simțit niciodată chemat să fac așa ceva. De ce să nu lași taurul în pace, să se ducă unde vrea? Taurul este o ființă care nu se va înfrâna să te proiecteze în aer dacă te joci cu coarnele lui. „Dar”, spune un altul, „trebuie să îndreptăm lucrurile”. Da, dar cea mai bună cale de a le îndrepta nu este să le faci mai strâmbe decât sunt.

Nimeni nu își poate închipui că va fi bine dacă va duce un taur nervos într-un magazin de porțelanuri ca să curețe farfuriile, și nimeni nu poate îndrepta ce este greșit în bisericile noastre printr-o astfel de manifestare a pornirilor rele.

Fraților, cred că lucrarea de câștigare a sufletelor trebuie făcută de bărbați de caracter, așa cum am descris deja. Majoritatea acestora vor fi înconjurați de oameni de un caracter asemănător. Veți dori ca însăși atmosfera în care trăiți și trudiți să fie pătrunsă de un duh de blândețe, și aceasta înainte de a vă putea aștepta pe drept la cele mai depline și mai bogate binecuvântări. De aceea, fie ca voi și toți oamenii voștri să deveniți tot ceea ce am prezentat, de dragul Domnului Isus Hristos! Amin.

Capitolul 4.

PREDICI CARE POT CÂȘTIGA SUFLETE

Fraților, vreau să vă vorbesc azi despre acele predici care pot converti oamenii, acel fel de cuvântări pe care ar trebui să le avem dacă vrem cu adevărat ca aceia care ne aud să creadă în Domnul Isus Hristos și să fie mântuiți. Evident, cu toții suntem de acord că numai Duhul Sfânt poate converti un suflet, că nimeni nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu decât dacă este născut din nou de sus. Toată lucrarea este făcută de Duhul Sfânt, așa că nu ne putem atribui niciun merit pentru rezultatul lucrării, căci Duhul este Cel care creează făptura cea nouă și lucrează în om după planul veșnic al lui Dumnezeu.

Totuși, noi putem fi instrumente în mâinile Lui, căci El alege să folosească instrumente, și le alege din motive înțelepte. Trebuie să existe o adaptare a mijloacelor la scopul avut în vedere, la fel cum a fost când David a înaintat cu praștia și piatra pentru a-l ucide pe uriașul Goliat din Gat. Goliat era un om înalt, însă o singură piatră aruncată cu praștia l-a putut zdrobi. Dincolo de aceasta, uriașul era înarmat și protejat, și singurul lui loc vulnerabil era fruntea, așa că aceasta a fost ținta lui David. De aceea, David a luat o praștie, pentru că el

nu avea nicio altă armă în afara celei cu care se juca într-o formă sau alta, cum fac majoritatea băieților.

Apoi, el a ales o piatră netedă, pentru că știa că aceasta avea să se potrivească praștiei. El a luat piatra potrivită ca să intre în capul lui Goliat, așa că, atunci când a azvârlit-o către uriaș, l-a lovit în frunte, i-a străpuns țeasta și l-a prăbușit la pământ.

Puteți să descoperiți că acest principiu al adaptării curge prin întreaga lucrare a Duhului Sfânt. Dacă era necesar ca un om să fie apostol al Neamurilor, Duhul Sfânt l-a ales pe Pavel, cel cu mintea destupată, bine pregătit și educat, deoarece era mai potrivit pentru o astfel de lucrare decât ar fi fost Petru, cel întrucâtva îngust la gândire, chiar dacă un om foarte hotărât, pentru că Petru era mai potrivit să le predice iudeilor, și era de departe mai util celor circumciși decât ar fi fost vreodată printre cei netăiați împrejur. Pavel a fost omul potrivit la locul lui, la fel cum Petru a fost potrivit pentru slujirea lui. Puteți vedea în acest principiu o lecție pentru voi înșivă, și să căutați să adaptați mijloacele la scopul pe care îl aveți în vedere.

Dumnezeu Duhul Sfânt poate să convertească un suflet prin orice pasaj al Scripturii, fără parafraza, comentariul sau explicațiile voastre, dar există anumite pasaje ale ei, după cum știți, care sunt cele mai bune de adus înaintea minților păcătoșilor, și dacă acest lucru este aplicabil textelor pe care voi le folosiți, la fel este și în ce privește discursurile voastre înaintea celor ce vă aud.

PREDICI CARE ȚINTESC CONVERTIREA ASCULTĂTORILOR

În ceea ce privește predicile cel mai probabil să fie binecuvântate spre convertirea oamenilor, așa spune înainte de toate că ele trebuie să fie acele predici care țintesc în mod clar la convertirea celor ce le aud.

Am auzit cu ceva timp în urmă un predicator rugându-se și cerându-I Domnului să mântuiască sufletele printr-o predică pe care urma să o rostească. Eu nu ezit să spun că Dumnezeu nu ar fi putut binecuvânta acea predică în acest scop decât dacă i-ar fi făcut pe oameni să înțeleagă pe dos tot ceea ce predicatorul le spusese, pentru că întregul lui discurs era mai degrabă gândit să îl împietrească pe păcătos în păcatul lui, decât să îl determine să renunțe la el și să Îl caute pe Mântuitorul. În acea predică nu exista nimic care să poată fi binecuvântat decât dacă oamenii ar fi înțeles lucrurile exact invers. Binele pe care l-a făcut a constat în principiul pe care l-a aplicat o bătrână în discuția ei cu predicatorul pe care a fost obligată să îl asculte. Când a fost întrebată, „De ce mergi într-un astfel de loc?”, ea a răspuns: „Ei bine, nu există niciun alt loc de închinare unde să pot merge”. „Dar trebuie să fie mai bine să stai acasă, decât să auzi astfel de lucruri”, i-a spus cineva. „Probabil”, a răspuns ea, „dar vreau să merg la închinare, chiar dacă nu capăt nimic”. Vezi tu, când observăm câteodată o găină, scormonind cu ghearele ei un întreg morman de gunoaie în încercarea de a găsi un singur bob de porumb,

dar negăsind nimic, putem vedea ce anume caută și că folosește mijloacele pentru a ajunge acolo, așa că simpla practică o înveselește. Astfel, biata bătrână spunea că scormonirea printre acele predici sărace pe care le auzea era o binecuvântare pentru ea, pentru că, în felul acesta, ea își practica disciplinele spirituale și își încălzea sufletul.

Există predici prin care, dacă Dumnezeu nu le duce la coacere prin zăpadă și gheață, și nu iluminează lumea prin ceruri și nori, n-ar putea să mântuiască pe nimeni. Este clar că nici măcar predicatorul nu crede că cineva ar putea fi convertit prin acele mesaje! Dacă prin ele ar fi convertite o sută de persoane sau o jumătate de duzină, nimeni n-ar fi mai uimit decât predicatorul însuși, și, în fapt, cunosc un om care a fost convertit, sau cel puțin a fost convins de păcat, la o predică de acest fel.

Într-o anumită parohie, ca rezultat al predicării slujitorului de acolo, a existat un om ce s-a aflat sub o convingere profundă de păcat. Acest om s-a dus să discute cu slujitorul bisericii, dar bietul predicator n-a știut ce să îl sfătuiască, și i-a spus: „Îmi pare rău dacă a existat vreun lucru în predica mea care te-a făcut să te simți deranjat. N-am vrut să iasă așa”. „Bine, domnule”, a răspuns omul tulburat, „ai spus că trebuie să fim născuți din nou”. „Da”, a răspuns slujitorul, „toate aceste lucruri se fac prin botez”. „Dar, domnule”, a spus omul, care nu voia să îi dea pace, „n-ai spus asta în predica ta, ci ai vorbit despre nevoia nașterii din nou”. „Ei bine,

îmi pare foarte rău că am spus vreun lucru care te-a neliniștit, căci eu cred că totul este bine în cazul tău. Ești un om bun, probabil că n-ai fost niciodată vreun braconier, și nu ai făcut vreun alt lucru rău”. „Se poate, domnule, dar îmi cunosc păcatul, iar dumneata ai spus că trebuie să fim făpturi noi”. „Bine, bine, omul meu bun”, a spus în final predicatorul încurcat, „nu înțeleg astfel de lucruri; eu n-am fost niciodată născut din nou”. Și l-a trimis la predicatorul baptist, iar omul acela este acum el însuși un predicator baptist, parțial ca rezultat a ceea ce a învățat de la predicatorul care nu înțelegea adevărul pe care îl propovăduia altora.

Desigur, Dumnezeu poate converti un suflet printr-o astfel de predică și printr-o astfel de lucrare, dar este un lucru destul de improbabil. Este mai posibil ca, în suveranitatea Lui infinită, El să lucreze într-un loc unde un om cu inima caldă le propovăduiește oamenilor adevărul pe care el însuși l-a primit, în tot acest timp dorind fierbinte mântuirea lor și fiind gata să îi călăuzească mai departe pe căile Domnului, imediat ce aceștia sunt mântuiți. În mod obișnuit, Dumnezeu nu îi pune pe copiii Lui proaspăt născuți printre aceia unde viața cea nouă nu este înțeleasă sau unde să fie nehrăniți adecvat sau să nu li se poarte de grijă.

Din acest motiv, fraților, dacă vreți ca cei ce vă aud să fie convertiți, trebuie să vă îngrijiți ca predicarea voastră să țin-tească direct la convertirea lor, și asta într-o astfel de manieră încât să știți că Dumnezeu va fi înclinat să binecuvânteze lucrarea

voastră în acest scop. În astfel de situații, puteți să vă așteptați ca sufletele să fie întărite și chiar să aveți parte de multe convertirii. Nu fiți mulțumiți când un singur suflet este convertit.

Amintiți-vă că regula Împărăției este: „Facă-ți-se după credința ta!” Aseară, în predica mea de la Tabernacol, am spus că sunt bucuros că nu este scris: „Facă-ți-se după necredința ta”. Dacă există o credință mare în noi, Dumnezeu ne va da binecuvântarea potrivit cu acea credință.

Ce bine ar fi dacă am scăpa cu totul de necredință, așa încât să credem lucrurile mărețe ale lui Dumnezeu și să predicăm cu toată inima și sufletul, așa încât oamenii să poată fi convertiți prin astfel de cuvântări, să propovăduim adevărurile care duc la convertirea lor și să le proclamăm într-o manieră încât să fie binecuvântate spre convertirea celor ce ne aud. Evident, în tot acest timp, noi trebuie să ne punem încrederea în Duhul Sfânt pentru ca El să le facă eficace, căci noi nu suntem decât instrumente în mâinile Sale.

PREDICI CARE STÂRNESC INTERESUL OAMENILOR

În al doilea rând, pătrunzând mai mult în subiectul nostru, dacă vrem ca oamenii să fie mântuiți, trebuie să avem predici care să le stârnească interesul. Mai întâi trebuie să îi aducem pe oameni sub influența veștii Evangheliei, căci există astăzi, după cum puteți vedea în toate evenimentele din Londra, o mare aversiune a oamenilor față de orice loc de închinare, și

nu mă surprinde prea mult că lucrurile stau astfel dacă mă uit la ce se întâmplă în multe biserici și capele. Cred că, în multe situații, oamenii obișnuiți nu participă la întâlnirile acestor biserici pentru că ei nu înțeleg limbajul teologic folosit de la amvon.

Predicatorii nu vorbesc nici engleză, nici greacă, nici olandeză, astfel că, atunci când un muncitor obișnuit merge și aude numai niște cuvinte alese, îi spune soției sale: „Eu nu mai merg acolo, Mărie. Nu găsesc nimic folositor pentru mine, și nici măcar pentru tine. Poate că se spun multe lucruri folositoare pentru vreun domn care a învățat la seminarul teologic, dar pentru unii ca noi, nu ne este de niciun folos”.

Nu, fraților, trebuie să predicăm în ceea ce Whitefield obișnuia să denumească „limbajul pieței”, dacă vrem ca toate categoriile de oameni din comunitate să vină și să asculte mesajul nostru.

Apoi, după ce oamenii vin, trebuie să predicăm într-un fel care să le atragă interesul. Oamenii nu vor fi convertiți în timp ce dorm, și dacă ar fi să doarmă, cu siguranță că le va fi mai bine să stea acasă, în paturile lor, unde pot să doarmă mult mai confortabil. Trebuie să păstrăm active mințile celor ce ne aud, dacă vrem să le facem un bine adevărat. Nu vei trage în păsări decât dacă le faci să zboare, dar, pentru aceasta, trebuie mai înainte să le determini să fugă din iarba înaltă unde se ascund. Mai degrabă aș folosi puțin din ceea ce spun nou predicatorii adevărați că este un lucru înfricoșător, acel

lucru stricat denumit umor – mai degrabă aș trezi congregația în felul acesta, decât să ajungă oamenii să spună că i-am târât după mine până ce i-am adormit cu totul. Uneori, despre noi se poate spune pe bună dreptate ce se spunea odinioară despre Rowland Hill: „Ce vrea să spună omul acela? I-a făcut pe oameni să râdă în timp ce predica”. „Da”, a venit răspunsul înțelept, „dar n-ai văzut că i-a făcut să plângă imediat după aceea?” Aceea era o lucrare bună, și a fost bine făcută. Uneori mă simt nevoit să gâdil scoica până își deschide carapacea, pentru a putea să strecur cuțitul în interior. Este evident că ea n-ar vrea să se deschidă pentru aceasta, dar se deschide la un alt stimulent, și asta este ceea ce trebuie să facem cu oamenii. Ei trebuie făcuți să-și deschidă ochii, urechile și sufletele, și, când ai reușit să îi faci să și le deschidă, trebuie să fii conștient în sinea ta că „acum este oportunitatea mea, acum trebuie să înfig cuțitul”. Asemenea rinocerilor, există un loc vulnerabil în pielea păcătoșilor care vin să vă asculte, dar trebuie să aveți grijă ca, atunci când țintiți acel punct slab, să folosiți o alică plină de Evanghelie, căci nimic altceva nu va împlini lucrarea ce trebuie făcută.

Mai mult, interesul oamenilor trebuie trezit atât de mult, încât aceștia să își amintească multă vreme ceea ce s-a spus. Ei nu se vor gândi din nou la ceea ce au auzit decât dacă subiectul îi interesează. Ei vor uita perorațiile noastre fine, nu își vor mai aminti strofele noastre foarte drăguțe (nici nu știu dacă le-ar face atât de bine dacă și le-ar aminti), dar trebuie să le

spunem oamenilor lucruri pe care ei să nu le uite.

Cred că este adevărat ceea ce spunea părintele Taylor atunci când vorbea despre „puterea surprinzătoare a unei predici”, referindu-se la lucruri neașteptate pentru cei care o ascultă. Tocmai atunci când ei se așteaptă că tu vei spune ceva foarte precis și direct, tu spui ceva ciudat, pentru ca ei să își amintească de acel lucru, și trebuie să ai legat un nod evanghelic de acel lucru, așa încât Evanghelia să le rămână în minte. Îmi amintesc cum am citit de un croitor care făcuse o avere și le promisese colegilor de breaslă să le împărtășească rețeta succesului lui. Ei s-au adunat în jurul patului său, pe când acesta era pe punctul de a pleca din lume, și le-a spus, când aceștia îl ascultau cu mare atenție: „Am să vă spun acum cum trebuie să vă câștigați averile voi, croitorii. Iată cum: legați întotdeauna un nod la acele voastre”.

Același sfat vă dau și eu vouă, dragi predicatori: legați întotdeauna un nod de firele voastre. Dacă există un nod legat de așa, materialul nu se va deșira. Unii predicatori pun toată ața pe ac, dar ei nu fac niciun nod, așa că aceasta trece prin mințile oamenilor și, din nefericire, ei pleacă de acolo fără să le rămână ceva în minte. Puneți multe noduri bune în cuvântările voastre, fraților, așa încât să fie tot mai probabil ca ele să rămână în amintirea oamenilor care vă ascultă. Nu veți dori ca predicile voastre să fie asemenea cusăturilor trase de unele mașini căci, dacă se rupe un fir, toată țesătura se strică.

Într-o predică trebuie să existe o mulțime de noduri, și

domnul Fergusson vă poate spune cum sunt aceste noduri, iar eu vă garantez că el le-a găsit adesea ținându-se scai de ha-ina lui de-a lungul întregii Scoții. Puneți aceste noduri în mințile oamenilor voștri. Spuneți-le ceva care să îi uimească, ceva care să stea lipit de ei multe zile la rând, și acel ceva să fie o învățătură care să îi binecuvânteze. Eu cred că, prin bunăvoința zâmbitoare a lui Dumnezeu, o predică poate fi mijlocul convertirii oamenilor, dacă are această trăsătură în ea, anume că este interesantă pentru cei ce o aud și țintește direct la mântuirea lor.

PREDICI INSTRUCTIVE

Al treilea ingredient dintr-o predică ce o poate face folo-sitoare spre câștigarea sufletelor pentru Hristos este că ea tre-buie să fie instructivă. Dacă vrem ca oamenii să fie mântuiți printr-un astfel de discurs, el trebuie să conțină cel puțin o anumită măsură de cunoștință. Trebuie să existe deopotrivă lumină și foc. Unii predicatori sunt numai lumină, fără foc, iar alții sunt numai foc, fără lumină. Noi dorim deopotrivă focul și lumina. Nu îi judec pe acei frați care sunt doar foc și pară, dar îmi doresc ca ei să fi avut puțin mai multă cunoș-tință despre ceea ce vorbesc, și cred că ar fi fost bine dacă n-ar fi început să predice atât de repede ceea ce ei înșiși pricep cu greu. Este un lucru bun să stai în mijlocul străzii și să strigi: „Credeți! Credeți! Credeți! Credeți! Credeți! Credeți!” Da, dragule, dar ce să credem? Ce tot faci atâta zgomot? Predica-torii de acest fel sunt asemenea băiețelului care tot plângea și,

după ce s-a petrecut ceva care l-a oprit din mijlocul văicărelilor lui, puștiul a spus: „Doamnă, spune-mi, te rog, de ce plângem?”

Fără îndoială, emoțiile sunt un lucru foarte potrivit la amvon, și simțămintele, patosul și puterea inimii sunt lucruri bune și deosebite la locul lor, dar folosiți-vă un pic și creierele, și spuneți-ne ceva atunci când vă ridicați să predicați Evanghelia veșnică!

Eu cred că predicile care pot să îi câștige cel mai bine pe oameni sunt cele pline de adevăr, adevărul despre cădere, adevărul despre Lege, adevărul despre natura omului, despre înstrăinarea lui de Dumnezeu, adevărul despre Isus Hristos, adevărul despre Duhul Sfânt, adevărul despre Tatăl cel veșnic, adevărul despre nașterea din nou, adevărul despre ascultarea față de Dumnezeu și despre cum să învățăm care este voia Lui, și toate celelalte adevăruri mărețe. Spune-le ceva celor ce te aud, dragă frate; ori de câte ori predici, spune-le ceva, spune-le ceva!

Evident, unele lucruri bune pot să survină chiar dacă cei ce te aud nu te înțeleg. Eu cred că se poate întâmpla asta, căci a existat o doamnă deosebită care le-a vorbit prietenilor adunați la Devonshire House. Ea era o femeie foarte evlavioasă, și se adresa prietenilor englezi în limba olandeză, așa că i-a cerut unuia dintre frați să o traducă, dar cei prezenți au spus că era atâta putere în cuvintele ei, chiar dacă vorbea în olandeză, încât nu voiau să fie traduse, căci reușeau să deslușească suficient

din ceea ce ea spunea. Cei prezenți făceau parte din Societatea Prietenilor, iar aceștia sunt dintr-o altă plămădeală decât sunt eu, căci chiar dacă știu că ea era o femeie deosebită, mi-ar fi plăcut să cunosc lucrurile despre care vorbea, și sunt sigur că nu mi-ar fi folosit absolut deloc dacă nu ar fi fost traduse. De aceea, mie-mi plac întotdeauna predicatorii care știu despre ce vorbesc, și care sunt siguri că merită să spună ce au de spus. De aceea, fraților, încercați să le dați ceva celor ce vă ascultă, ceva dincolo de șirul de anecdote jalnice care le vor smulge doar niște lacrimi trecătoare. Spuneți-le ceva oamenilor. Sunteți chemați să îi învățați, să le propovăduiți Evanghelia, să îi faceți să înțeleagă cât se poate de mult din lucrurile care să le aducă pacea. Nu vă puteți aștepta ca oamenii să fie mântuiți prin predicile voastre, dacă nu încercați să îi instruiți, să îi învățați prin ceea ce le spuneți.

PREDICI CARE ATING

În al patrulea rând, oamenii trebuie să fie atinși de predicile noastre, dacă vrem ca ei să fie convertiți. Cei ce ne ascultă trebuie nu doar să se arate interesați și să fie instruiți, ci trebuie să fie și atinși. Dragii mei prieteni, eu cred că în predicile care ating există mai mult decât își imaginează unii oameni. Pentru a-i atinge prin Cuvântul lui Dumnezeu pe cei cărora le predicați, amintiți-vă că mai întâi de toate Cuvântul trebuie să vă atingă pe voi înșivă. Trebuie să îl simțiți voi înșiși și să vorbiți ca oameni care îl simt, nu ca și cum îl simțiți, ci *pentru că* îl simțiți, altfel nu îi veți putea atinge pe alții cu acest

Cuvânt. În Biblie citim despre un lucru care a fost împrumutat și se strică, și mă tem că același lucru se petrece adesea cu predicile împrumutate, anume se strică. Cei care își pregătesc predicile împrumutându-le de la noi, nu știu nimic din lucrurile pe care le-am avut în vedere când le-am pregătit pentru amvon, sau din bucuria pe care am avut-o când am predicat folosindu-ne doar de niște notițe scurte. Un prieten drag, care își citește predicile, îmi spunea unele lucruri despre predicare, iar eu i-am spus cum sufletul îmi este mișcat și inima îmi este atinsă în înăuntrul meu când mă gândesc la ce le voi spune membrilor bisericii mele, și după aceea, când îmi prezintă mesajul. El mi-a spus că n-a simțit niciodată așa ceva când a predicat. Mi-a reamintit de fetița care plângea pentru că o durea dintele, iar bunica ei i-a spus: „Ioana, mă miră că nu îți este rușine să plângi pentru un lucru atât de mărunț”. „Da, bunică”, a răspuns fata, „este foarte ușor pentru tine să zici asta, căci, când te dor dinții, poți să îi dai jos și să îi pui la loc, dar ai mei sunt ficși”.

În cazul unor frați, dacă predica pe care au ales-o nu curge, se pot duce la cutiuța lor și să ia o alta; dar când eu am o predică plină de bucurie, dar mă simt greoi și trist, cred că sunt într-o stare cu totul mizerabilă; când vreau să îi implor și să îi conving pe oameni să creadă, dar sufletul meu este rece și plictisit, mă simt cel mai ticălos om. Mă dor dinții și nu îi pot scoate, căci sunt ai mei, și, tot astfel, predicile sunt ale mele, așa că mă aștept să trudes mult atât ca să le pregătesc, cât și ca să le aduc înaintea oamenilor.

Îmi aduc aminte de răspunsul pe care l-am primit cândva când i-am spus venerabilului meu bunic: „Nu trebuie să predic niciodată, pentru că mi se face rău, foarte rău, ca atunci când aş traversa Canalul [Mânecii]”, și l-am întrebat pe bătrân dacă el credea că ar trebui să trec peste acel simțământ. Răspunsul lui a fost următorul: „Se va duce puterea ta dacă vei face asta”. De aceea, frații mei, când vă aflați în situația în care nu voi sunteți cei care vă lipiți de subiectul vostru, ci subiectul v-a cuprins ființa și îi simțiți strânsoarea ca pe o realitate cutremurătoare în voi înșivă, atunci aveți de-a face cu acel fel de predică ce îi poate atinge pe ceilalți. Dacă nu sunteți voi înșivă atinși de mesaj, nu vă puteți aștepta să îi atingeți pe alții cu el. De aceea, faceți cumva ca predicile voastre să aibă întotdeauna în ele ceva care să îi atingă ascultătorii voștri și pe voi înșivă.

De asemenea, cred că trebuie să existe o predicare a mesajelor voastre așa încât să îi atingă pe oameni. Felul în care unii predicatori vorbesc este foarte rău. Dacă sunteți în astfel de situații, încercați să le îmbunătățiți în toate căile posibile. Un tânăr voia să învețe cândva să cânte, dar i s-a spus de către profesorul lui: „Vocea ta are o singură tonalitate, și aceea este în afara octavei”.

Astfel, se întâmplă că unii predicatori au glasul pe o singură tonalitate, iar în acel ton nu se găsește nimic melodios. Încercați pe cât vă stă în puteri să faceți ca până și felul în care vorbiți să slujească obiectivului pe care îl aveți în vedere. De

exemplu, predicați ca și cum ați pleda înaintea unui judecător și ați implora viața unui prieten, sau ca și când ați apela la regina însăși în numele cuiva foarte drag. Folosiți un astfel de ton pledând înaintea păcătoșilor de parcă v-ați afla într-o cameră în care este ridicat un stâlp și veți fi spânzurați de el dacă nu puteți convinge persoana în autoritate ca să vă elibereze. Acela este felul de sârguință de care aveți nevoie atunci când pledați înaintea oamenilor ca ambasadori ai lui Dumnezeu. Încercați și faceți din fiecare predică un instrument prin care până și cel mai ezitant om să vadă fără vreun dubiu că, chiar dacă ar putea fi un prilej de amuzament să vă audă, nu este deloc ceva distractiv să le vorbiți, ci că pledați înaintea lor în cel mai serios, solemn și direct mod în legătură cu lucrurile veșnice. Eu m-am simțit adesea exact în felul acesta când am predicat – am învățat ce înseamnă să folosesc toată muniția și m-am înhămat cu totul, ca să zic așa, la marea armă a Evangheliei, am tras cu totul din mine asupra celor ce mă ascultau, folosind toată experiența personală a bunătății lui Dumnezeu, toată cunoștința păcatului din mine, toată conștientizarea puterii Evangheliei; au existat unii oameni asupra cărora acest fel de a predica a avut efect în condițiile în care nimic altceva nu ar fi lucrat, pentru că ei văd că le comunică nu doar Evanghelia, ci te dedici pe tine însuși.

Felul de predică ce poate să zdrobească inima ascultătorului este acela care a zdrobit mai întâi inima predicatorului, iar mesajul care poate atinge inima ascultătorului este unul

care vine direct din inima predicatorului, motiv pentru care, dragii mei frați, căutați întotdeauna să predicați așa încât oamenii să fie atinși, interesați și instruiți.

PREDICI GOLITE DE LUCRURI INUTILE

În al cincilea rând, cred că ar trebui să încercăm să ne golim predicile de orice lucru care le poate abate gândurile oamenilor de la obiectul pe care îl dorim prezentat. Asemenea celui mai bun stil vestimentar, cel mai bun stil de predicare din lume este acela pe care nimeni nu îl observă ca atare. Cineva s-a dus să petreacă o seară cu Hannah More, iar când s-a întors acasă, soția l-a întrebat: „Cu ce era îmbrăcată dra More? Trebuie să se fi îmbrăcat foarte plăcut”. Bărbatul a răspuns încurcat: „Păi... era, vai de mine, cum era îmbrăcată? Nici n-am observat asta; oricum, nu exista nimic izbitor în vestimentația ei, căci ceea ce spunea era ceea ce ne-a captat tot interesul”. Iată felul în care se îmbracă o adevărată doamnă, așa încât să o observăm pe ea, nu hainele ei; ea este atât de bine îmbrăcată, încât nu știm cu ce este îmbrăcată, și tocmai acest lucru este cel mai bun fel de a îmbrăca o predică. Să nu se spună vreodată despre voi ce se spune uneori despre anumiți predicatori populari: „A predicat magistral, a vorbit cu o dicție impecabilă, înălțătoare etc.”.

Nu introduceți niciodată în discursul vostru vreun lucru care poate să le distragă oamenilor atenția de la obiectul măreț pe care îl prezentați. Dacă îi îndepărtați mintea păcătosului

de la principalul subiect – vorbind în felul oamenilor, va fi cu atât mai improbabil ca el să fie atins în felul în care vă doriți și, în consecință, probabilitatea ca el să fie convertit va fi diminuată. Îmi amintesc că citeam cândva ceea ce dl. Finney a spus în cartea lui despre treziri. El zicea că a existat o persoană pe punctul de a fi convertită, și tocmai atunci și-a făcut apariția o bătrână călcând apăsat cu ciocatele ei, făcând mare zgomot, așa că sufletul acela a fost pierdut! Știu ce voia să spună evanghelistul, chiar dacă nu sunt de acord cu felul în care a prezentat lucrurile. Probabil că zgomotul făcut de ciocatele bătrânei i-a abătut gândurile acelui om de la lucrul pe care ar fi trebuit să se concentreze, și este destul de posibil să nu poată adus înapoi în aceeași poziție. Trebuie să facem toate acele lucruri mărunte ca și cum ar depinde de noi, amintindu-ne în același timp că doar Duhul Sfânt poate face lucrarea eficace.

Predicile voastre nu ar trebui să le abată atenția oamenilor prin faptul că sunt legate doar pe departe de textul din care predicați. Printre cei ce vă ascultă sunt destui care cred că trebuie să existe un fel de legătură între predică și textul biblic, și, dacă ei încep să se întrebe în sinea lor, „Cum a ajuns predicatorul aici? Ce legătură are cuvântarea lui cu textul?” – le veți pierde atenția, iar obiceiul de a rătăci de la text se poate dovedi unul foarte distrugător pentru ei. De aceea, rămâneți la pasajul biblic pe care l-ați ales, fraților. Dacă nu faceți asta, veți fi ca un băiețel care a fost la pescuit, căruia unchiul i-a spus: „Ai prins mulți pești, Samuel?” Băiatul a răspuns: „Am

pescuit vreme de trei ore, unchiule, și n-am prins niciun pește, dar am folosit o groază de râme”. Sper că nu veți fi niciodată nevoiți să spuneți: „N-am câștigat niciun suflet pentru Mântuitorul, dar am irosit o mulțime de pasaje biblice prețioase. Am adus confuzii asupra multor pasaje din Scriptură, încercându-i, așa că n-am făcut niciun bine cu ele. N-am fost cu totul nerăbdător să aflu care este gândul Duhului, așa cum este revelat în text, pentru a aduce sensul lui în propria minte, chiar dacă mi-a luat o groază de timp să mă învârt în jurul lui”. Nu este bine să facem așa. Rămâneți alipiți de pasajele din care predicați, fraților, așa cum cizmarul lipește pieile, și căutați să extrageți din Scriptură doar ceea ce Duhul Sfânt a pus în ea. Nu faceți niciodată așa încât cei ce vă ascultă să își pună întrebarea: „Ce are de-a face această predică cu textul biblic?” Dacă veți face asta, oamenilor nu le va fi de folos, și se poate chiar ca ei să nu fie mântuiți.

Aș vrea să vă spun, fraților, vouă, cei de la aceste două colegii, acumulați oricâtă educație puteți și digerați tot ceea ce profesorii voștri vă pot da. Vă va lua timp să scăpați de ce este inutil în educația voastră, dar ar trebui să vă străduiți să asimilați tot ce puteți, pentru că, credeți-mă, absența educației vă poate împiedica lucrarea de câștigare a sufletelor. Acea „oribilă omisiune a literei „h” în locurile unde ar trebui să fie, acea aspirație a lui „h” până îl exasperați cu totul” – nimeni nu poate spune ce rele pot cauza astfel de greșeli.

A fost cândva o tânără care putea fi convertită, căci părea

serios atinsă de cuvântul predicatorului, dar ea a fost atât de dezgustată de felul îngrozitor în care el a pronunțat litera „h” când nu trebuia să o pronunțe sau n-a pronunțat-o când trebuia, încât nu a putut asculta cu vreo plăcere, iar atenția ei a fost abătută de la adevăr de erorile lui de pronunție. Acea literă „h” a făcut mult rău, căci a fost „litera care ucide” în cazul multora. Tot astfel, toate felurile de greșeli gramaticale pot face mult mai mult rău decât vă imaginați. Te-ai putea gândi că vorbesc despre lucruri mărunte care nu merită atenție, dar ele pot duce la rezultate foarte triste și, pentru că este ușor să înveți să scrii și să vorbești corect în limba noastră, dați-vă toate silințele să v-o însușiți cât puteți de bine.

Poate că ați putea spune: „Bine, cunosc un frate căruia îi merge bine, și nu este unul cu școală”. Adevărat, dar țineți cont că vremurile se schimbă. O tânără îi spunea cândva alteia: „Nu văd de ce noi, fetele, trebuie să învățăm atâtea lecții. Femeile tinere de dinaintea noastră nu știau atât de multe lucruri, și tot s-au măritat”. „Da”, i-a răspuns prietena ei, „dar știi că pe atunci nu erau școli, pe când acum tinerii sunt educați, și am cădea de inculte înaintea lor”.

Un tânăr ar putea zice: „Predicatorul cutare era un dezastru la gramatică, și totuși s-a descurcat bine”, dar oamenii din vremea lui erau la fel de needucați, așa că nu a contat prea mult; acum, însă, când toți merg la școli, dacă astfel de oameni vin și vă ascultă, va fi păcat dacă gândurile lor sunt abătute de la lucrurile solemne la care vreți să se gândească din

cauză că nu pot să nu observe deficiențele voastre de educație. Chiar dacă nu ești un om educat, Dumnezeu te poate binecuvânta, dar înțelepciunea ne învață că n-ar trebui ca lipsa educației să împiedice ca Evanghelia să fie o binecuvântare pentru oameni.

„Dar”, poate că veți spune, „oamenii trebuie să fie exagerați să vâneze greșeli de acest fel”. Oare oamenii exagerați n-au nevoie să fie mântuiți ca și ceilalți oameni? Nu mi-ar plăcea să aud o astfel de persoană spunând pe bună dreptate că predicarea mea i-a zgâriat atât de tare urechile și i-a tulburat mintea încât n-a putut accepta învățătura pe care am încercat să i-o pun înaintea.

Ai auzit vreodată cum s-a ajuns ca Charles Dickens să nu devină un spiritist? Când a mers la o vrăjitoare, a cerut să vadă spiritul lui Lindley Murray. Și-a făcut apariția ceea ce pretindea că era spiritul lui Lindley Murray, la care Dickens a întrebă: „Tu ești Lindley Murray?” Răspunsul a fost: „Eu suntem”. După un răspuns atât de greșit gramatical, nu putea exista nicio speranță că Dickens s-ar fi putut converti la spiritism. Puteți foarte bine să râdeți de această istorioară, dar faceți bine și țineți minte morală ei. Puteți observa foarte ușor că, prin a uita când să folosiți nominativul sau acuzativul unui substantiv sau pronume, sau prin a folosi timpul greșit al unui verb, i-ați putea abate mintea celui care vă ascultă de la ceea ce încercați să puneți înaintea lui, și astfel să împiedicați adevărul să îi atingă inima și conștiința. De aceea, goliți

pe cât puteți predicile voastre de orice lucru care poate să le abată gândurile celor ce vă ascultă de la singurul obiect pe care îl puneți înaintea lor. Toată atenția și toate gândurile oamenilor trebuie să se concentreze pe adevărul pe care îl punem înaintea lor, dacă vrem să predicăm ca să îi mântuim pe cei care ne aud glasurile.

PREDICI CRISTOCENTRICE

În al șaselea rând, cred că acele predici care sunt cel mai pline de Hristos sunt cele care pot fi binecuvântate spre convertirea oamenilor.

Faceți ca predicile voastre să fie pline de Hristos, înțesate de Evanghelie de la început și până la sfârșit. În ceea ce mă privește, fraților, eu nu pot predica nimic altceva decât pe Hristos și crucea Lui, căci nu știu nimic altceva, și, cu mult timp în urmă, asemenea apostolului Pavel, am hotărât să nu știu nimic altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Oamenii m-au întrebat adesea: „Care este secretul succesului tău?” Eu răspund mereu că nu am niciun alt secret decât că am predicat Evanghelia – nu despre Evanghelie, ci Evanghelia – Evanghelia completă, fără plată și glorioasă a Hristosului viu, care este întruchiparea veștii bune. Fraților, predicați-L pe Isus Hristos mereu și pretutindeni și, de fiecare dată când predicați, asigurați-vă că mesajele voastre sunt pline de Isus Hristos. Poate că vă amintiți de povestea bătrânului predicator care a auzit o predică a unui tânăr, iar când a fost întrebat

de acesta ce părere avea, bătrânul a fost un pic ezitant să răspundă, dar în final i-a zis: „Trebuie să îți spun că nu mi-a plăcut deloc, fiindcă n-ai avut niciun Hristos în predica ta”. „Nu”, i-a răspuns tânărul, „pentru că nu am observat ca textul să fi vorbit despre Hristos”. „Oh”, a spus atunci bătrânul predicator, „dar tu nu știi că din fiecare orășel, sat sau cătun din Anglia există un drum care duce la Londra? Ori de câte ori mă apropii de un text al Bibliei, îmi spun mereu că există o cale de acolo la Isus Hristos, și mă voi strădui să o observ până ce ajung la El”. „Bine”, i-a spus tânărul predicator, „dar ce te faci dacă trebuie să predici dintr-un text care nu zice nimic despre Hristos?” „Atunci trec peste el, și sap acolo unde dau de El”.

Așa trebuie să facem și noi, fraților; trebuie să Îl avem pe Hristos în toate cuvântările noastre, indiferent ce altceva am avea în ele. În fiecare predică trebuie să existe suficientă Evanghelie pentru a mântui un suflet. Străduiți-vă să aveți Evanghelia în mesajele voastre chiar dacă ați predica înaintea Majestății Sale, Regina, sau dacă va trebui să le predicați unor oameni simpli. Va trebui să aveți mereu grijă ca Evanghelia adevărată să existe în fiecare predică.

Am auzit de întrebarea unui tânăr, pe care a ridicat-o când mergea să predice într-un anume loc: „Ce fel de biserică este? Ce cred oamenii? Care sunt vederile lor doctrinare?” Îți voi spune cum să eviți să fii nevoit să pui o astfel de întrebare: predică-L pe Isus Hristos, și dacă un astfel de mesaj nu se potrivește vederilor lor doctrinare, atunci predică-L pe Isus

Hristos și duminica următoare când vei merge acolo; și fă aceiași lucru următoarea duminică, și următoarea, și următoarea, dar nu predica niciodată altceva. Cei cărora nu le place Isus Hristos, trebuie să li se predice Isus Hristos până ce le va plăcea de El, căci tocmai ei sunt cei care au cea mai mare nevoie de El.

Amintiți-vă că toți comercianții din lume spun că ei pot să își vândă mărfurile acolo unde este o cerere pentru ele, dar bunurile noastre deopotrivă creează și acoperă nevoia.

Noi Îl predicăm pe Isus Hristos celor care nu Îl au, și Îl predicăm și celor care nu Îl vor, și continuăm să Îl predicăm pe Hristos până ce îi facem să simtă că Îl doresc și că nu pot trăi fără El.

PREDICI CARE APELEAZĂ LA INIMĂ

În al șaptelea rând, fraților, sunt ferm convins că predicile care pot converti oamenii sunt cele care apelează cu adevărat la inimile lor, nu cele lansate peste capetele lor sau care țintesc doar la hrănirea minții.

Regret că trebuie să spun că știu niște predicatori care nu vor face niciodată mult bine în această lume; ei sunt niște oameni buni, au foarte multe abilități, pot vorbi bine și au o mare pricepere în a te învăța, dar, într-un fel sau altul, în natura lor există un neajuns foarte trist, căci pentru oricine îi cunoaște, este destul de evident că ei n-au inimă. Cunoscut unul sau doi astfel de oameni care sunt la fel de uscați ca pielea cizmarului. Dacă i-ați atârna de perete, la fel cum faceți cu un

mănunchi de clopoței, ca să spună când se schimbă vremea, nu v-ar putea călăuzi în niciun fel, căci niciun fel de vreme nu i-ar afecta.

Totuși îi cunosc pe alții care sunt exact opusul acestora. Nu cred că ei pot câștiga suflete, căci ei înșiși sunt atât de nesatornici, neserioși și neastâmpărați, încât nu se vede nimic serios la ei, nimic care să arate că trăiesc cu un scop anume. Nu pot găsi nicio urmă de suflet în ei, căci sunt prea superficiali ca să aibă așa ceva, fiindcă un suflet nu poate trăi în acel strat de un milimetru de apă cât se găsește în ei; ei par să fie creați fără suflet, așa că nu pot face niciun bine în propovăduirea Evangheliei. Fraților, trebuie să aveți suflete, dacă vreți să îngrijiți de sufletele fraților voștri, la fel cum, pentru a îngriji de inimile fraților voștri, trebuie voi înșivă să aveți inimi în voi.

Există și un alt fel de om – unul care nu poate plânge pentru păcătoși. În ce fel poate fi de folos unul ca acesta în lucrare? El n-a plâns vreodată în viață pentru oameni; el n-a agonizat nicicând înaintea lui Dumnezeu pentru aceștia; el n-a spus niciodată asemenea lui Ieremia: „O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, i-aș plânge zi și noapte pe morții fiicei poporului meu!” (Ier. 9:1). Cunosc personal un astfel de frate. Într-o întâlnire a slujitorilor, după ce ne-am mărturisit greșelile, el s-a ridicat să ne spună ce rușine îi era de noi toți. Fără îndoială, noi trebuia să fi fost mai rușinați de noi înșine decât fusesem, dar el ne-a zis că, dacă am

fost sinceri în ceea ce spuseseam în rugăciunile noastre de mărturisire înaintea lui Dumnezeu, eram cu toții o batjocură la adresa lucrării, și poate că așa și eram. El a spus că era dezgustat de asta fiindcă, atât cât știa, el n-a avut vreodată o predică la care să nu fie convins că era cel mai potrivit și mai bun om ca să o predice, și că nu credea că putea face mai mult bine decât făcuse deja. El era unul care studia mereu multe ore pe zi, se ruga mereu cu precizie nu știu câte minute, predica mereu mesaje cu exact aceeași lungime și era, în fapt, cel mai precis om pe care l-am întâlnit vreodată. Când l-am auzit vorbindu-ne în felul acesta, m-am întrebat în sinea mea: „Cum o arăta lucrarea lui ca rezultat al perfecțiunii lui în toate lucrurile?” În realitate, lucrarea lui nu arăta nimic satisfăcător. El avea un dar deosebit de dezbinare, căci, dacă se ducea într-o capelă plină, o golea destul de repede; totuși, cred că este un om bun în felul lui, doar că îmi doresc cumva ca să i se mai oprească ceasul câteodată, sau să bată gongul la jumătate de oră, ori să i se întâmple ceva extraordinar, pentru ca să rezulte ceva bun și din lucrarea lui; el este însă un tipicar atât de înverșunat, încât nu există vreo nădejde să facă ceva util, căci greșeala lui este că n-are nicio greșală. Fraților, veți observa că predicatorii care n-au greșeli nici nu excelează la ceva; de aceea, încercați să evitați acel nivel plat, mort, și orice altceva care îi face pe oameni mai puțin expuși posibilității de a fi convertiți.

Întorcându-mă la chestiunea apelului la inimă, despre care vorbeam, îmi amintesc că am întrebat o tânără care tocmai ce

a venit să se alăture bisericii: „Ai o inimă bună?” Ea mi-a răspuns: „Da, domnule”. „Te-ai gândit bine la întrebarea mea? Nu cumva ai o inimă rea?” „O, da!”, a răspuns tânăra. „Bine”, am zis eu, „cum să împac cele două răspunsuri ale tale?” „Păi”, a răspuns fata, „știu că am o inimă bună, pentru că Dumnezeu mi-a dat o inimă nouă și un duh neprihănit; și știu și că am o inimă rea, căci o văd adesea luptând împotriva inimii mele bune”. Ea avea dreptate, și m-am gândit imediat la faptul că mi-aș dori ca predicatorii să aibă două inimi decât să nu aibă niciuna. Fraților, trebuie să lucrați mult mai mult asupra inimilor oamenilor decât asupra minților lor, dacă vreți să câștigați multe suflete. În ciuda tuturor studiilor voastre, aveți grijă să nu lăsați vreodată ca viața voastră spirituală să se ofilească. Nu trebuie să se petreacă asta, deși, în cazul multora, educația a avut acest efect. Dragii mei frați, profesorii vor mărturisi alături de mine că există o influență de acest fel în studiul limbilor latină, greacă și ebraică. În studiul clasicilor există o influență foarte ofilitoare, la fel cum este în matematică, așa că ați putea să vă lăsați absorbiți în orice fel de știință până ce inima vi se usucă de tot. Niciunul dintre voi să nu lăsați să se petreacă asta cu voi, așa încât oamenii să fie nevoiți să spună despre voi: „Da, el știe mult mai multe decât știa când a venit prima dată printre noi, dar nu mai este atât de duhovnicesc sau viu spiritual pe cât era pe atunci”. Păziți-vă să nu treceți vreodată prin așa ceva. Nu rămâneți mulțumiți cu simpla lustruire a diplomelor voastre, ci agitați focul din inimile voastre și înflăcărați-vă sufletele în dragostea pentru

Hristos, altfel nu veți putea fi folosiți mult în câștigarea sufletelor altora.

PREDICI ÎMBIBATE ÎN RUGĂCIUNE

În ultimul rând, fraților, cred că predicile pentru care vă rugați mult vor fi predicile care îi vor câștiga mai mult pe oameni. Prin asta mă refer la acele cuvântări pentru care v-ați rugat mult, atât în pregătirea cât și în predicarea lor. Spun asta pentru că există multă așa-zisă rugăciune, care este doar o joacă de-a rugăciunea. Cu câțva timp în urmă, călătoream alături de un om care pretindea că lucrează la producerea unor medicamente deosebite, folosind acizii dintr-o anumită specie de copac. După ce mi-a povestit de remediul lui minunat, l-am întrebat: „Ce anume există în tratament care să producă efectul vindecător despre care vorbiți?” „O”, a răspuns el, „este felul în care prepar soluția, nu neapărat ingredientele în sine; acesta este secretul proprietăților lui curative. Îl storc cât pot de tare și pentru mult timp, iar eu pun multă energie în asta, de parcă mi-aș da viața”. Ei bine, omul era un biet negustor, dar putem învăța o lecție de la el, căci trebuie să ne pregătim predicile punând la lucru toată energia noastră, punându-ne însăși viața dată de Dumnezeu în ele, prin rugăciune fierbinte. Diferența dintre o predică pentru care v-ați rugat și una pregătită și propovăduită fără rugăciune este ca diferența pe care Dl. Fergusson a sugerat-o în rugăciunea lui, când s-a referit la marele preot înainte și după ungerea lui. Trebuie să vă ungeți predicile, fraților, și singurul fel în care

puteți face aceasta este prin multă părtășie personală cu Dumnezeu. Fie ca Duhul Sfânt să vă unșă pe fiecare dintre voi și să vă binecuvânteze în câștigarea sufletelor, de dragul Domnului nostru Isus Hristos! Amin.

Capitolul 5.

PIEDICI ÎN CALEA CÂȘTIGĂRII SUFLETELOR

V-am vorbit, fraților, în diferite situații, despre câștigarea sufletelor – cea mai nobilă lucrare. Fie ca voi toți să deveniți, în acest sens, vânători puternici înaintea Domnului, și să aduceți mulți păcătoși la Mântuitorul! De această dată, aș vrea să spun câteva cuvinte despre obstacolele care se ridică în calea noastră atunci când căutăm să câștigăm suflete pentru Hristos.

INDIFERENȚA

Există foarte multe obstacole, așa că nu îmi propun să fac o listă completă a lor. Vreau să vorbesc mai întâi de toate despre unul dintre cele mai dificile - indiferența sau letargia păcătoșilor. Nu toți oamenii sunt la fel de indiferenți. În fapt, există anumite persoane care par să aibă un fel de instinct religios, ceea ce îi influențează spre bine cu mult înainte să se înfiripeze în ei o dragoste reală pentru lucrurile spirituale. Totuși, există anumite zone, în special la țară, unde indiferența este răspândită, și aceeași stare a lucrurilor poate fi întâlnită și în diferite părți ale Londrei. Ea nu este totuna cu păgânismul, căci oamenilor nu le pasă suficient de mult de religie ca să i se împotrivescă. Ei nu sunt interesați de ceea ce voi veți predica

sau unde veți predica, căci nu au niciun interes pentru acest subiect. Ei nu se gândesc la Dumnezeu. Lor nu le pasă deloc de El, de slujirea Lui, ci doar folosesc Numele Lui profanându-L. Am observat adesea că orice loc unde nu se întâmplă mai nimic în lucrurile pământești este rău și pentru eforturile religioase. Printre negrii din Jamaica, ori de câte ori nu au mai nimic de muncă, s-a văzut și o prosperitate spirituală în scădere în biserici. Aș putea să vă și spun care sunt acele zone, nu departe de aici, unde afacerile merg greu, și veți descoperi că acolo se fac și foarte puține lucruri bune. Dacă mergeți pe toată valea râului Tamisa, există locuri unde un om poate predica din toată inima, până acolo încât să-și dea viața, dar în acele regiuni puține lucruri bune pot fi realizate, la fel cum aproape că nu există nicio afacere care să meargă în acele zone.

Ori de câte ori vă confrunțați cu indiferența, așa cum vi se întâmplă, dragii mei frați, în locul unde veți merge să predicați – indiferență care îi afectează pe oamenii voștri și chiar pare că propriii diaconi sunt atinși de ea – ce ar trebui să faceți? Ei bine, singura voastră nădejde de a depăși această situație este să vă dublați eforturile. Păstrați-vă zelul viu, faceți-l să fie chiar vehement, arzător, mistuitor. Faceți cumva să îi stârniți pe oameni și, dacă toată străduința voastră pare să fie în zadar, continuați să fiți înflăcărați. Dacă nu are niciun efect asupra celor ce vă aud, mergeți în altă parte, așa cum Domnul vă călăuzește. Această indiferență sau letargie care cuprinde

mințile unor oameni, va avea cel mai probabil o influență rea asupra predicării voastre. Totuși, trebuie să vă străduiți și să luptați împotriva ei, încercând să fiți treji voi înșivă și să îi treziți pe cei ce vă ascultă. Mai degrabă mi-aș dori să am de-a face cu un om zelos, cu unul care se opune cu hotărâre Evangheliei decât să fie nepăsător și indiferent. Nu puteți face mare lucru cu un om dacă el nu vrea să vorbească despre religie sau dacă nu vrea să vină să îi vorbiți despre lucrurile lui Dumnezeu. Mai degrabă ar fi bine ca el să fie un păgân, ca un adevărat leviatan acoperit cu solzi ai blasfemiei, mai degrabă să fie ca un vierme de pământ constant agitat.

NECREDINȚA

Un alt obstacol foarte mare în calea câștigării sufletelor este necredința. Știți că este scris despre Domnul Isus că, atunci când S-a aflat în propria zonă, „n-a făcut multe minuni în locul acela, din pricina necredinței lor” (Matei 13:58). Acest lucru rău există în inimile tuturor oamenilor neregenerați, dar, în anumiți oameni, necredința îmbracă o formă foarte pronunțată. Ei se gândesc la religie, dar nu cred în adevărul lui Dumnezeu, pe care noi îl predicăm. Opinia lor li se pare mult mai credibilă, mai cu greutate decât chiar afirmațiile inspirate ale lui Dumnezeu. Ei nu vor accepta nimic din ceea ce este revelat în Scriptură. Acești oameni sunt foarte greu de influențat, dar v-aș avertiza să nu vă luptați cu ei folosind armele lor. Nu cred că cei necredincioși pot fi câștigați vreodată prin forța argumentului, sau, dacă se întâmplă așa

ceva vreodată, este un lucru foarte rar. Argumentul care îi convinge de realitatea religiei este acela pe care ei îl pot extrage din sfințenia și sârguința celor care afirmă că sunt ucenicii lui Hristos. Ca o regulă, acești oameni își baricadează mințile împotriva atacurilor rațiunii și, dacă noi renunțăm la amvoanele noastre pentru a sta să negociem cu ei, adeseori vom face mai mult rău decât bine. După toate probabilitățile, numai o mică parte a unei astfel de audiențe va înțelege lucrurile despre care noi vorbim. Chiar dacă încercăm să le facem bine, cel mai probabil îi vom învăța pe alții ce este păgânismul, oameni care nu știu nimic despre astfel de lucruri, și așa, prima cunoștință pe care o capătă vreodată despre anumite erezii, va ajunge la ei de pe buzele noastre. Se poate ca felul în care noi respingem erezia să nu fie perfect, așa că multe minți tinere pot fi atinse de necredință doar prin faptul că ne ascultă în încercarea noastră de a da pe față ereziile. Cred că veți putea alunga necredința mai degrabă prin credința voastră decât prin forța rațiunii. Prin credința voastră și acționând conform convingerilor voastre despre adevăr, veți face mai mult bine decât prin argumente, oricât de bune ar fi ele.

Există un prieten care vine să mă asculte aproape în fiecare duminică. „Ce crezi?”, mi-a spus el într-o zi, „tu ești singura mea legătură cu lucrurile mai bune, dar, după părerea mea, ești un om îngrozitor, căci n-ai nici cea mai mărunță toleranță față de mine”. I-am răspuns astfel: „Nu, nu am, sau mai degrabă n-am nici cea mai mică toleranță față de necredința ta”. „Ceea ce

mă face să mă alipesc de tine este că mă tem ca nu cumva să rămân pe veci așa cum sunt, iar când îți văd credința calmă și constat felul în care Dumnezeu te binecuvântează când o pui la lucru, știind ce realizezi prin puterea acelei credințe, îmi spun în mine însumi: Jack, ești un nebun”.

I-am spus atunci: „Ai mare dreptate cu acel verdict și, cu cât vei ajunge mai curând să gândești ca mine, cu atât îți va fi mai bine, căci nimeni nu poate fi un nebun mai mare decât omul care nu crede în Dumnezeu”.

Mă aștept să îl văd convertit mai devreme sau mai târziu, căci între noi există o bătălie continuă, dar nu îi răspund niciodată nici măcar la unul dintre argumentele lui. I-am spus cândva: „Dacă tu crezi că sunt un mincinos, ești liber să crezi ce vrei. Ceea ce eu îți mărturisesc este ceea ce cunosc, am văzut, am gustat, am simțit și am în mine, și va trebui să crezi mărturia mea, căci știi că nu am niciun motiv să te mint”. Acel om m-ar fi bătut de multă vreme dacă aș fi tras în el cu peleții de hârtie ai rațiunii.

De aceea, vă sfătuiesc să luptați împotriva necredinței folosind credința, împotriva minciunii folosind adevărul, și, în toate acestea, să nu ciunțiți nimic din Evanghelie pentru a încerca să o faceți potrivită nebuniilor și închipuirilor oamenilor.

AMÂNAREA

Al treilea obstacol în calea câștigării sufletelor este amânarea fatală la care oamenii apelează frecvent. Nu știi dacă nu

cumva, pe ansamblu, acest rău nu este mai răspândit și mai ticălos decât indiferența, letargia și necredința despre care am vorbit deja. Întâlnim mulți oameni care ne spun ceea ce Felix i-a spus lui Pavel: „De astădată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema” (F.A. 24:25). Astfel de oameni ajung în ținuturile de graniță, par să fie la doar câțiva pași de țara lui Emanuel, și totuși par să rămână îndrăgostiți de țara lor și ne alungă spunând: „Da, mă voi mai gândi la aceste lucruri, și nu va trece multă vreme până ce mă voi hotărî”. Nimic nu se compară cu a încerca să îi presăm să ia o hotărâre imediată și să rezolve cât de curând această chestiune atât de importantă. Nu vă lăsați deranjați dacă ei vânează greșeli în învățătura voastră, pentru că este întotdeauna corect să predicăm ceea ce Dumnezeu spune, iar Cuvântul Lui este acesta: „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii” (2 Cor. 6:2).

ÎNCREDEREA PUSĂ ÎN FIREA PĂMÂNTEASCĂ

Aceasta mă conduce la un alt obstacol în calea câștigării sufletelor, unul care, în esența lui, este același cu cel anterior, dar ia o altă formă, anume încrederea pusă în firea pământească, sau siguranța carnală. Mulți oameni își imaginează că situația lor este destul de sigură. Ei nu au testat niciodată cu adevărat temelia pe care zidesc, pentru a vedea dacă este sănătoasă și fermă, dar ei presupun că totul le merge bine.

Dacă nu sunt buni creștini, cel puțin îndrăznesc să spună

că ei se află într-o situație mai bună decât unii care sunt creștini sau care se pretind astfel. Dacă le lipsește ceva, acești oameni pot oricând să retușeze lucrurile și să creadă că se pot face po-triviți pentru a veni în prezența lui Dumnezeu. Astfel, ei n-au nicio frică sau, dacă se tem câtuși de puțin, nu trăiesc într-o groază constantă de acea pierzare veșnică din prezența Dom-nului și a slavei puterii Sale, lucru care va fi cu certitudine par-tea lor de moștenire dacă nu se pocăiesc și nu-și pun credința în Domnul Isus Hristos.

Ar trebui să tunăm și să fulgerăm zi și noapte împotriva acestor oameni. Trebuie să le spunem clar că păcătosul necre-dincios este „deja condamnat” și că pierzarea lui veșnică este sigură dacă nu își pune credința în Hristos. Ar trebui să pre-dicăm așa încât să îl facem pe fiecare păcătos să tremure în scaunul lui și, dacă nu vrea să vină la Mântuitorul, cel puțin să aibă parte de ceva tulburare câtă vreme stă departe de El.

Eu mă tem că noi predicăm uneori lucruri prea blânde, prea mângâietoare, că nu le punem înaintea ochilor oameni-lor pericolul real în care ei se află, așa cum ar trebui să facem. Dacă ne înfrânăm să propovăduim în această privință tot sfa-tul lui Dumnezeu, cel puțin o parte din responsabilitatea pierzării lor va sta la ușile noastre.

DISPERAREA

Un alt obstacol în calea câștigării sufletelor este dispera-rea. Pendulul merge înainte, după care se întoarce și merge la

cea cealaltă extremă. Omul care ieri nu avea nicio teamă, azi nu mai trage nicio nădejde.

Există mii de oameni care au auzit Evanghelia, și totuși trăiesc într-un fel de disperare care își exercită constant puterea asupra lor. Poate că ei au fost aduși printre acei oameni care au învățat că lucrarea mântuirii este făcută complet de Dumnezeu, fără participarea păcătosului, și zic că, dacă este să fie vreodată mântuiți, vor fi mântuiți negreșit. Știți că această învățătură conține un adevăr biblic măreț, și totuși, dacă este lăsată așa, fără clarificări, devine o minciună groaznică. Ea ar fi un fel de fatalism, nu predestinare, dacă i-ar face pe oameni să vorbească de parcă nu ar putea să facă nimic ca să iasă din chingile sortii. Nu există nicio posibilitate ca vreunul să fie mântuit în timp ce spune că singura lui nădejde este exprimată astfel: „Dacă mântuirea este și pentru mine, va veni asupra mea la vremea potrivită, deci nu trebuie să fac nimic”. Poate că te-ai întâlnit cu oameni care vorbesc în felul acesta și, după ce le-ai spus tot ceea ce ai putut, ei vor rămâne ca și cum ar fi încuiați într-o cușcă de oțel, fără vreun sentiment al responsabilității, pentru că în sufletele lor nu s-a trezit nicio nădejde.

Dacă ar putea nădăjdui că vor primi îndurarea prin a o cere, și să fie făcuți să își abandoneze sufletele vinovate în mâinile lui Hristos, ce binecuvântare deosebită ar avea! Haideți să predicăm mântuirea completă și fără plată pentru toți cei care își pun credința în Hristos, așa încât să ajungem și la

acești oameni, dacă se poate. Dacă cel ce își pune siguranța în firea pământească ar trebui să fie îndemnat să se îndoiască, cei care trăiesc într-o disperare tăcută trebuie să ajungă să se simtă atrași în inima lor, să nădăjduiască și să îndrăznească să vină la Hristos.

DRAGOSTEA PENTRU PĂCAT

Nu încapе îndoială că un mare obstacol în calea câștigării sufletelor este dragostea oamenilor față de păcat. „Păcatul pândește la ușă” (Gen. 4:7). Există mulți oameni care nu ajung niciodată să fie mântuiți din cauza unei poftе ținută secretă. Se poate ca ei să trăiască în curvie. Îmi amintesc bine de situația unui om, despre care credeam că va veni în mod sigur la Hristos. El cunoștea bine puterea Evangheliei și părea să fie atins de predicarea Cuvântului, dar am descoperit că el se încurcase cu o femeie care nu era nevasta lui și că trăia în păcat în timp ce pretindea că Îl caută pe Mântuitorul. Când am auzit asta, am putut înțelege ușor de ce nu putea căpăta pacea. Oricare ar fi fost atingerea Evangheliei pe care o simțea în inimă, această femeie îl ținea constant în robia păcatului. Există unii care se fac vinovați de lucruri necinstite în afaceri. Nu îi veți vedea mântuiți câtă vreme continuă să acționeze astfel. Dacă ei nu vor renunța la toate șmecheriile, nu pot fi mântuiți. Alții beau în exces. Știți bine că bețivii pot fi foarte ușor atinși de predicarea noastră, ei au ochii foarte înlăcrimați, căci alcoolul le înmoaie mințile și în ei există o sensibilitate ca de fete naive; totuși, atâta vreme cât omul se

ține alipit de „paharul dracilor” (1 Cor. 10:21), el nu poate veni la Hristos. În cazul altora, există un păcat secret, o poftă ascunsă care se așază în cale și devine un obstacol greu de trecut. Unul zice că nu poate să nu îi dea curs unei patimi, un altul afirmă că nu poate să renunțe la băutură, în timp ce un altul se plânge că nu poate găsi pacea, în timp ce rădăcina ticăloșiei sale ține de faptul că există o curvă care îi stă în cale. În toate aceste cazuri, tot ceea ce avem de făcut este să continuăm să predicăm adevărul, iar Dumnezeu ne va ajuta să ținim cu săgeata la încheietura legăturii păcătosului.

AUTO-NEPRIHĂNIREA

Un alt obstacol care stă în calea lucrării noastre este auto-neprihănirea oamenilor. Ei nu au comis niciunul dintre păcatele pe care le-am menționat mai devreme, ei au păzit toate poruncile din tinerețea lor, așa că ce le lipsește? Într-o inimă plină de sine nu este loc pentru Hristos, și un om îmbrăcat din cap până în picior cu propria neprihănire nu va vedea nevoia după neprihănirea lui Hristos; cel puțin, el nu este conștient de nevoia lui și, dacă Evanghelia nu îl convinge, trebuie să vină Moise cu Legea și să îi arate care îi este starea spirituală adevărată. Aceasta este piedica reală în multe, foarte multe cazuri.

Omul nu vine la Hristos pentru că el nu este conștient de starea sa de pierzare; el nu cere să fie ridicat, pentru că nu știe că este o ființă căzută; nu simte că are nevoie de mila și iertarea

divină, așa că nu le cere.

ATAȘAMENTUL FAȚĂ DE LUME

Există apoi unii, cărora orice le-am spune nu are niciun efect din cauză că ei sunt cu totul lumești. Acest atașament față de lume se manifestă în două forme. În săraci, el este rezultatul sărăciei lucii. Când un om abia de are pâinea zilnică și cu greu știe cum să capete haine pe care să le îmbrace, când acasă nu aude decât lacrimile copilașilor lui și privește greu în ochii soției sale trudite, trebuie să predicăm cu mare putere, dacă vrem să îi captăm atenția și să îl facem să se gândească la lumea viitoare. „Ce vom mânca? Ce vom bea? Cu ce să ne îmbrăcăm?” sunt întrebările care apasă foarte greu asupra celui sărac. Pentru un flămând, Hristos este foarte atractiv când are o pâine în mână. Domnul nostru a părut astfel când a frânt pâinea și peștele, împărțindu-le mulțimii, căci El nu a disprețuit hrănirea celor înfomețați, iar când putem să acoperim lipsurile celui nevoiaș, putem face un lucru necesar pentru el și să îl aducem în starea în care poate să asculte cu folos la Evanghelia lui Hristos.

Celălalt fel de lumesc survine din a avea prea multe lucruri din această lume, sau cel puțin din a fi atrași de prea multe lucruri ale ei. Domnii trebuie să fie îmbrăcați la modă, fiicele lor trebuie să se asorteze după cel mai bun stil, băieții lor trebuie să învețe să danseze, și așa mai departe. Acest soi de atitudine lumească a fost un mare blestem pentru bisericile

noastre.

Apoi există un fel de om care macină la magazinul lui de dimineața până seara târziu, așa încât singura lui preocupare este să dea jos marfa pe raft și să o așeze din nou după aceea. El se trezește devreme și se culcă târziu, își mănâncă pâinea cu multe îngrijorări, gândindu-se cum să mai facă bani. Ce putem face ca să le fim de folos acestor persoane lacome? Cum putem nădăjdui vreodată să le atingem urechile acestor oameni al căror singur scop este să se îmbogățească, oameni care întorc fiecare bănuț pe o parte și pe alta, și îl acumulează unul câte unul cu mare zel? Economisirea este bună, dar există un soi de economisire care devine lăcomie, iar acea lăcomie ajunge obiceiul acestor indivizi ticăloși. Unii vor îndrăzni să meargă chiar la capelă, pentru că li se pare un lucru potrivit și respectabil, și ei speră ca, în felul acesta, să își câștige ceva clienți în plus. Iuda a rămas neconvertit chiar aflându-se în compania Domnului Isus Hristos, iar printre noi există oameni în ale căror urechi cei 30 de arginți sună atât de tare, încât ei nu mai pot auzi sunetul Evangheliei.

TOVĂRĂȘIILE RELE ȘI LOCURILE DE DISTRAȚIE

Aș mai putea menționa un obstacol în calea câștigării sufletelor, obstacolul ce se găsește în anumiți oameni prin obiceiurile lor rele, distracțiile și tovarășiiile lor. Cum putem să ne așteptăm de la un muncitor să meargă acasă și să stea toată

seara într-o singură cameră, în care trebuie să trăiască și să se și odihnească? Poate că pe lângă el sunt doi sau trei copii care plâng, rufele sunt întinse la uscat, și se împiedică de tot felul de lucruri. Bărbatul vine acasă, iar soția lui îl boscorodește, copiii plâng și rufele sunt încă ude. Ce ai face dacă ai fi în locul lui? Dacă n-ai fi creștin, n-ai pleca într-un alt loc? Nu poți să umbli brambura pe străzi, așa că știi că există o încăpere plăcută la crâșmă, cu luminițe pe dinăuntru, sau există palatul țuicii de la colț, unde totul este luminos și vesel, și unde ai o mulțime de tovarăși bucuroși. Ei bine, nu poți nădăjdui să fii mijlocul mântuirii acestor oameni câtă vreme ei merg în astfel de locuri și îi întâlnești în compania unor tovarăși pe care ei îi găsesc acolo. Tot binele pe care ei îl primesc de pe urma imnurilor pe care le aud duminica este alungat atunci când acești oameni ascultă la cântecele de la crâșmă, și toată amintirea serviciului de la biserică este ștearsă de povestioarele foarte îndoielnice vehiculate la tejgheaua din bar. De aceea, este un lucru deosebit să existe locuri în care muncitorii pot să se ducă și să stea în siguranță, sau să participe la tot felul de întâlniri unde, desigur, se poate să nu aibă de-a face cu cântări, cu predicare și cu rugăciune, dar unde au măcar liniște. Aici, bărbatul poate să se îndepărteze de obiceiurile din trecut, care păreau să îl țină legat și, cu timpul, ajunge să nu mai meargă la crâșmă; acum el are două camere și probabil o căsuță, așa încât soția lui poate să usuce rufele în băătăură, iar bebelușul nu mai plânge așa de mult pe cât plângea în trecut, probabil pentru că mama lui poate să îi dea mai multe lucruri

cu care să se joace. Astfel, toate lucrurile se îmbunătățesc și devin mai luminoase acum, pentru că omul a uitat de locurile sale de distracție anterioare.

Cred că un predicator creștin este destul de îndreptățit să folosească toate mijloacele corecte și legitime pentru a-i despărți pe oameni de tovărășiile lor rele, și poate foarte bine să facă uneori lucruri ce par extraordinare, dacă astfel poate să îi câștige pe oameni pentru Domnul Isus Hristos. Acesta trebuie să fie singurul nostru țel în tot ceea ce facem și, indiferent care ar fi obstacolele care se ridică în calea noastră, trebuie să Îi cerem ajutorul Duhului Sfânt pentru ca ele să poată fi îndepărtate, pentru ca sufletele să fie salvate, iar Dumnezeu să fie glorificat.

Capitolul 6.

CUM SĂ ÎI ATRAGI PE ALȚII SĂ CÂȘTIGE SUFLETE

Fraților, v-am vorbit de multe ori despre lucrarea măreață a vieților noastre, cea de câștigare a sufletelor. Am încercat să vă arăt diferite căi prin care câștigăm sufletele, cerințele pentru cei care vor să fie folosiți în câștigarea sufletelor, atât față de Dumnezeu cât și față de om; am vorbit despre felul de predici ce pot câștiga sufletele și despre obstacolele ce se pot ridica în calea noastră. Astăzi vreau să vă vorbesc despre un alt aspect al temei noastre, anume cum putem să îi încurajăm pe membrii bisericilor noastre să devină câștigători de suflete. Fiecare dintre voi aspirați ca, la vremea cuvenită, să deveniți păstori, dacă nu cumva Dumnezeu vă cheamă să fiți evangheliști sau misionari la popoarele păgâne. Ei bine, veți începe prin a fi semănători individuali ai seminței bune a Împărăției, și veți merge înainte aruncând sămânța din coșul vostru cu propriile mâini. Totuși, voi doriți să deveniți niște fermieri spirituali și să aveți un anumit teren pe care vreți să îl semănați voi înșivă în întregime, dar veți avea și slujitori care vă vor ajuta în lucrare. De aceea, îi veți spune unuia „du-te”, și el se va duce,

sau „vino”, și el va veni de îndată. Căutați să îi conduceți în arta și taina semănării seminței, astfel încât, după o vreme, să aveți multe persoane în jurul vostru care fac această lucrare bună, așa încât un teren tot mai mare să fie cultivat pentru Grădinarul nostru divin. Unii dintre noi am fost atât de bogat binecuvântați prin harul lui Dumnezeu, încât avem alături de noi un număr mare de credincioși care au fost treziți spiritual prin noi, oameni care au fost ridicați prin lucrarea noastră, care au fost învățați și întăriți prin noi, și care fac toți o bună lucrare pentru Dumnezeu.

Vreau să vă avertizez să nu vă așteptați să aveți acest lucru de la bun început, căci este o lucrare ce trebuie făcută în timp. Nu vă așteptați să căpătați din primul an al slujirii voastre pastorale rezultatul ce poate fi răsplata unei trude continue de 20 de ani într-un anumit loc. Bărbații tineri fac uneori o greșală foarte mare în felul în care le vorbesc celor care nu îi cunosc decât de aproape șase săptămâni. Ei nu pot vorbi cu autoritatea unuia care a fost un tată printre copiii lui, avându-i alături de el vreme de 20 sau 30 de ani, sau, dacă fac asta, manifestă un fel de afecțiune nebunească, și este la fel de nebunesc să te aștepți ca oamenii să fie toți asemănători dintr-o dată, ca și cum ar fi fost pregătiți de un slujitor evlavios vreme de un sfert de secol. Este adevărat că puteți să mergeți la o biserică unde altcineva a trudit credincios de-a lungul multor ani și a semănat mult timp sămânța bună, și astfel să vă aflați într-o sferă a lucrării și într-o stare prosperă și foarte binecuvântată.

Ferice va fi de voi dacă puteți astfel să ajungeți în cizmele unui om bun și să mergeți pe o cale deja bătătorită. Este întotdeauna un semn bun când cail nu își dau seama că au un vizitativ nou, iar tu, fratele meu, chiar dacă ești lipsit de experiență, vei fi un om foarte fericit dacă o astfel de biserică îți va cădea la împărțea, însă, în realitate, cel mai probabil vei merge într-un loc care aproape că a ajuns la ruină, într-un loc foarte probabil neglijat cu totul.

Poate că vei încerca să îl convingi pe diaconul principal să îți imite zelul și sârguința; poate că tu ești foarte zelos, dar îl descoperi pe el rece ca gheața, și vei fi asemenea unei bucăți de fier înroșit cufundată într-o cană cu apă rece. El îți poate spune că își amintește de alții care au fost la fel ca tine dar sau răcit repede, și că nu va fi surprins dacă te va vedea mergând pe aceeași cale. El este un om bine intenționat, dar este bătrân iar tu ești tânăr, și nu poți pune un cap tânăr pe niște umeri bătrâni, chiar dacă ai încerca așa ceva. Poate că, mai apoi, te vei hotărî să încerci același lucru cu niște tineri. Și poate că vei reuși cu ei. Totuși, ei nu te înțeleg, sunt reticenți și retrași, și în curând dau bir cu fugiții. Nu trebuie să fii surprins dacă vei trece printr-o astfel de experiență. Foarte probabil că va trebui să te implici tu însuși în orice aspect al lucrării. Așteaptă-te la aceasta în toate circumstanțele, așa încât să nu fii dezamăgit când te confrunți cu astfel de situații. Se poate să ai parte de o altă situație, dar vei da dovadă de înțelepciune dacă vei intra în lucrarea de câștigare a sufletelor fără

a te aștepta să capeți un ajutor deosebit din partea oamenilor. Poți anticipa faptul că vei fi nevoit să o împlinești de unul singur, așa că începe această lucrare, seamănă sămânța, ară și cultivă terenul, privind întotdeauna către Domnul secerișului și cerându-I să binecuvânteze truda ta, și privind de asemenea înainte către momentul când, prin eforturile tale și sub binecuvântarea lui Dumnezeu, în loc să capeți o bucată de teren aparent acoperită de spini, plină de pietre, de mărcini sau parțial călcată în picioare, să descoperi că ai de-a face cu o fermă bine cultivată, în care poți să semeni sămânța cu cele mai bune avantaje, și în care vei avea o mică armată de tovarăși care să te ajute în slujire. Totuși, aceasta este o lucrare ce se face în timp.

Ceea ce îți pot spune cu siguranță este că nu ar trebui să aștepti mai nimic cel puțin vreme de câteva luni după ce te-ai așezat la lucru. Dacă sunt autentice, trezirile nu vin întotdeauna în momentul în care fluierăm după ele. Încearcă să fluieri după vânt, și vei vedea dacă el se va stârni. Ploaia cea mare a fost trimisă ca răspuns la rugăciunile lui Ilie, dar nici atunci ea nu a venit după prima lui rugăciune, așa că noi trebuie să ne rugăm iar și iar, și iar, și în final norul își va face apariția, iar ploaia se va revărsa din el.

Așteaptă o vreme, continuă să lucrezi, ară, seamănă și cultivă, astfel că, la vremea potrivită, binecuvântarea îți va fi dată și vei descoperi că ai o biserică așa cum ți-ai dorit, însă trebuie să știi că nu o vei avea peste noapte. Nu cred că John

Angell James, slujitorul din Birmingham, a văzut multe roade în lucrarea lui timp de mai mulți ani.

Dacă ții bine minte, capela Lane, păstorită de Carr, nu a fost un loc de o mare notorietate când a venit să predice, dar el a continuat să predice consecvent Scriptura, și în final a adunat în jurul lui un grup de oameni evlavioși care l-au ajutat așa încât lucrarea lui a devenit cea mai influentă pe care Birmingham a cunoscut-o în acea vreme. Încearcă să faci același lucru, dar nu te aștepta să ai dintr-o dată ceea ce el și alți lucrători credincioși au reușit să realizeze doar după mulți ani.

Pentru a realiza acest obiectiv de a aduna în jurul tău un grup de creștini care să fie ei înșiși câștigători de suflete, ți-aș recomanda să nu mergi la lucrare după o regulă prestabilită, căci ceea ce poate fi potrivit pentru unul poate să fie neînțelept pentru altul, și ceea ce poate fi mai bun într-un loc, poate să fie cu totul nepotrivit în altul. Uneori, cel mai bun plan poate fi să îi aduni pe toți membrii bisericii laolaltă, să le spui ce ți-ar plăcea să vezi între ei și să îi implori fierbinte ca fiecare să devină un câștigător de suflete pentru Dumnezeu. Spune-le: „Nu vreau să fiu păstorul vostru doar ca să vă predic, ci tânjesc să văd suflete mântuite și să îi văd pe cei care sunt mântuiți căutând să-i câștige pe alții pentru Domnul Isus Hristos. Știți felul în care binecuvântarea de la Cincizecime a fost dată, când întreaga biserică era adunată, toți într-un singur gând și într-un singur loc, continuând să-I slujească lui Dumnezeu prin rugăciune și cereri, iar Duhul Sfânt a fost turnat și mii de

oameni au fost convertiți. Oare nu am putea să venim laolaltă în aceeași manieră, strigând noi toți din răspuseri către Dumnezeu ca să ne dea o binecuvântare?” Acest lucru poate să îi ridice la lucrare. Chemându-i să vină laolaltă și insistând fierbinte înaintea lor în această chestiune, accentuând dorința ta ca tocmai ei să ia parte la lucrare și să-I ceară ajutorul lui Dumnezeu, acest lucru poate fi ca și cum ai aprinde un chibrit peste o stivă de lemne uscate.

Pe de altă parte, se poate ca din tot acest efort să nu iasă nimic, din cauza lipsei lor de atașament față de lucrarea de câștigare a sufletelor. Ei pot să îți răspundă astfel: „Aceasta este o întâlnire foarte plăcută, iar păstorul nostru așteaptă o mulțime de lucruri de la noi, și noi toți ne dorim să capete asta”, însă totul să se sfârșească doar cu simpla lor dorință.

Apoi, dacă nici așa nu ai succes, Dumnezeu poate să te călăuzească să începi cu unul sau doi credincioși. De regulă există un „tânăr mai deosebit în fiecare congregație” și, pentru că vei vedea o viață spirituală mai profundă în el decât în restul membrilor, ai putea să îl inviți astfel: „Nu ai vrea să vii până la mine în seara cutare așa încât să ne putem ruga împreună?” Ai putea crește gradual numărul la doi sau trei tineri evlavioși, dacă este posibil, sau poți începe apelând la o soră mai în vârstă și evlavioasă, care trăiește probabil mai aproape de Dumnezeu decât oricare dintre bărbați, și ale cărei rugăciuni ar putea ajuta mai mult decât ale lor. Odată ce le-ai atras simpatia, ai putea să le spui: „Acum vom încerca să vedem

dacă putem să influențăm întreaga biserică. Vom începe cu membrii noștri înainte să mergem la cei din afară. Haideți să încercăm și să venim noi înșine la fiecare întâlnire de rugăciune, să fim un exemplu pentru ceilalți, și să facem în așa fel încât să îi strângem pe oameni la rugăciune în casele noastre, căutând să îi atragem la aceste întâlniri pe frații și surorile noastre. Tu, draga noastră soră, poți să aduni laolaltă în casa ta o jumătate de duzină de surori, și să aveți o mică întâlnire. Și tu, frate, pot să le spui câtorva prieteni: Oare n-ați putea să veniți alături de noi să ne rugăm pentru păstorul nostru?”

Uneori, cea mai eficientă cale de a arde o casă este să turnăm petrol chiar în mijlocul ei, și să aprindem focul de acolo, așa cum au făcut femeile și bărbații din Paris, în perioada Comunei.⁵ Alteori, cea mai scurtă metodă este să îi iluminăm cele patru colțuri. Eu n-am încercat niciodată vreun anume plan, dar asta este ceea ce cred că trebuie făcut. Îmi place mai degrabă când ard bisericile, nu casele, pentru că ele nu ard în jos, ci ard în sus și continuă să ardă când au parte de un foc sănătos. Când un tufiș este unul simplu, el este mistuit repede dacă i se pune foc, dar când un tufiș arde, dar nu este mistuit, putem ști că Dumnezeu este prezent acolo. Așa este și în cazul unei biserici care arde cu un zel sfânt. Fraților, lucrarea voastră este să faceți cumva ca să aprindeți focul în bisericile voastre. Puteți face aceasta vorbindu-i întregii adunări de membri, sau

⁵ Comuna din Paris - un guvern revoluționar care a condus Parisul în perioada Martie-Mai 1871, considerat prima preluare a puterii de către clasa muncitoare, în timpul revoluției industriale. - n.ed.

doar câtorva persoane deosebite, dar trebuie să faceți acest lucru într-un fel sau altul. Formați un grup secret pentru acest scop sacru, și transformați-vă într-o bandă de fenieni⁶ cerești, al căror scop este să aprindă focul în întreaga biserică. Dacă procedați astfel, diavolului nu-i va plăcea, și îl veți tulbura așa de mult, încât va căuta să distrugă liniștea, dar tocmai asta este ceea ce noi dorim. Nu dorim nimic altceva decât război la cuțite între biserică, de o parte, și lumea cu toate obiceiurile și tradițiile ei, de cealaltă parte. Din nou o spun, toate aceste lucruri au nevoie de timp. Am văzut unii prieteni care aleargă atât de repede la început, încât ajung foarte curând ca niște cai istoviți, iar imaginea lor este cu adevărat una vrednică de milă. De aceea, luați-vă suficient timp, fraților, și nu căutați să obțineți peste noapte tot ce vă doriți.

Mă aștept să existe în majoritatea locurilor o întâlnire de rugăciune într-o seară din timpul săptămânii. Dacă vreți ca membrii bisericilor voastre și voi înșivă să fiți câștigători de suflete, străduiți-vă să continuați acele întâlniri de rugăciune. Nu fiți asemenea unor predicatori din suburbiile Londrei, care spun că nu pot să-i strângă pe oameni la o întâlnire de rugăciune și la o predică, așa că ei au o întâlnire de seară pentru rugăciune, pe care, de fapt, o folosesc pentru o predică. Un leneș spunea deunăzi că mesajul de la o astfel de întâlnire a fost aproape la fel de rău ca o predică, așa că a combinat întâlnirea

⁶ Frățietatea Fenienilor a fost o organizație irlandeză care a luptat în secolul al XIX-lea pentru independența Irlandei. – n.tr.

de rugăciune și predica într-un singur ceas, astfel că nu ai acolo nici pești, nici carne, nici păsări, și nici heringi. În curând a renunțat cu totul, pentru că spunea că întâlnirea aceea nu îi era de niciun folos, și sunt sigur că oamenii lui gândeau la fel. La urma urmei, de ce n-ar renunța și la una dintre întâlnirile de duminică? Același raționament se poate aplica oricărei întâlniri a bisericii de peste săptămână. Am citit următorul paragraf într-un ziar american de astăzi: „Faptul binecunoscut ajunge din nou la urechile noastre, anume că, în biserica dlui Spurgeon din Londra, cei ce îl ascultă în mod obișnuit absentează odată la fiecare trei luni la o întâlnire de seară, clădirea fiind cedată străinilor. În această privință, mândria engleză este exclusă. Creștinismul nostru din America este atât de nobil, încât oamenii noștri cedează clădirile în favoarea străinilor în fiecare seară de duminică, pe parcursul întregului an”. Sper că nu aceasta va fi situația bisericilor voastre, fraților, indiferent dacă vorbim de întâlnirile de duminică sau de cele de rugăciune.

Dacă aș fi în locul vostru, aș face ca acea întâlnire de rugăciune să fie elementul special al lucrării mele. Aș face ca ea să fie o întâlnire de rugăciune care să nu se asemene cu nimic pe o rază de 7000 de mile în jurul ei. Nu treceți prin întâlnirea de rugăciune așa cum fac mulți, spunând orice sau nimic, lucruri care vă trec prin minte în acel moment, ci dați-vă toate silințele să faceți ca întâlnirea să fie interesantă pentru toți cei ce sunt membri în biserica voastră.

Nu ezitați să îi spuneți bunului domn Snooks că, dacă Dumnezeu vă ajută, nu îl veți lăsa să se roage timp de 25 de minute neîntrerupt. Îndemnați-l fierbinte să se roage scurt și, dacă nu face acest lucru, opriți-l. Dacă vine un om în casa mea intenționând să-i taie gâtul soției mele, m-aș împotrivi lui cu toate argumentele, apoi l-aș împiedica literalmente să-i facă orice rău. Iar eu iubesc biserica aproape la fel de mult pe cât îmi iubesc scumpa soție. Astfel, dacă cineva se roagă îndelung, se poate ruga cât de mult vrea, dar în alt loc, nu la întâlnirea care eu o conduc. Spuneți-i să își termine acasă rugăciunea, dacă nu se poate ruga un timp rezonabil în public. Dacă oamenii par greoi, dați-le să cânte imnurile lui Moody și Sankey, apoi, după ce le pot cânta din toată inima, puteți renunța pentru o vreme la „Moody și Sankey”, și să vă întoarceți la cărțile voastre de imnuri.

Mențineți întâlnirea de rugăciune, indiferent ce altceva intervine. Ea este cea mai importantă seară a săptămânii, cea mai bună slujire dintre cele două duminici, așa că asigurați-vă că și este în realitate. Puteți descoperi că membrii voștri nu pot veni seara, așa că încercați să organizați o întâlnire de rugăciune atunci când ei pot veni. La țară, puteți organiza o întâlnire bună de rugăciune la 4:30 dimineața. De ce nu? Ați putea strânge mai mulți oameni la cinci dimineața decât la cinci după-amiaza, indiferent de ziua săptămânii. Cred că o întâlnire de rugăciune la șase dimineața, acolo unde membrii bisericii muncesc la țară, i-ar putea atrage pe mulți. Ei ar putea

veni, s-ar putea ruga câteva cuvinte, și ar fi bucuroși să aibă această oportunitate. Sau ați putea să organizați întâlnirea la 12 noaptea. Veți putea găsi unii oameni care nu pot să ajungă în niciun alt interval de timp. Încercați la ora 1, la 2, la 3 sau la orice altă oră din zi sau din noapte, așa încât, într-un fel sau altul, să îi aduceți pe oameni la rugăciune. Dacă ei nu pot fi atrași să vină la întâlnirile de rugăciune, mergeți în casele lor și spuneți-le: „Voi organiza o întâlnire de rugăciune în cerdacul casei tale”. „Vai, dragă! Soția mea va trebui să se pregătească”. „Nu, nu! Spuneți-i să nu se necăjească cu nimic, căci nu intrăm în casă, în grădină sau oriunde altundeva, ci vrem doar să avem o întâlnire de rugăciune aici, în locul acesta”. Dacă nu vor să vină la întâlnirea de rugăciune, trebuie să mergeți voi la ei. Dacă 50 dintre noi predică pe stradă, putem să organizăm o întâlnire sub cerul liber. Aduceți-vă aminte cum femeia aceea din America s-a luptat cu vânzătorii de alcool când s-a rugat pentru ei până ce aceștia au renunțat la traficul cu băuturi. Dacă nu îi putem stârni pe oameni fără a face lucruri extraordinare, în numele a tot ceea ce este bun și măreț, haideti să facem lucruri speciale, dar cumva să reușim să păstrăm vii întâlnirile de rugăciune, căci ele sunt sursa tainică a puterii înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Trebuie să fim întotdeauna un exemplu de zel și sârguință în noi înșine. Un predicator încet și rece nu va avea o biserică vie și zelosă, sunt sigur de asta. Unul care este indiferent sau care își face lucrarea superficial, nu ar trebui să se aștepte să

strângă în jurul lui oameni, care să fie zeloși pentru mântuirea sufletelor. Știu că voi, fraților, doriți să aveți în jurul vostru un grup de creștini care tânjesc pentru mântuirea prietenilor și a semenilor lor, un grup de oameni care se vor aștepta întotdeauna ca Dumnezeu să binecuvânteze predicarea mesajelor voastre, care vor privi la fețele celor ce vă ascultă pentru a vedea dacă sunt atinși și care vor fi profund tulburați dacă nu au loc convertiri, profund necăjiți dacă sufletele oamenilor nu sunt mântuite. Poate că ei nu vi se vor plânge când vor vedea astfel de lucruri, dar vor striga înaintea lui Dumnezeu pentru voi. Este posibil ca ei să vă vorbească și vouă despre această situație. Îmi amintesc când unul dintre diaconi mi-a spus pe când mergeam la Masa Domnului, într-o seară de duminică, pe când trebuia să primim în biserică doar 14 noi membri: „Frate, ceva nu merge bine”. Eram obișnuiți ca în fiecare lună să avem parte de 40 sau 50 de noi membri, iar acest frate nu era mulțumit cu un număr mai mic. Am fost de acord cu el că trebuie să avem mai mulți în viitor, dacă este posibil. Eu cred că unii frați s-ar fi simțit deranjați dacă ar fi primit o astfel de remarcă, dar eu am fost bucuros de ceea ce mi-a spus diaconul.

Apoi vom dori să avem în jurul nostru creștini dornici să facă tot ceea ce pot pentru a ajuta în lucrarea de câștigarea sufletelor. Există mulți oameni la care păstorul nu poate ajunge. Trebuie să încercați să aveți cât mai mulți lucrători creștini care să ajungă la oameni. Astfel, încercați să creați o rețea prin

care să vă apropiați tot mai mult de păcătoși. Vorbiți blând cu aceștia până ce i-ați adus în Împărăția Cerurilor, până ce le-ați spus istoria binecuvântată care le va aduce pace și bucurie în inimă. În Biserica lui Hristos vrem să avem un grup de trăgători de elită, oameni care îi vor ținti pe semenii lor și care vor veghea constant pentru a-i observa pe cei care vin printre noi, nu pentru a-i deranja, ci pentru a se asigura că aceștia nu pleacă de la străngerile noastre fără să aibă parte de un avertisment personal, de o invitație personală și de un îndemn personal de a veni la Hristos. Vrem să îi echipăm pe toți membrii noștri pentru această slujire, așa încât să facem din ei toți armate ale mântuirii. Fiecare bărbat, femeie sau copil din bisericile noastre ar trebui să contribuie cu ceva la lucrarea Domnului. Astfel, ei nu se vor putea delecta cu predicile fine care par să îi încânte atât de mult pe americani, ci vor spune: „Pfu, doar fum! Nu vrem așa ceva”. Ce își doresc oamenii care lucrează la seceriș? Ei vor doar să se odihnească pentru o clipă la umbra unui copac, să-și șteargă sudoarea de pe frunte, să se îmbroșteze după truda lor, și să se întoarcă la lucru cât se poate de repede. Predicarea noastră trebuie să fie asemenea cuvântării unui comandant către oștirea lui: „Iată care este vrăjmașul nostru. Nu vreau să mai aud de el mâine”. Ceea ce oamenii noștri au nevoie este ceva scurt, dulce și care îi îndeamnă și îi atinge.

Când întreaga atmosferă în care trăim este favorabilă câștigării sufletelor, putem fi siguri că vom căpăta binecuvântarea pe care o căutăm. Îmi amintesc de unul dintre prietenii noștri

că îmi spunea într-o seară: „Cu siguranță că vom avea o binecuvântare în seara aceasta, căci a căzut multă rouă în jurul nostru”. Aș vrea să cunoașteți adesea ce înseamnă să predicați acolo unde roua a căzut din plin! Irlandezii spuneau că este inutil să irigi câtă vreme Soarele strălucește, căci ei observau că, înainte de ploaie, existau nori care se adunau pe cer, iar Soarele era ascuns după ei. Există profunzime în acea observație, mai mult decât pare la prima vedere. Ploaia le este benefică plantelor, pentru că totul este potrivit ca ea să se coboare din cer, bolta cerului este acoperită, umiditatea din atmosferă crește și capeteți sentimentul general că totul este umed în jur. Dar dacă ar fi fost să torni aceeași cantitate de apă în vreme ce Soarele strălucește cu putere, probabil că frunzele s-ar îngălbeni și, afectate de arșiță, s-ar ofili și ar muri. Orice grădinar îți va spune că este întotdeauna atent să își ude florile seara, când Soarele nu mai strălucește asupra lor. Acesta este motivul pentru care irigarea, oricât de bine este făcută, nu este la fel de benefică precum este ploaia. Trebuie să existe o influență favorabilă în întreaga atmosferă, dacă plantele și florile ajung să crească mai bine de pe urma ploii. Așa stau lucrurile și în lumea spirituală. Am observat adesea că, dacă Dumnezeu îmi binecuvântează lucrarea într-o măsură neobișnuită, este pentru că, în general, oamenii din adunare se roagă. Este un lucru grandios să predici într-o atmosferă plină de roua Duhului. Știu ce înseamnă să predici astfel, dar, vai, știu și ce înseamnă să predici în absența unei astfel de atmosfere. Atunci este ca la Ghibeă, unde nu cădea nici roua

și nici ploaia; poți predica și poți trage nădejde că Dumnezeu îți va binecuvânta mesajul, dar totul pare inutil. Sper că nu veți avea parte de astfel de situații, fraților. Poate că terenul vostru de lucrare va fi unul unde frați dragi au trudit îndelung înaintea voastră, s-au rugat și au lucrat pentru Domnul, și veți descoperi că toți membrii sunt pregătiți pentru a primi binecuvântarea.

Atunci când merg să predic, simt deseori că nimic nu mi se cuvine, căci nimic nu este ca urmare a persoanei mele. Oamenii stau așezați cu gurile căscate, așteptând să fie binecuvântați. Aproape toți se așteaptă să spun un lucru bun, pentru că ei toți caută acest lucru și, după ce am terminat, ei continuă să se roage pentru binecuvântare, astfel că o capătă. Când un om se urcă pe cal și vrea să meargă într-un loc, trebuie să îl călărească, dar este dus înainte de cal. Așa s-au petrecut lucrurile adesea și cu mine, căci binecuvântarea a fost dată pentru că toate lucrurile din jur erau favorabile. Puteți observa de multe ori că sursa rezultatelor fericite nu ține de discursul predicatorului, ci de faptul că toate circumstanțele în care el predică sunt favorabile.

Așa a fost situația predicii lui Petru, care a adus 3000 de suflete la Hristos în ziua Cincizecimii. Nu a existat vreodată o predică mai bună, căci mesajul personal și clar al lui a fost ceea ce i-a convins pe oameni de păcatul de a-L da la moarte pe Mântuitorul lor, dar eu nu atribui acele convertiri doar cuvintelor apostolului, căci toată atmosfera era plină de nori, iar

umiditatea ei putea fi simțită. Era așa cum mi-a spus cândva prietenul meu: „Căzuse multă rouă în jur”. Oare nu se rugaseră îndelung ucenicii pentru pogorârea Duhului și nu a venit El peste fiecare dintre ei, ca și peste Petru? La împlinirea vremii, binecuvântarea Cincizecimii a fost revărsată din belșug. Ori de câte ori o biserică ajunge în aceeași situație ca a apostolilor și a ucenicilor din acea perioadă memorabilă, întreaga energie cerească este concentrată în acel loc specific.

Totuși, rețineți că însuși Domnul Isus Hristos nu a putut face multe minuni în anumite locuri din cauza necredinței oamenilor, și sunt sigur că toți slujitorii Lui, cu tot zelul lor, sunt împiedicați în anumite situații în același fel. Mă tem că unii dintre frații noștri de aici au avut parte de oameni care nu s-au asemănat atât de mult cu Hristos, însă nu sunt conștienți că ei au fugit de acești oameni. În orice caz, când este posibil, cred că ei se opresc și încearcă să îi facă mai asemănători cu Hristos.

Este adevărat că am avut parte și de altfel de experiențe, dincolo de cele fericite pe care tocmai le-am descris. Îmi amintesc că predicam odată într-o biserică unde nu avuseseră predicator de câțiva timp. Când am ajuns la capelă, n-am avut parte de niciun fel de primire, căci cei din biserică au spus că, deși existase o majoritate care se exprimase în favoarea invitării mele, diaconii nu fuseseră de acord, pentru că nu credeau că era un lucru „sănătos”. Existau acolo și unii frați și surori din alte biserici, și ei păreau încântați și considerau că mesajul

le-a fost de ajutor, dar oamenii din acea biserică n-au căpătat nicio binecuvântare. Ei n-au așteptat-o, așa că este evident că nici nu au primit-o. După ce s-a terminat întâlnirea, am mers în biroul adunării, și i-am găsit acolo pe cei doi diaconi, fiecare de-o parte și de alta a sobei. I-am întrebat atunci: „Voi sunteți diaconii?” „Da”, au răspuns ei. „Așa este că biserica nu crește?”, am întrebat eu. „Aveți dreptate”, au răspuns ei. „Nici nu cred că poate crește cu așa diaconi”, am zis eu. „Aveți ceva împotriva noastră?”, au întrebat ei. „Nu”, am zis eu atunci, „dar nu știu nimic care să fie în favoarea voastră”. Mă gândeam că, dacă n-am putut să țintesc la ei în întâlnirea publică, măcar ar fi trebuit să încerc ceva când eram față în față. Am fost bucuros să aflu că predica mea sau remarcile mele de după ea au dus la o îmbunătățire a situației, și că unuia dintre frații noștri de acolo îi merge bine spiritual până astăzi. Unul dintre diaconi a fost atât de iritat de ceea ce am spus, încât a plecat din acea biserică, dar celălalt diacon a fost iritat într-un fel corect, așa că a rămas acolo, s-a străduit și s-a rugat până ce au venit zile mai bune.

Îți va fi greu să vâslești împotriva vântului și a valurilor, dar este și mai greu dacă ai un cal pe malul râului care trage de frânghia de care ai legat barca ta, ducând-o în cealaltă direcție. Ei bine, nu vă necăjiți, fraților, dacă aceasta este situația voastră, ci continuați să trudiți și mai mult, așa încât să trageți și calul după voi. Totuși, țineți minte că, atunci când este creată o atmosferă favorabilă, devine dificil să o mențineți. Observați că

am spus: „când atmosfera este creată”, iar acea expresie ne reamintește de cât de puține lucruri putem face noi înșine, sau mai degrabă că nu putem face nimic fără Dumnezeu, ci El este singurul care creează o astfel de atmosferă și care o poate păstra. De aceea, privirile noastre trebuie să se ridice continuu către El, de unde vine tot ajutorul nostru.

Se poate ca unii dintre voi să predicați foarte zelos și bine, iar predicile să fie binecuvântate, și totuși să nu vedeți că păcătoșii sunt mântuiți. Ei bine, nu abandonați predicarea, ci spuneți-vă în sinea voastră: „Trebuie să încerc să adun în jurul meu câțiva oameni care se vor ruga împreună cu mine și pentru mine, și care le vor vorbi prietenilor lor despre lucrurile lui Dumnezeu, străduindu-se să trăiască și să lucreze așa încât Domnul să dea o ploaie binecuvântată de har, deoarece toate lucrurile din jurul nostru sunt potrivite și ajută la venirea binecuvântării”.

Am auzit predicatori spunând că, atunci când au venit să propovăduiască la Tabernacol, exista ceva în congregație care avea un efect puternic asupra lor. Cred că acest lucru se datorează faptului că avem întâlniri bune de rugăciune, pentru că există un duh fierbinte de rugăciune printre membrii noștri, și că atât de mulți dintre ei veghează asupra sufletelor oamenilor, dorind mântuirea lor. Avem un frate special care este mereu foarte atent pentru a-i observa pe cei din sală care au fost atinși de mesaj. El este ca un câine de vânatoare pentru noi, totdeauna gata să prindă și să aducă la mine păsările pe

care le-am țintit. Eu știu că el aleargă neîncetat după ele, una după alta, ca să le aducă la Isus, și mă bucur că am și alți prieteni de acest fel. Când frații noștri, Fullerton și Smith, organizau întâlniri speciale pentru un predicator deosebit care are obiceiul de a folosi cuvinte mai lungi, el spunea că evangheliștii aceștia aveau abilitatea de „precipitare a deciziei”. El voia să spună că Domnul îi binecuvântase pe oameni să fie aduși în punctul în care să se hotărască să Îl urmeze pe Hristos. Este un lucru deosebit când un bărbat are abilitatea „precipitării deciziei”, dar este un lucru la fel de deosebit când este înconjurat de un grup de credincioși care îi pot spune oricărui ascultător, după fiecare întâlnire a adunării: „Ei bine, prietene, te-ai bucurat de mesaj? Ai găsit ceva în el folositor pentru tine? Ești mântuit? Știi care este calea mântuirii?”

Să aveți Bibliile mereu pregătite ca să deschideți la pasajele pe care vreți să le citați celor cu care vorbiți. Am observat adesea că un prieten, cel despre care tocmai v-am vorbit, pare să își deschidă Biblia la cele mai potrivite pasaje, și mi se părea că le avea deja pregătite și la îndemână, așa că era sigur în alegerea versetelor potrivite situației. Știți la ce fel de versete mă refer, adică la cele de care are nevoie un suflet căutător: „Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). „Cine crede în Fiul, are viața veșnică” (Ioan 3:36). „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat” (1 Ioan 1:7). „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). „Oricine va chema Numele Domnului, va fi

mântuit” (Rom. 10:13). Ei bine, acest frate are o mulțime de astfel de pasaje tipărite cu litere îngroșate și subliniate în Biblia lui, astfel că poate apela la ele într-o clipită, și multe suflete tulburate au fost astfel conduse de el la Mântuitorul. Nu veți fi deloc neînțelepți dacă adoptați o astfel de metodă, pe care el a descoperit-o foarte utilă.

În final, fraților, când vă duceți într-un loc ca să slujiți, nu vă temeți dacă îl găsiți într-o stare spirituală foarte precară. Este un lucru deosebit când un tânăr își începe cariera cu o perspectivă realistă și destul de nefavorabilă, căci, făcându-vă bine lucrarea, va trebui să survină o îmbunătățire într-un fel sau altul. Dacă biserica este aproape goală când ajungeți voi acolo, gândiți-vă că nu ar fi putut fi într-o stare mai rea de atât, și este posibil ca voi să fiți mijloacele prin care unii sunt aduși în biserică, și situația va ajunge astfel să se îmbunătățească. Dacă există vreun loc unde aș alege să slujesc, el ar fi situat pe granița iazului infernului, căci cred cu adevărat că I-ar aduce mai multă glorie lui Dumnezeu să trudesca printre cei considerați cei mai răi dintre păcătoși. Dacă lucrarea ta este binecuvântată cu astfel de oameni, se poate ca ei să se agațe de tine de-a lungul întregii tale vieți, însă cel mai rău fel de oameni sunt cei care au pretins îndelung că sunt creștini, dar ei sunt lipsiți de har, având doar un nume că trăiesc, dar fiind morți. Vai, există astfel de oameni printre diaconii noștri și printre membrii din bisericile noastre, și nu îi putem mișca de acolo. Mai mult, atât timp cât se află printre noi, ei vor avea o

influență foarte dăunătoare. Este înfricoșător să avem membri morți în biserică, acolo unde fiecare parte a trupului ar trebui să fie plină de viață divină, dar în multe cazuri situația este de felul acesta, iar noi ne simțim lipsiți de puterea de a curăța acest lucru rău. Suntem nevoiți să lăsăm neghina să crească până la seceriș, dar cel mai bun lucru pe care trebuie să îl facem atunci când nu putem dezrădăcina neghina este să udăm grâul, căci nimic nu este mai eficace în a sufoca neghina cum este grâul sănătos și puternic. Am cunoscut oameni neevlavioși cărora biserica li s-a părut un loc atât de fierbinte, încât s-au simțit bucuroși să plece imediat din ea. Ei au spus ceva de genul: „Predicarea este prea puternică pentru noi, iar acești oameni sunt prea puritani și prea stricți pentru gusturile noastre”. Ce binecuvântare vine într-o astfel de situație! Evident, noi nu ne-am dorit să îi alungăm prin predicarea adevărului, dar când au dorit să plece din propria inițiativă, nici nu i-am dorit înapoi, și chiar îi vom lăsa acolo unde sunt, rugându-ne ca Domnul, în măreția harului Lui, să îi întoarcă de la eroarea căilor lor și să îi aducă la El, după care noi îi vom reprimi bucuroși printre noi, ca să trăiască alături de noi și să trudească pentru Domnul.

Capitolul 7.

CUM SĂ ÎNVIEZI MORȚII

Dragi colegi lucrători în via Domnului, aș vrea să vă îndrept atenția către o minune foarte instructivă săvârșită prin profetul Elisei, așa cum este relatată în capitolul 4 din doua carte a Împăraților. Ospitalitatea femeii sunamite fusese răsplătită prin darul unui fiu, dar, vai, toate îndurările pământești sunt de o natură nesigură și, după o anumită perioadă, copilul s-a îmbolnăvit și a murit. Mama lui necăjită, dar credincioasă, a alergat dintr-o dată la omul lui Dumnezeu. Prin el, Dumnezeu îi trimisese făgăduința care îi împlinise dorința inimii, astfel că ea s-a hotărât să își aducă situația înaintea lui, pentru ca profetul să o pună în fața Stăpânului său divin și să obțină pentru ea un răspuns aducător de pace. Acțiunea lui Elisei este prezentată în versetele următoare:

„Și Elisei i-a zis lui Ghehazi: ,Încinge-ți mijlocul, ia toiagul meu în mână și pleacă. Dacă vei întâlni pe cineva, să nu-l întrebi de sănătate, și dacă te va întreba cineva de sănătate, să nu-i răspunzi. Să pui toiagul meu pe fața copilului’. Mama copilului a zis: ,Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi’. Și el s-a sculat și a mers după ea. Ghehazi le-o luase înaintea și pusese toiagul pe fața copilului, dar n-a dat nici glas, nici semn de simțire. S-a întors înaintea lui Elisei, i-a spus lucrul

acesta, și a zis: ‚Copilul nu s-a trezit’. Când a ajuns Elisei în casă, iată că murise copilul, culcat în patul lui. Elisei a intrat și a închis ușa după ei amândoi, și s-a rugat Domnului. S-a suit și s-a culcat pe copil; și-a pus gura pe gura lui, ochii lui pe ochii lui, mâinile lui pe mâinile lui, și s-a întins peste el. Și trupul copilului s-a încălzit. Elisei a plecat, a mers înapoi și încolo prin casă, apoi s-a suit iarăși și s-a întins peste copil. Și copilul a strănutat de șapte ori și a deschis ochii. Elisei l-a chemat pe Ghehazi, și a zis: ‚Cheam-o pe Sunamita’. Ghehazi a chemat-o, și ea a venit la Elisei, care a zis: ‚Ia-ți fiul!’ Ea s-a dus și s-a aruncat la picioarele lui, și s-a închinat până la pământ. Și și-a luat fiul, și a ieșit afară” (2 Împ. 4:29-37).

Fraților, poziția lui Elisei în această întâmplare este exact poziția voastră în lucrarea pe care o faceți pentru Hristos. Elisei a avut de lucrat asupra unui copil mort. Este adevărat că, în situația lui, la mijloc a fost o moarte naturală, trupească, dar moartea cu care voi intrați în contact nu este cu nimic mai neadevărată doar pentru că ea este de natură spirituală. Băieții și fetele din clasele voastre de școală duminicală sunt, la fel ca oamenii ajunși la vârsta maturității, „morți în greșeli și în păcate” (Efes. 2:1). Fie ca fiecare dintre voi să conștientizeze pe deplin starea în care toate ființele omenești se găsesc în mod natural! Dacă nu conștientizați foarte clar pierzarea totală și starea de moarte spirituală a copiilor voștri, veți fi incapabili să deveniți o binecuvântare pentru ei. Vă rog, mergeți la ei nu ca la niște oameni adormiți pe care ați putea să îi treziți din

somnul lor prin puterile voastre, ci mergeți ca la niște cadavre spirituale, care nu pot fi înviate decât printr-o putere dumnezeiască.

Ceea ce Elisei avea de făcut nu era să curețe un trup mort, să îl îmbălsămeze ori să îl îmbrace într-o țesătură fină și să îl pună în poziție corectă, după care să îl abandoneze ca pe un cadavru, ci el a dorit readucerea aceluia copil la viață. Dragi învățători, fie ca niciunul dintre voi să nu fie vreodată mulțumit cu beneficiile secundare, fie în obiectivele voastre, fie în împlinirea lor, ci să vă străduiți având cel mai grandios obiectiv, anume mântuirea sufletelor nemuritoare! Lucrarea voastră nu este doar să îi învățați pe copiii de la clasele voastre să citească Biblia, nici măcar să le infuzați în conștiință responsabilitățile moralității, nici să îi învățați simpla literă a Evangheliei, ci chemarea voastră înaltă este să fiți mijloacele în mâinile lui Dumnezeu prin care să le aduceți sufletele moarte la viața cerească. Învățătura pe care voi o dați duminica va fi un eșec dacă tinerii voștri rămân morți în păcat. În cazul unui învățător secular, abilitatea adecvată a copilului în cunoștințele pe care trebuie să le asimileze va dovedi că învățătorul nu a trudit degeaba, dar, în cazul vostru, chiar dacă tinerii pe care i-ați învățat vor crește și vor fi membri respectabili ai societății, chiar dacă vor fi participanți frecvenți la mijloacele harului, nu veți simți că rugăciunile voastre trimise către Cer au căpatat răspuns, nici că dorințele v-au fost împlinite sau scopurile voastre înalte au fost atinse dacă nu se petrece ceva mai mult

de atât, dacă nu se spune în fapt despre copiii voștri: „Domnul i-a adus la viață împreună cu Hristos” (cf. Efes. 2:5).

De aceea, țelul nostru este învierea lor! Misiunea noastră este ca morții să învieze! Noi suntem asemenea lui Petru la Iope, sau asemenea lui Pavel la Troa, căci avem o tânără Dorca sau un tânăr Eutih, pe care trebuie să îi aducem la viață. De ce este dificil să facem o astfel de lucrare ciudată? Dacă cedăm în fața necredinței, vom fi uimiți de realitatea evidentă că lucrarea la care Domnul ne-a chemat este dincolo de puterile noastre. Nu putem învia morții. Dacă ni s-ar cere să facem asta, fiecare dintre noi am putea să ne rupem hainele, așa cum a făcut regele Israelului, și să spunem: „Oare sunt eu Dumnezeu, ca să omor și să înviez?” (cf. 2 Împ. 5:7). Totuși, noi nu avem o putere mai mică decât Elisei, căci nici el nu putea să îl aducă la viață pe fiul sunamitei, prin puterea sa. Este adevărat că, prin noi înșine, nu putem face nimic ca inimile moarte ale teologilor noștri să palpate de viață spirituală, dar un Pavel sau un Apolo ar fi fost la fel de neputincioși. Oare acest lucru ar trebui să ne descurajeze? Nu ne îndreaptă el mai degrabă către singura putere adevărată prin a demonstra că abilitățile noastre sunt doar rodul imaginației? Vreau să cred că noi toți cei de aici suntem deja conștienți că omul care trăiește în tărâmul credinței, locuiește în țara minunilor. Credința face minuni, și ea pune în negoț lucruri uimitoare.

Acum, că Duhul lui Dumnezeu era asupra lui, chemându-l la lucrarea Domnului și venindu-i în ajutor, Elisei

nu mai era un om obișnuit. Tot astfel, tu, învățătorul credincios, devotat și nerăbdător, un om al rugăciunii, nu mai ești o ființă obișnuită. Într-o modalitate specială, ai devenit templul Duhului Sfânt, unde locuiește Dumnezeu, și, prin credință, ai intrat în slujba unui lucrător care face minuni. Ești trimis în lume nu pentru a face lucrurile care îi sunt cu putință omului, ci acele imposibilități pe care Dumnezeu le lucrează prin Duhul Său, prin intermediul copiilor Lui credincioși. Ești chemat să faci minuni, să faci lucruri uimitoare. De aceea, nu trebuie să privești la readucerea acestor copii morți la viață, lucru pe care ești chemat să îl faci în Numele lui Dumnezeu, ca la ceva imposibil sau greu, când îți amintești cine este Cel care lucrează prin tine, o ființă firavă. De ce ar trebui să te gândești că ar fi un lucru incredibil ca Dumnezeu să învieze morții prin tine? Când vei observa încăpățânarea timpurie și gingășia rea a copiilor tăi, necredința îți va șopti: „Vor putea oare oasele acestea să învieze?” Dar răspunsul tău trebuie să fie: „O, Doamne, Tu știi” (Ezec. 37:3).

Încredințând toate situațiile în mâna Celui atotputernic, slujba ta este să propovăduiești către oasele uscate și să chemi vântul ceresc, și, după nu multă vreme, vei vedea și tu triumful deosebit al vieții asupra morții în valea viziunii tale. Haideți să ne gândim în aceste clipe la poziția noastră și să o conștientizăm. Avem înaintea noastră niște copii morți, iar sufletele noastre tânjesc să îi aducă la viață. Noi mărturisim că orice înviere trebuie să fie produsă doar de Domnul, iar rugăciunea

noastră smerită este ca, dacă Domnul va dori să ne folosească pentru a înfăptui minunile harului Său, trebuie să ne arate acum ce dorește El să facem.

Ar fi fost foarte bine dacă Elisei și-ar fi amintit că fusese cândva slujitorul lui Ilie și astfel a studiat exemplul învățătorului lui. Astfel, el nu l-ar fi trimis pe Ghehazi cu un toiag, ci ar fi făcut imediat ceea ce, în final, a fost nevoit să facă. În 1 Împărați 17 veți găsi relatarea când Ilie înviază un copil mort, și veți vedea acolo că Ilie, învățătorul, i-a lăsat un exemplu complet slujitorului său. Puterea miraculoasă s-a manifestat doar atunci când Elisei a urmat acest exemplu în toate aspectele lui. Ar fi fost un lucru înțelept, așa spune, dacă Elisei ar fi imitat de la bun început exemplul învățătorului a cărui mantie o purta. De aceea, colegii mei slujitori, vă spun mai hotărât că va fi bine pentru noi dacă, fiind la rândul nostru învățători, Îl imităm pe Învățătorul nostru – dacă studiem metodele și acțiunile Învățătorului nostru glorificat și învățăm arta câștigării sufletelor la picioarele Lui. La fel cum El a intrat în contact apropiat cu omenirea noastră ticăloasă, manifestând cea mai profundă compasiune și smerindu-Se prin a lua asupra Sa starea noastră tristă, tot așa trebuie să ne apropiem și noi de sufletele cu care avem de-a face, să plângem pentru ele la fel cum El a plâns, să ne însușim dorințele Lui pentru aceste suflete, dacă vrem să le vedem înviate din starea de păcat. Vom deveni înțelepți în câștigarea sufletelor numai dacă imităm atitudinea și maniera de lucru a Domnului nostru Isus Hristos.

Totuși, uitând aceasta, Elisei ar fi vrut să își croiască o cale proprie, care ar fi ilustrat mai clar demnitatea sa profetică. El a pus toiagul lui în mâna lui Ghehazi, slujitorul său, și l-a îndemnat să îl așeze pe copil, ca și cum ar fi crezut că puterea divină era revărsată atât de bogat asupra lui, încât ar lucra în orice fel și, în consecință, prezența lui personală și eforturile sale nu erau necesare. Totuși, gândurile Domnului nu erau acestea. Mă tem că adeseori adevărul pe care noi îl prezentăm de la amvon – și fără îndoială la fel în clasele noastre – este un lucru irelevant și din afara noastră, ca un toiag pe care îl ținem în mână, dar care nu face parte din noi înșine. Noi luăm adevărul doctrinar sau practic așa cum Ghehazi a luat toiagul, și îl punem pe fața copilului, dar noi înșine nu agonizăm pentru sufletul lui. Încercăm doctrina asta și adevărul acela, anecdota asta și ilustrația aceea, felul acesta de a preda o lecție și felul acela de a avea o cuvântare, dar atâta vreme cât adevărul pe care îl prezentăm este separat de noi înșine și deconectat de străfundul ființei noastre, el nu va avea mai mult efect asupra unui suflet mort decât a avut toiagul lui Elisei asupra copilului decedat. Vai, mă tem că am predicat frecvent Evanghelia în acest loc, am fost sigur că era Evanghelia Învățătorului meu, toiagul profetic adevărat, și totuși ea n-a avut niciun efect, pentru că mă tem că n-am predicat-o cu vehemența, zelul și inima necesare! Și nu veți face oare aceeași mărturisire, anume că uneori ați propovăduit adevărul – era adevărul, știți bine – adevărul pe care-l găsiți în Biblie, cel care a fost prețios pentru sufletele voastre în anumite momente, și totuși el n-a

fost urmat de niciun rezultat bun, pentru că, în vreme ce ați propovăduit adevărul, nu ați simțit adevărul, nici nu ați avut vreo compasiune pentru copilul căruia adevărul i-a fost adresat, ci ați fost asemenea lui Ghehazi, care a pus toiagul profetului pe fața copilului cu o mână indiferentă? Nu este de mirare că ați fost nevoiți să spuneți ca Ghehazi: „Copilul nu s-a trezit”, căci adevărata putere care înviază nu a găsit un mijloc potrivit în învățătura voastră fără viață. Nu suntem siguri că Ghehazi era convins că acel copil era cu adevărat mort. El a vorbit ca și cum copilul ar fi fost doar adormit, și avea nevoie să fie trezit.

Dumnezeu nu îi va binecuvânta pe acei învățători care nu conștientizează în inimile lor starea cu adevărat decăzută a copiilor lor. Dacă credeți că acel copil nu este cu adevărat depravat, dacă tolerați ideile nebunești despre inocența copilăriei și despre demnitatea naturii omului, nu ar trebui să vă surprindă dacă rămâneți neroditori și sterpi. Cum poate să vă binecuvânteze Dumnezeu în lucrarea învierii, dacă El nu lucrează prin voi și nu sunteți incapabili să îi percepeți natura glorioasă? Dacă acel copil ar fi fost trezit, asta nu l-ar fi surprins cu nimic pe Ghehazi. El s-ar fi gândit că tot ce a făcut a fost doar să îl trezească pe copilul dintr-un somn neobișnuit de profund. Dumnezeu nu binecuvântează spre convertirea sufletelor mărturia acelor care nu cred în depravarea totală a omului, căci gândirea lor ar fi ceva de genul: „Evanghelia este foarte moralizatoare și are o influență foarte benefică”, dar nu

ar binecuvânta și nu ar preamări harul regenerator prin care Cel ce stă așezat pe scaunul de domnie al Universului face toate lucrurile noi.

Observați atent ce a făcut Elisei după ce primul său efort a dat greș. Când eșuăm într-o încercare, nu trebuie să renunțăm la lucrarea noastră. Dragă frate și soră, dacă până acum nu ai avut succes, nu trebuie să tragi concluzia că nu ești chemat la lucrare, la fel cum Elisei nu a tras concluzia că acel copil nu poate fi înviat. Lecția dată de insuccesul tău nu este să încetezi lucrarea, ci să schimbi metoda. Nu înseamnă că persoana nu ar fi în locul potrivit, ci că planul este neînțelept. Dacă nu ai putut să realizezi ceea ce ți-ai dorit, amintește-ți de zicala băieților din școală, „dacă nu reușești prima dată, încearcă iar și iar”.

Totuși, nu încerca din nou în același fel, dacă nu ești sigur că este cel mai bine să procedezi astfel. Dacă prima ta metodă nu a avut succes, trebuie să te gândești cum să o îmbunătățești. Cercetează pentru a vedea unde ai greșit și apoi, schimbându-ți metoda sau atitudinea, Domnul te poate pregăti pentru o utilitate dincolo de așteptările tale. În loc să fie dezamăgit când a descoperit că acel copil nu s-a trezit, Elisei s-a încins și s-a grăbit mai mult la lucrarea care era înaintea lui.

Observați unde era pus copilul mort: „Când a ajuns Elisei în casă, iată că murise copilul, culcat în patul lui”. Acesta fusese patul pe care sunamita, în ospitalitatea ei, îl pregătise pentru Elisei, faimosul pat care, alături de masa, scaunul și

lampa din acea cameră, nu va fi uitat niciodată în Biserica lui Dumnezeu. Acel pat faimos trebuia folosit pentru un scop la care puțin se gândise biata femeie când, din dragoste pentru Dumnezeu profetului, îl pregătise pentru odihna lui. Îmi place să mă gândesc la copilașul mort care era așezat pe acel pat, pentru că el îi ilustrează pe copiii noștri neconvertiți, fiind în starea lor naturală, înainte de a fi mântuiți. Dacă ne dorim o binecuvântare pentru ei, acești copii trebuie să fie așezați astfel în inimile noastre, rămânând zi și noapte în gândurile noastre. Trebuie să ducem cu noi situația copiilor noștri în paturile tăcerii noastre, unde să ne gândim la ei în priveghiurile nopții, atunci când nu putem dormi de grija lor, și când ei devin obiectul anxietăților noastre din timpul nopții. Paturile noastre trebuie să mărturisească despre strigătele noastre înaintea Domnului: „O, dacă Ismael ar trăi înaintea Ta! O, dacă băieții și fetițele dragi din clasa mea ar putea deveni copii ai Dumnezeului celui viu!” Ilie și Elisei ne învață că nu trebuie să îi așezăm pe copii departe de noi, dincolo de uși sau mai prejos de noi, într-o încăpere rece a uitării, ci, dacă vrem să învieze, trebuie să îi așezăm în cele mai fierbinți camere ale compasiunii din inimile noastre.

Citind în continuare, descoperim că „Elisei a intrat și a închis ușa după ei amândoi, și s-a rugat Domnului”. Profetul era acum așezat la lucrare cu atitudinea corectă, și noi avem aici o oportunitate nobilă de a învăța de la el secretul învierii din morți a copiilor. Dacă veți deschide la narațiunea despre

Ilie, veți descoperi că Elisei a adoptat metoda biblică prezentată mai dinainte de Ilie, învățătorul lui. Veți citi acolo următoarele: „El i-a răspuns: ‚Dă-mi încoace pe fiul tău’. Și l-a luat de la sânul femeii, l-a suit în odaia de sus unde locuia el, și l-a culcat pe patul lui. Apoi l-a chemat pe Domnul și a zis: ‚Doamne, Dumnezeule, oare atât de mult să o mânănești Tu chiar pe văduva aceasta, la care am fost primit ca oaspete, încât să-i omori fiul?’ Și s-a întins de trei ori peste copil, l-a chemat pe Domnul și a zis: ‚Doamne, Dumnezeule, Te rog, fă să se întoarcă sufletul copilului în el!’ Domnul a ascultat glasul lui Ilie, și sufletul copilului s-a întors în el și a înviat” (1 Împ. 17:19-22). Marele secret depinde în bună măsură de rugăciunea cu putere. „Elisei a intrat și a închis ușa după ei amândoi, și s-a rugat Domnului”. Vechiul proverb spune că „orice adevărat amvon este înrădăcinat în Ceruri”, prin aceasta însemnând că adevăratul predicator petrece mult timp cu Dumnezeu. Dacă nu ne rugăm cerându-I lui Dumnezeu o binecuvântare, dacă temelia amvonului nu este așezată în rugăciunea personală, lucrarea noastră publică nu va fi un succes.

Și așa stau lucrurile și în cazul vostru. Puterea oricărui adevărat învățător trebuie să vină de sus. Dacă nu intri niciodată în cămăruța ta și nu închizi ușa, dacă nu pledezi niciodată la scaunul de îndurare al lui Dumnezeu pentru copilul tău, cum te poți aștepta ca Dumnezeu să te onoreze prin convertirea lui? Eu cred că este o metodă deosebită să îi luați pe copiii voștri unul câte unul în cămăruța voastră, și să vă rugați

cu ei. Îi veți vedea pe copiii voștri convertiți atunci când Dumnezeu vă va face să conștientizați că ei sunt cazuri individuale, să agonizați pentru ei și să îi luați unul câte unul și, cu ușa închisă, să vă rugați deopotrivă împreună cu ei și pentru ei. Există mai multă influență a rugăciunii private rostită în felul acesta decât în rugăciunea publică cu toată clasa – nu mai multă influență înaintea lui Dumnezeu, evident, ci mai multă influență asupra copilului. O astfel de rugăciune va deveni adesea cea care își capătă răspunsul, căci, în timp ce voi vă revărsați sufletele înaintea Lui, Dumnezeu poate face ca rugăciunea voastră să fie ca un ciocan care zdrobește o inimă pe care nicio cuvântare, predică sau lecție nu a putut să o atingă vreodată. Rugați-vă separat cu copiii voștri, și acesta va fi în mod sigur mijlocul unei mari binecuvântări. Dacă nu puteți face asta, măcar trebuie să existe rugăciune, multă rugăciune constantă, vehementă, acel fel de rugăciune care nu acceptă un refuz, ca rugăciunea lui Luther, pe care el o denumea bombardarea Cerului, adică instalarea unui tun la porțile Cerului pentru a le deschide cu asalt, căci numai în felul acesta putem fi biruitori în rugăciune. Răspunsul la rugăciune nu poate veni de la scaunul îndurării decât dacă ne putem ruga asemenea lui Luther: „Vici”, „am învins, căci am primit binecuvântarea pentru care m-am rugat”. „Împărăția Cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală, pun mâna pe ea” (Matei 11:12). Haideți să aducem rugăciuni hotărâte, rugăciuni care să Îl convingă pe Dumnezeu, care să constrângă Cerul, și Domnul nu ne va lăsa să Îi căutăm fața în zadar!

După ce s-a rugat, Elisei a folosit mijloacele. Rugăciunea și mijloacele trebuie să meargă pas la pas. Mijloacele fără rugăciune înseamnă aroganță! Rugăciunea fără mijloace este ipocrizie! Iată-l pe copil stând acolo, iar înaintea lui pe venerabilul bărbat al lui Dumnezeu! Priviți felul lui deosebit de a proceda, cum se așează peste trupul copilului și își pune gura peste gura acestuia. Gura rece și moartă a copilului este atinsă de buzele calde și vii ale profetului, și astfel în copil a fost trimis un râu de viață proaspăt, o suflare fierbinte în gura, gâtul și plămânii morți, reci, ca de piatră. Apoi sfântul lui Dumnezeu, cu o nădejde iubitoare și arzătoare, a pus ochii lui asupra ochilor copilului și mâinile lui peste mâinile copilului, iar mâinile calde ale bătrânului au acoperit palmele reci ale copilului plecat în altă lume. El s-a întins astfel asupra copilului și l-a acoperit cu întreg trupul său, ca și cum ar fi vrut să transfere propria viață în trupul neînsuflețit, și mai degrabă ar fi murit pentru el ca să îl poată învia.

Am auzit odată vorbindu-se despre un vânător de antilope care acționa ca o călăuză pentru un călător mai temător. Când au ajuns amândoi la o parte foarte periculoasă a drumului, l-a strâns ferm pe călător și i-a spus: „Ori amândoi, ori niciunul”, adică „amândoi vom trăi, sau amândoi vor muri, căci suntem una”. Tot astfel, profetul a pus în aplicare o unire tainică între el și acel copil și, în mintea lui, era hotărât ca mai degrabă să îi fie transferată răceala morții copilului, decât să nu îl poată încălzi pe acesta cu viața lui. Ce ne învață aceasta pe noi?

Lecțiile sunt numeroase și evidente. Ca într-o pictură, vedem aici că, dacă vrem să aducem un copil la viață spirituală, trebuie să conștientizăm foarte clar starea copilului. El este mort, cu totul mort. Dumnezeu te va face să simți că acel copil este la fel de mort în greșelile și păcatele lui pe cât erai și tu odinioară. Dragul meu învățător, Dumnezeu te va face să vii în contact cu acea moarte printr-o compasiune dureroasă, zdrobitoare și umilitoare. Ceea ce vreau să spun este că, în câștigarea sufletelor, trebuie să observăm cum a lucrat Învățătorul nostru. Ce a făcut El? Când El ne-a înviat pe noi din moarte spirituală, ce anume a făcut? El însuși a trebuit să moară, căci nu exista nicio altă cale. Așa trebuie să se petreacă lucrurile și în cazul vostru. Dacă vreți să înviați acel copil mort, trebuie să simțiți acea răceală și acea oroare a morții copilului. Este nevoie de un muribund pentru a-i învia pe muribunzi. Nu cred că veți putea smulge vreodată o mlădiță din foc fără să vă apropiați mâna suficient pentru a simți fierbințeala focului. Trebuie să aveți în voi, mai mult sau mai puțin, un sentiment specific al mâniei îngrozitoare a lui Dumnezeu și al terorii judecății viitoare, altfel vă va lipsi energia în lucrarea voastră și, în esență, vă va lipsi unul dintre elementele esențiale ale succesului. Nu cred că predicatorul poate vorbi vreodată bine despre aceste lucruri dacă nu simte presiunea lor asupra lui ca pe o povară personală de la Domnul. „Am predicat în lanțuri”, spunea John Bunyan, „către oameni în lanțuri”. Fiți siguri că, atunci când moartea din copiii voștri vă alarmează, vă deprimă și vă copleșește, acela este momentul

când Dumnezeu Se pregătește să vă binecuvânteze.

Astfel, conștientizând starea copilului și punându-vă gurile asupra gurilor copiilor și mâinile peste mâinile lor, trebuie să vă străduiți apoi să vă adaptați pe cât este posibil naturii, obiceiurilor și temperamentului acestor copii. Gura voastră trebuie să rostească cuvintele copiilor, așa încât ei să înțeleagă ce vreți să le spuneți. Trebuie să vedeți lumea cu ochii copiilor. Trebuie să simțiți în inimile voastre ceea ce copiii simt. Trebuie să fiți tovarășul și prietenul lor. Trebuie să fiți unul dintre cei care studiază păcatele copilăriei. Trebuie să aveți compasiune față de încercările copilăriei.

Pe cât este posibil, trebuie să pătrundeți cât mai adânc în bucuriile și urările copilăriei. Nu trebuie să vă tulburați gândindu-vă la dificultatea acestui aspect sau să vă simțiți ca și cum v-ați umili, întrucât dacă socotiți că vreun lucru este prea greu sau vi se cere o umilință, nu sunteți vrednici de lucrare la școala duminicală. Dacă vi se cere un lucru dificil, trebuie să-l faceți și să nu considerați că este prea greu. Dumnezeu nu va învia un copil mort prin voi, dacă nu sunteți gata să vă faceți totul pentru acel copil, pentru ca, în orice fel, să îi puteți câștiga sufletul.

În textul nostru scrie apoi că profetul „s-a întins peste copil”. Alții ar fi crezut că ar fi trebuit scris: „S-a strâns”. El era un om matur, pe când lângă el era un biet copil. De ce să nu se fi „strâns”? Nu, ci „el s-a întins” și observați că nicio întindere nu este mai grea decât pentru omul care trebuie să se întindă peste

un copil. Nu este nebun cel care poate să vorbească cu copiii; un simplist greșește mult dacă își închipuie că nebunia lui ar putea să îi intereseze pe băieți și fete. Este nevoie de cele mai bune străduințe ale noastre, de cele mai sânguicioase studii, de cele mai zeloase gânduri, de puterile noastre cele mai strașnice pentru a-i învăța pe micuți. Nu vei învia copilul până nu te vei întinde pe tine, și chiar dacă pare un lucru ciudat, este adevărat. Cel mai înțelept om va trebui să își pună în practică toate abilitățile dacă vrea să devină un învățător de succes al copiilor.

De aceea, puteți vedea în Elisei o conștientizare a morții copilului și o adaptare a sa la această lucrare dar, mai presus de orice, putem vedea compasiunea în el. În timp ce Elisei a simțit în sine răceala cadavrului copilului, căldura persoanei sale pătrundea în trupul mort. Nu acest lucru în sine l-a înviat pe copil, ci Dumnezeu a lucrat prin el, căldura bătrânului care a trecut în trupul copilului devenind mijlocul învierii. Orice învățător să cântărească bine aceste cuvinte ale lui Pavel: „Ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii. Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, atât de scumpi ne ajunseserăți” (1 Tes. 2:7-8).

Adevăratul câștigător de suflete știe ce sens au ele. În ceea ce mă privește, când Domnul mă ajută să predic, după ce am propovăduit tot ceea ce am avut de spus și am tras

până la ultimul glonț, așa încât arma s-a înroșit, adesea mi-am introdus propriul suflet în armă și am tras cu inima mea în congregație și, în mâna lui Dumnezeu și în providența Lui, această descărcare a inimii mele a adus victoria. Dumnezeu va binecuvânta compasiunea noastră din inimă cu propriul Său adevăr, prin Duhul Său Sfânt, și va face ceea ce doar adevărul, spus într-un fel rece, nu va realiza niciodată. De aceea, acesta este secretul. Dragul meu învățător, revarsă-ți propriul suflet asupra copiilor tăi, simțind ca și cum pierzarea aceluia suflet ar fi propria ta pierzare. Trebuie să simți că, dacă acel copil rămâne sub mânia lui Dumnezeu, totul ar fi de parcă tu însuși te-ai afla sub acea mânie. Trebuie să mărturisești păcatele copilului înaintea lui Dumnezeu ca și cum ar fi ale tale, și să stai ca un preot înaintea Domnului, pledând în locul lui. Copilul a fost acoperit de trupul lui Elisei, și tot așa trebuie să îți acoperi clasa de copii prin compasiunea ta, întinzându-te în agonia ta pentru ei, înaintea Domnului. Poți vedea în această minune felul în care înviază morții. Duhul Sfânt rămâne tainic în acțiunile Sale, dar aici este revelat clar felul în care El folosește mijloacele exterioare.

Rezultatul lucrării profetului își face apariția în curând: „Trupul copilului s-a încălzit”. Cât de bucuros trebuie să fi fost acest lucru pentru Elisei, dar nu vedem că acea plăcere și satisfacție l-ar fi determinat să își relaxeze eforturile. Dragi prieteni, nu fiți niciodată satisfăcuți doar văzându-vă copiii într-o stare promițătoare. A venit o fată la tine și s-a plâns: „Învățătorule,

poți să te rogi pentru mine?” Fii bucuros, căci aceasta este o veste bună, dar caută mai mult. Ai observat lacrimi în ochii unui băiat când i-ai vorbit despre dragostea lui Hristos? Fii mulțumitor că trupul începe să i se încălzească, dar nu te opri aici. Ai putea să te relaxezi tocmai acum în eforturile tale? Încă nu ai atins obiectivul! Viața este ceea ce tu vrei, nu doar căldura. Dragul meu învățător, ceea ce tu îți dorești, în lucrarea și chemarea ta, nu este doar convingerea, ci convertirea. Tu nu dorești doar atingerea, ci regenerarea – viața, viața de la Dumnezeu, viața lui Isus. Aceasta este nevoia elevilor tăi, și nimic altceva nu trebuie să te mulțumească.

Vă îndemn să priviți din nou la Elisei. Acum a intervenit o mică pauză. „Elisei a plecat, a mers înapoi și încolo prin casă”. Observați agitația omului lui Dumnezeu: el nu poate să stea liniștit. Copilul se încălzește – binecuvântat fie Dumnezeu pentru asta, dar el încă nu trăiește, așa că, în loc să se așeze pe scaun, la masă, profetul umblă de colo-colo cu pași neobosiți, neliniștiți, tânjind, suspinând și tremurând. El nu poate suporta să privească la mama nemângâiată sau să îi audă întrebarea: „A înviat copilul?”, ci continuă să umble prin cameră ca și cum trupul său nu se putea odihni pentru că sufletul nu era mulțumit.

Imitați această agitație consacrată. Când vedeți un băiat ajungând întrucâtva atins de Evanghelie, nu vă așezați liniștiți, spunând „copilul acesta este foarte promițător, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu. Sunt perfect satisfăcut”. Nu

veți câștiga niciodată în felul acesta comoara neprețuită a unui suflet mântuit. Dacă vreți să deveniți vreodată un părinte în biserică, trebuie să fiți întristați, neobosiți, tulburați. Expresia lui Pavel nu trebuie explicată în cuvinte, ci trebuie să-i cunoașteți sensul în inimile voastre: „Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi” (Gal. 4:19). O, fie ca Duhul Sfânt să vă dea un astfel de travaliu interior, o astfel de agitație, o astfel de nerăbdare sacră, până ce îi veți vedea pe școlarii voștri promițători ajunși cu adevărat mântuiți și convertiți!

După o scurtă perioadă de umblare înapoi și încolo, profetul „s-a suit iarăși și s-a întins peste copil”. Dacă vedem că un lucru este bun odată ce a fost făcut prima oară, este potrivit să încercăm și a doua oară. Ceea ce este bun de două ori, este bun de șapte ori. Trebuie să avem perseverență și răbdare. Poate că ai fost foarte zelos duminica trecută, așa că nu fii leneș duminica viitoare. Cât de ușor este să devenim nepăsători într-o zi, după ce am realizat ceva cu o zi în urmă! Dacă, în lucrarea dintr-o zi de duminică, Dumnezeu te face capabil să convingi un copil prin străduința și zelul tău, nu trebuie să îți permiți să-l convingi pe acel copil duminica următoare că nu ești la fel de nerăbdător. Dacă toată căldura mea din trecut a încălzit trupul unui copil, Dumnezeu să mă ferească să ajung ca, prin răceala mea viitoare, să răcesc din nou inima copilului! La fel cum căldura a trecut de la Elisei la copil, tot așa răceala poate să treacă de la tine la clasa ta de copii, dacă nu ești

într-o atitudine zeloasă constantă.

Elisei s-a întins din nou pe pat, cu multe rugăciuni și suspine, cu multă credință și, în final, dorința lui a fost împlinită: „copilul a strănutat de șapte ori, și a deschis ochii”. Orice mișcare indică viața și doar aceasta este ceea ce îl mulțumește pe profet.

Copilul a „strănutat”, și unii zic asta pentru că el murise după o durere intensă de cap, căci îi spusese tatălui său, „Capul meu! Capul meu!” (2 Împ. 4:19), iar strănutul lui a curățat acele canale ale vieții, care fuseseră blocate. Nu știm cum au fost lucrurile în realitate. Aerul curat a intrat proaspăt în plămâni și el putea să dea naștere astfel unui strănut. Sunetul acesta nu a fost un lucru foarte articulat sau muzical, dar el a fost dovada vieții.

Aceasta este tot ceea ce ar trebui să așteptăm de la copii atunci când Dumnezeu le dă viață spirituală. Unii membri ai bisericii așteaptă mult mai multe lucruri de la ei, dar, în ceea ce mă privește, eu sunt mulțumit dacă copilul strănută – dacă dovedește semne autentice ale harului, oricât de firave ar fi ele. Dacă dragul copilaș își simte starea pierdută și se odihnește în lucrarea încheiată a lui Isus, chiar dacă noi deosebim acest fapt printr-o afirmație foarte inexactă, nu așa cum am aștepta de la un doctor în teologie sau de la un om matur, oare nu ar trebui să Îi mulțumim lui Dumnezeu și să îl primim pe copil, hrănindu-l pentru Domnul?

Poate că, dacă Ghehazi ar fi fost acolo, el nu s-ar fi gândit mult la acest strănut, pentru că nu se întinsese niciodată asupra copilului, dar Elisei a fost mulțumit. Tot așa, dacă noi am agonizat cu adevărat în rugăciune pentru sufletele copiilor, ar trebui să avem ochii atenți pentru a surprinde primele semne ale harului și să Îi fim mulțumitori lui Dumnezeu, chiar dacă dovada este un simplu strănut.

Apoi copilul își deschide ochii și vom îndrăzni să spunem că Elisei nu și-a imaginat vreodată să fi văzut până atunci niște ochi atât de drăgălași. Nu știu ce fel de ochi erau, dacă erau albaștri sau căprui, dar știu că orice ochi pe care Dumnezeu te ajută să îi deschizi ți se vor părea niște ochi frumoși. Am auzit de un învățător vorbind deunăzi despre un „tânăr plăcut” care fusese mântuit în clasa lui și un altul a vorbit de o „dragă fetiță” din clasa lui, care Îl iubea pe Domnul. Nu am nicio îndoială că ar fi dezamăgitor dacă ei nu ar fi „plăcuți” și „dragi” în ochii tăi, acela care i-a adus la Isus, căci Isus Hristos îi vede și mai plăcuți și dragi.

Iubiți prieteni, Domnul să facă astfel ca să priviți adesea în ochii deschiși ai oamenilor, doar prin harul divin care a lucrat prin învățătura voastră, ochi care altfel ar fi fost închiși sub pleoapele morții spirituale! Atunci vă veți simți cu adevărat binecuvântați!

Aș vrea să adaug câteva cuvinte cu rol de avertizare. Există oare în această întâlnire vreun Ghehazi? Dacă printre cei aflați în această oaste de învățători de școală duminicală

există vreunul care nu poate face altceva decât să care toiagul, îmi este milă de el. Prietene, fie ca Dumnezeu să îți dea viața prin îndurarea Lui, căci cum te poți aștepta să fii mijlocul prin care alții să fie înviați? Dacă Elisei ar fi fost el însuși un cadavru, ar fi fost un lucru fără speranță să te aștepti ca viața să fie transmisă prin așezarea unui cadavru asupra altuia. Este în zadar ca acea micuță clasă de suflete moarte să se adune în jurul unui suflet mort cum ești tu. O mamă moartă, rece ca gheața, nu poate să îi încălzească pe micuții ei. Ce căldură și ce mângâiere poate să vină asupra celor care tremură înaintea unui pumn de cenușă stinsă? Așa ești tu. Domnul să aducă o lucrare a harului mai înainte în sufletul tău, și apoi Duhul Său cel veșnic și binecuvântat, singurul care poate să învieze sufletele, să te facă mijlocul pentru învierea multora, spre slava harului Său!

Primiți, dragi prieteni, salutările mele frățești, și fiți convinși că rugăciunile mele fierbinți se îndreaptă către voi așa încât să puteți fi binecuvântați și să fiți o binecuvântare pentru alții.

Capitolul 8.

CUM SĂ CÂȘTIGI SUFLETE PENTRU HRISTOS

Este un privilegiu deosebit să mă adresez unui grup atât de nobil de predicatori, și îmi doresc să fi fost mai potrivit pentru aceasta. Nu am argintul vorbirii oratorice, nici aurul gândurilor profunde, dar ceea ce am, vă dăruiesc.

Vreau să vă vorbesc despre câștigarea sufletelor. Ce înseamnă să câștigi un suflet? Sper că voi credeți în felul de modă veche în care sufletele sunt mântuite. Toate lucrurile par să fie clătinate în zilele noastre, zguduite din temelii lor vechi. După moda zilelor noastre, se pare că ar trebui să scoatem din oameni binele care s-ar găsi deja în ei și, dacă am încerca acest lucru, ne-am alege cu mult bine! Mă tem că, în procesul evoluției, veți produce diavoli. Nu știu ce altceva poate să iasă din natura omenească, căci omul este la fel de plin de bunătate pe cât este un ou plin de carne, iar evoluția păcatului nu poate să ducă decât la dezastru veșnic. Noi toți credem că trebuie să mergem să câștigăm suflete, dorind ca, în Numele lui Dumnezeu, să vedem cum toate lucrurile sunt făcute noi. Această făptură veche este moartă și coruptă, trebuind să fie îngropată. Cu cât se petrece mai repede acest lucru, cu atât este mai bine. Isus a venit pentru ca lucrurile vechi

să treacă și ca să facă toate lucrurile noi. În procesul lucrării noastre, noi ne străduim să îi binecuvântăm pe oameni prin a încerca să-i facem cumpătați, și fie ca Dumnezeu să binecuvânteze toată această lucrare! Totuși, trebuie să ne considerăm lucrarea un eșec dacă am produs o lume de abstenenți, dar i-am lăsat pe toți necredincioși. Noi nădărdum și dorim ceva mai mult decât abstenența, căci credem că oamenii trebuie să se nască din nou. Este un lucru bun ca până și un cadavru să fie spălat și, de aceea, ca omul neregenerat să fie o ființă morală. Ar fi o mare binecuvântare dacă oamenii aceștia ar fi curățați de viciile lor, care fac ca acest oraș să miroasă greu în nările lui Dumnezeu și ale oamenilor buni.

Totuși, nu aceasta este lucrarea noastră, ci noi ne dorim ca omul mort în păcat să trăiască, să învieze la viață spirituală, și ca Hristos să domnească acolo unde acum lumea este cucerită de prințul puterii văzduhului. Fraților, voi predicați având obiectivul ca oamenii să își părăsească păcatele și să alerge la Hristos pentru a căpăta iertarea, și vă străduiți ca, prin Duhul Sfânt cel binecuvântat, oamenii să fie înnoiți și să devină îndrăgostiți de tot ce este sfânt așa cum iubesc acum tot ce este păcătos.

Voi țintiți o vindecare radicală, căci securea este așezată la rădăcina pomilor. Simpla schimbare a vechii lor naturi nu vă va mulțumi, ci veți căuta să vedeți în ei infuzarea unei vieți noi, prin putere divină, așa încât cei care se adună pe străzi în jurul vostru să trăiască pentru Dumnezeu.

Obiectivul nostru este să întoarcem lumea pe dos sau, cu alte cuvinte, ca acolo unde păcatul a domnit, harul să domnească și mai mult. Noi țintim la o minune, și este bine să avem această țintă înaintea ochilor noștri de la bun început.

Unii frați cred că ei ar trebui să își coboare tonul după abilitatea spirituală a celor care îi aud, dar aceasta este o greșeală. Dacă ar fi să ne luăm după acești frați, n-ar trebui să îndemnați niciun om să se pocăiască și să creadă decât dacă v-ați închipui că el poate să facă așa ceva prin puterile lui. Răspunsul meu este o mărturisire: eu le poruncesc oamenilor în Numele lui Isus să se pocăiască și să creadă Evanghelia, chiar dacă eu știu că ei nu pot face nimic de felul acesta fără harul lui Dumnezeu, căci nu sunt trimis la lucrare după ce îmi poate sugera rațiunea personală, ci după porunca Domnului și Stăpânului meu.

Metoda noastră este miraculoasă, pentru că ea vine cu implicarea Duhului lui Dumnezeu, care îi îndeamnă pe lucrătorii Lui să facă minuni în Numele sfântului copil Isus. Noi suntem chemați să le spunem ochilor orbi „vedeți”, urechilor surde „auziți”, inimilor moarte „trăiți” și chiar lui Lazăr, care putrezește în acel mormânt în care deja miroase greu: „Lazăre, vino afară!” (Ioan 11:43). Oare îndrăznim noi să facem aceasta? Vom fi înțelepți dacă începem având convingerea că suntem cu totul lipsiți de putere pentru lucrare dacă Învățătorul nostru nu ne-a trimis și dacă El nu este cu noi. Dar dacă Cel ce ne-a trimis este cu noi, toate lucrurile îi sunt puțință

celui ce crede.

Frate predicator, dacă ar fi să te ridici pentru a vedea ce poți face tu, vei fi înțelept dacă te vei așeza de îndată; dar dacă te vei ridica pentru a dovedi ceea ce poate face prin tine Domnul și Învățătorul tău atotputernic, atunci înaintea ta stau posibilități infinite! Nu există limite în ceea ce Dumnezeu poate împlini dacă El lucrează prin inima și glasul tău. Duminica trecută, înainte să mă ridic la amvon, când frații mei dragi, diaconii și prezbiterii acestei biserici, s-au adunat în jurul meu pentru rugăciune, așa cum au obiceiul să facă, unul dintre ei a spus: „Doamne, ia-l în mâna Ta așa cum un meșter apucă un instrument și îl prinde cu hotărâre, apoi îl folosește la lucru după voia lui”. Toți lucrătorii au nevoie ca Dumnezeu să fie Cel ce lucrează prin ei. Voi sunteți chemați să fiți instrumente în mâinile lui Dumnezeu. Evident, voi puneți la lucru toate abilitățile și toată forța pe care Dumnezeu vi le-a dat, dar nu veți reuși niciodată ceva depinzând de puterea personală, ci odihnindu-vă doar pe acea energie sacră, tainică și divină care lucrează în noi, prin noi și cu noi, asupra inimilor și minților oamenilor.

Fraților, oare nu am fost foarte dezamăgiți de unii dintre convertiții noștri? Întotdeauna vom fi dezamăgiți de ei atât timp cât sunt convertiții noștri. Ne vom bucura însă foarte mult de ei când se vor dovedi a fi lucrarea Domnului. Când puterea harului lucrează în ei („Slavă!”), atunci va fi așa cum spune fratele meu, „Slavă!” și nimic altceva decât slavă, căci

harul aduce slavă, însă simpla oratorie nu creează decât umbre și rușine pe termen lung. Când predicăm și ne gândim la un pasaj foarte frumos, la un paragraf drăguț și poetic, îmi doresc să putem fi întrucâtva înfrânați de acea temere care a acționat asupra lui Pavel când a spus că nu voia să folosească înțelepciunea cuvintelor, „ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică” (1 Cor. 1:17).

Este datoria predicatorului Evangheliei, atât în interior cât și în exterior, să spună: „Pot afirma acest lucru foarte frumos, dar oamenii se vor uita la felul în care am vorbit. De aceea, voi spune totul așa încât ei să observe doar valoarea intrinsecă a adevărului pe care vreau să îl prezint”. Ceea ce câștigă sufletele nu este felul în care noi prezentăm Evanghelia, nici metoda prin care o ilustrăm, ci Evanghelia însăși face lucrarea prin mâinile Duhului Sfânt, și de la El trebuie să așteptăm convertirea adevărată a oamenilor. Trebuie să se producă o minune prin care cei ce ne ascultă să devină rodul acelei puteri minunate pe care Dumnezeu a pus-o la lucru în Hristos atunci când L-a înviat din morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești, mai presus de orice puteri și stăpâniri, și aceasta este ceea ce trebuie să cerem și noi de la Dumnezeu cel viu. Oare nu ar trebui să procedăm astfel? De aceea, noi dorim să vedem convertiri radicale, astfel că ne bazăm în totalitate pe puterea Duhului Sfânt. Dacă regenerarea este o minune, Dumnezeu trebuie să o înfăptuiască, și acest lucru este clar. Ea nu poate fi împlinită prin puterea rațiunii noastre,

prin abilitatea noastră de a-i convinge sau de a-i avertiza pe oameni, ci totul trebuie să vină de la Domnul.

În felul acesta, întrucât câștigarea sufletelor ține de acest aspect critic, putem să ne așteptăm cu nădejde să fim însoțiți de lucrarea Duhului lui Dumnezeu și să mergem înainte în puterea Lui? Răspunsul meu este că mare parte depinde de starea lucrătorului. Sunt convins că n-am accentuat niciodată suficient lucrarea lui Dumnezeu în propriile persoane în relație cu slujirea noastră pentru Dumnezeu. Un bărbat consacrat poate fi îmbrăcat cu putere de la Dumnezeu, așa încât orice om aflat în preajma lui o va observa. Oamenii pot să nu fie în măsură să indice în ce constă aceasta, de unde vine și, probabil, încotro merge, dar există ceva în acel om care este dincolo de ordinea obișnuită a lucrurilor. Într-o altă circumstanță, aceeași persoană poate fi firavă și plictisitoare, și poate fi ea însăși conștientă că așa este. Iată, ea pare că se clatină în alte momente, așa încât nu poate face niciun lucru deosebit. Este clar că Samson însuși trebuie să fie într-o stare potrivită, altfel nu poate câștiga nicio luptă. Dacă el este prins în cătușe, filistenii vor râde de el. Dacă Dumnezeu s-a îndepărtat de acel bărbat, el nu are nicio putere pentru a face vreo slujire utilă. Dragii mei frați, priviți atent la starea voastră înaintea lui Dumnezeu. Aveți grijă de propria grădină. Îngrijiți bine de turmele proprii. Dacă umblarea voastră nu este aproape de Dumnezeu, dacă nu locuiți în acea lumină clară care înconjoară scaunul de domnie al lui Dumnezeu și care le este cunoscută doar aceluia care

stau în părtășie cu Cel veșnic, veți pleca din cămăruța voastră și vă veți grăbi la lucrare, dar nimic nu se va alege de toată truda voastră. Este adevărat, vasul este doar unul de lut, însă își are locul în rânduiala divină, și nu va fi umplut cu niciun fel de comori divine dacă nu este un vas curat și dacă nu este, în alte aspecte, un vas potrivit pentru a fi folosit de Stăpânul lui. Aș vrea să vă arăt acum câteva modalități în care mare parte din succesul lucrării de câștigare a sufletelor depinde de slujitorul implicat în lucrare.

MARTORI PENTRU DOMNUL

Noi câștigăm anumite suflete pentru Hristos prin acțiunea ca martori, și ne ridicăm mărturisind despre Domnul Isus Hristos în ce privește anumite adevăruri. Eu n-am avut niciodată marele privilegiu de a fi păcălit de un avocat. Mă minunam câteodată și mă gândeam ce aș face dacă aș fi pus în boxa martorilor pentru a fi cercetat pe toate părțile. Cred că, pur și simplu, aș spune adevărul pe cât de bine îl cunosc și n-aș încerca să arăt în niciun fel iscusința gândirii mele, a limbii sau a judecății mele. Dacă trebuie să dau răspunsuri directe la întrebările judecătorului, cred că l-aș bate pe orice avocat din lume. Dar greutatea ține de faptul că, foarte adesea, când un martor este pus în boxă ca să fie audiat, el se preocupă mai mult de sine decât de ceea ce are de spus, așa că este devine îngrijorat, agitat și plictisit, pierzându-și stăpânirea și, ca urmare, el ratează să fie un bun martor în favoarea cauzei respective. Astfel, voi sunteți adesea atacați în stradă și trebuie să

vă confrunțați cu avocații diavolului care vin la voi, căci el are un mare număr de indivizi de acest fel, pe care-i folosește în slujba lui. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți este să fiți martori ai adevărului. Dacă vă întrebați în mintea voastră: „Cum îi voi răspunde iscusit acestui om, așa încât să ies biruitor asupra lui?”, nu veți fi înțelepți. Un răspuns simplu este adesea cel mai bun lucru pe care putem să-l dăm. În același timp, trebuie să spun că un răspuns caracterizat de blândețe și har este unul și mai bun. Încercați să vă spuneți în sinea voastră: „Dacă, la urma urmei, nu contează dacă acel om mă crede un nebun sau nu, căci știu deja că vreau să fiu mulțumit chiar și atunci când oamenii mă consideră nebun de dragul lui Hristos, atunci nu trebuie să îmi pese de reputația mea. Ceea ce trebuie să fac este să fiu martorul a ceea ce știu și, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi face acest lucru imediat și curajos. Dacă cel ce mă interoghează mă chestionează despre alte lucruri, îi voi spune că nu am venit să dau mărturie despre altceva, ci eu știu un singur lucru. Acel singur aspect trebuie să îmi capteze atenția, nimic altceva”.

De aceea, fraților, cel care Îl mărturisește pe Hristos trebuie să fie el însuși un om mântuit, și trebuie să fie sigur de asta. Nu știu dacă vă îndoiiți de mântuirea voastră. Poate că v-aș recomanda să predicați chiar și în astfel de situații, întrucât, deși nu sunteți mântuiți, totuși doriți ca alții să fie mântuiți. Voi nu vă îndoiiți de faptul că v-ați bucurat cândva de siguranță deplină, dar acum trebuie să mărturisiți cu întristare,

„Vai! Nu simt puterea Evangheliei asupra inimii mele”, și puteți adăuga cu sinceritate, „totuși, știu că este adevărată, căci am văzut-o mântuindu-i pe alții și știu că nicio altă putere nu mă poate mântui”. Se poate chiar ca acea mărturie tremurândă, cu totul onestă, să producă o lacrimă în ochiul oponentului vostru, și să-l facă să manifeste compasiune față de voi. „Am predicat uneori”, spunea John Bunyan, „cu nădejde, ca un om în lanțuri către oameni în lanțuri, și chiar dacă am auzit sunetul lanțurilor mele, totuși le-am spus altora că există eliberare pentru ei, și i-am îndemnat să privească spre Marele Eliberator”.

De aceea, eu nu l-aș fi putut opri pe Bunyan să predice în felul acesta. În același timp, este un lucru deosebit să puteți să afirmați din propria experiență că Domnul a zdrobit porțile de aramă și a frânt gratiile de fier. Cei care aud mărturia noastră pot spune: „Ești sigur de asta?” Sigur? Sunt la fel de sigur de acest adevăr pe cât sunt de sigur că trăiesc. Ei denumesc aceasta dogmatism, dar nu vă necăjiți în mințile voastre din acest motiv. Un om trebuie să știe despre ce predică, altfel trebuie să se așeze și să tacă. Dacă aș fi avut vreo îndoială despre lucrurile pe care le predic de la acest amvon, mi-ar fi fost rușine să rămân păstorul acestei biserici, dar predic ceea ce știu și mărturisesc ceea ce am văzut. Dacă greșesc, greșesc din toată inima și cu toată puterea, și îmi risc sufletul și toată soarta mea veșnică bazându-mă pe adevărul pe care îl predic. Dacă Evanghelia pe care o predic nu mă mântuiește, nu voi fi niciodată

mântuit, căci ceea ce le propovăduiesc altora este temelia propriei credințe. Eu nu am o barcă de salvare privată, ci arca în care îi invit pe alții mă susține pe mine și îi susține pe toți cei ce cred.

Un bun martor ar trebui să cunoască tot ceea ce are de gând să spună. El trebuie să se simtă familiarizat cu subiectul lui. El crește ca martor, ca să zic așa, ca un fel de hoț care a fost prins, care știe ce a văzut și vorbește doar despre acel lucru. Oamenii pot să îl întrebe despre un tablou dispărut din casă sau de culoarea unei haine agățată în garderobă, care lipsește. Totuși, el răspunde astfel: „Treceți dincolo de ceea ce știu. Eu nu pot mărturisi decât despre ceea ce am văzut”.

Ceea ce cunoaștem și ceea ce nu cunoaștem formează două cărți foarte mari, și am putea să cerem hotărât să nu fim întrebați din cartea pe care nu o cunoaștem. Frate, spune ce știi și stai jos, dar fii calm și liniștit în timp ce vorbești despre lucrurile pe care le cunoști personal. Nu le permite niciodată emoțiilor tale să îți influențeze predicarea, așa încât să te simți liber să le vorbești oamenilor, atât timp cât îți cunoști subiectul. Când știi cu ce te ocupi, ai gândurile libere să poată lucra cu sârguință. Dacă voi, predicatorii de stradă, cunoașteți Evanghelia de la început până la sfârșit, și știți unde vă aflați când o predicați, nu puteți să propovăduiți lucrurile acestea cu emoție; iar când vă simțiți familiarizați cu doctrina, ridicați-vă și fiți curajoși, zeloși și îndrăzneți, cum se cuvine. Înfrunțați așteptarea oamenilor că o să le spuneți ceva ce merită

auzit, vorbindu-le despre lucruri de care sunteți foarte siguri, căci ele sunt viața pentru voi înșivă. Există inimi oneste în fiecare grup de oameni care se adună pe stradă să vă asculte, ca și în adunările din interior, unde există oameni care doresc să audă credințe sincere, iar ei le vor accepta și vor fi determinați să creadă și ei în Domnul Isus Hristos.

PLEDÂND PENTRU DOMNUL

Voi nu sunteți doar martori, ci și pledați pentru Domnul Isus Hristos. Tot astfel, succesul unui astfel de slujitor depinde mult de omul care slujește. În cazul anumitor predicatori, mi se pare că ei vor să arate că semnul și dovada creștinismului din ei nu este o limbă de foc, ci o bucată de gheață. Nu cred că v-ar plăcea să aveți parte de un avocat care se ridică și pledează cauza voastră cu dezinteres, fără să arate câtuși de puțină preocupare dacă veți fi găsiți vinovați de crimă sau dacă veți fi achitați. Cum ați putea îndura indiferența lui când puteți ajunge foarte repede la locul spânzurătorii? Nu, nu! Veți dori să reduceți la tăcere un astfel de avocat fals. De aceea, când un om trebuie să vorbească pentru Hristos, dacă nu este zelos, să se ducă să se culce. Poate că zâmbiți, dar oare nu este mai bine ca acest om să se ducă la culcare decât să adoarmă o întregă congregație, fără ca acești oameni să se așeze în paturile lor? Da, trebuie să fim cu totul zeloși.

Dacă vrem să îi convingem pe oameni, trebuie să îi iubim. Unii au o dragoste autentică față de oameni, în timp ce

În alții vedem un dispreț adevărat față de ei. Cunosco unii bărbați, la care mă gândesc într-un fel anume, care par să creadă că muncitorii sunt niște oameni deznădăjduit de răi, că trebuie ținuti mereu la distanță și stăpâniți cu mână de fier. Cu o astfel de gândire, ei nu vor converti niciodată vreun muncitor. Pentru a-i câștiga pe oameni, trebuie să aveți compasiune față de ei: „Sunt una cu ei. Dacă acești oameni sunt într-o stare tristă, și eu sunt trist. Dacă ei sunt niște păcătoși pierduți, și eu mă simt în pielea lor. Dacă au nevoie de un Mântuitor, și eu sunt una cu ei în această nevoie”. Predicați-i celui mai mare dintre păcătoși având mereu acest text înaintea voastră: „Așa erați unii dintre voi” (1 Cor. 6:11). Doar harul ne face să fim diferiți, și acesta este harul pe care noi îl predicăm. Dragostea adevărată față de Dumnezeu și dragostea fierbinte față de oameni constituie marea trăsătură calificativă a unui slujitor ce pledează înaintea oamenilor.

TEMĂTORI ÎN COMPASIUNE

Deși unii nu sunt de acord cu mine, eu cred mai apoi că influența fricii trebuie exersată asupra minților oamenilor, și că ea trebuie să opereze și asupra minții predicatorului. „Noe..., plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa” (Evrei 11:7). În teama lui Noe era mântuirea acestei lumi în fața pierzării în potop, iar atunci când un om ajunge să se teamă pentru alții, inima lui va dori să strige: „Vor pieri, vor pieri, se vor scufunda în Iad, vor fi alungați pe veci din

prezența Domnului”, și când această frică îi apasă asupra sufletului și îl împovărează, ea îl determină să meargă și să predice cu lacrimi, și poți fi convins că omul acela va pleda convingător înaintea semenilor lui! Cunoscând groaza Domnului, el va căuta să îi convingă pe oameni. A cunoaște groaza Domnului este mijlocul prin care suntem învățați cum să insistăm înaintea oamenilor așa încât să nu vorbim cu asprime. Unii au folosit groaza Domnului pentru a-i îngrozi pe oameni, dar Pavel a folosit-o pentru a-i convinge. Haideti să îl copiem! Spuneți-le oamenilor: „Am venit să vă spun, oameni și frați, că lumea aceasta este în flăcări și că trebuie să fugiți pentru a vă scăpa viețile, să alergați la munți, pentru a nu fi mistuiți”. Trebuie să transmitem acest avertisment fiind deplin convinși că el este adevărat, altfel nu vom fi decât ca acel băiat care, în nebunia lui, strigă, „lupul!” Ceva din umbra zilei înfricoșătoare a judecății trebuie să cadă asupra sufletelor noastre pentru a-i da accent mesajului îndurării pe care îl propovăduim, altfel vom rata să manifestăm puterea adevărată a celui care pledează înaintea oamenilor. Fraților, trebuie să le spunem oamenilor că au nevoie disperată de un Mântuitor, și să le arătăm că noi înșine simțim nevoia lor și suntem alături de ei, altfel nu îi vom putea îndrepta către Mântuitorul!

Cel care pledează înaintea oamenilor pentru Hristos trebuie să se simtă în el însuși mișcat de așteptarea zilei judecății. Când calc pragul ușii din spatele amvonului și văd mulțimea vastă de oameni ce se desfășoară înaintea mea, mă simt adeseori

zguduit. Mă gândesc la aceste mii de suflete nemuritoare care privesc prin ferestrele ochilor lor, și mă gândesc că trebuie să le predic tuturor și că voi fi responsabil pentru sângele lor dacă nu sunt credincios față de ei. Vă spun, fraților, aceste gânduri mă fac să mă simt de parcă aș vrea să fac cale îtoarsă. Totuși, nu trăiesc doar această frică. Mă simt îndemnat de nădejdea și credința că Dumnezeu dorește să-i binecuvânteze pe acești oameni prin Cuvântul pe care El mi-a dat abilitatea să îl propovăduiesc. Cred că orice suflet din acea mulțime este trimis acolo de Dumnezeu cu un anumit scop, și că eu sunt trimis pentru a împlini acel plan. Când predic, mă gândesc adesea în sinea mea: „Oare cine este convertit acum?” Nu îmi trece niciodată prin minte că ar fi posibil ca acest Cuvânt al Domnului să eșueze. Nu, așa ceva este imposibil. Trăiesc adesea cu convingerea că oamenii sunt convertiți și că Dumnezeu este glorificat întotdeauna prin mărturisirea adevărului Lui.

Acele convingeri pline de nădejde care vă spun că Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu, nu se poate întoarce la El fără rod, vor fi o încurajare deosebită pentru cei care vă ascultă și pentru voi înșivă. Încrederea voastră entuziastă în faptul că ei vor fi convertiți poate fi asemenea degetului mic al unei mame întins către bebelușul ei, pentru a-l ajuta să facă primii pași către ea. Focul din inimile voastre poate să aprindă o scânteie în sufletele lor, prin care flacăra vieții spirituale să își facă loc în ei. De aceea, noi toți trebuie să învățăm arta de a pleda înaintea sufletelor oamenilor.

EXEMPLE PENTRU OAMENI

Totuși, dragi predicatori și voi toți cei creștini de aici, trebuie să fim nu doar martori și cei care pledează înaintea oamenilor, ci trebuie să fim și exemple pentru ei. Una dintre cele mai de succes căi prin care poți duce rațele sălbaticе în ograda ta este să folosești rațe deghizate. Rațele deghizate intră singure în plasă, iar celelalte le vor urma.

De aceea, trebuie să folosim mai mult arta sfântă a deghizării în biserică, adică să folosim exemplul nostru prin venirea la Hristos, prin trăirea unor vieți sfinte în mijlocul acestei generații perverse, prin exemplul nostru de bucurie și întristare, prin cel al supunerii sfinte față de voia divină în momente de suferință, prin exemplul pe care-l dăm în toate căile blândeții, fiind mijloacele prin care îi vom atrage pe alții să meargă pe calea vieții. Evident, nu puteți să vă ridicați în mijlocul străzii și să le spuneți oamenilor de exemplul vostru, dar nu există niciun predicator de stradă care să nu fie cunoscut mai bine decât își imaginează el. Cineva din acea mulțime poate cunoaște viața personală a predicatorului. Am auzit odată vorbindu-se despre un predicator de stradă, căruia unul dintre cei care îl auzeau i-a strigat: „Vai, Jack, să nu îndrăznești să predici asta în familia ta!”

Din nefericire, s-a întâmplat ca dl. Jack _____ să se fi certat cu unul dintre vecinii lui cu ceva timp în urmă, așa că nu era posibil ca el să mai predice foarte mult în apropierea casei sale. Aceasta a făcut ca întreruperea cuvântării sale să fie

una neplăcută. Dacă viața de acasă a vreunui slujitor este dezordonată, ar trebui să meargă la multe mile depărtare înainte de a se putea ridica pentru a predica și apoi, când se ridică, ar trebui să nu spună nimic. Oamenii ne cunosc, fraților. Ei știu mai multe lucruri despre noi decât ne imaginăm și, chiar și așa, ceea ce nu știu, vor inventa. În același timp, umblarea și purtarea noastră trebuie să fie cea mai puternică parte a lucrării noastre. Asta înseamnă să fim consecvenți, adică buzele și viața noastră să se afle în acord.

TOVARĂȘII DE LUCRARE

Timpu meu se apropie de sfârșit, așa că voi adăuga câteva cuvinte despre un alt aspect. Am spus că lucrarea Duhului Sfânt depinde în mare măsură de slujitor, dar mă simt obligat să adaug că mare parte va depinde de asemenea de felul de oameni care îl înconjoară. Un predicator de stradă, care va face lucrarea mai degrabă de unul singur, trebuie să se afle într-o situație foarte neplăcută. Îi va fi de mare ajutor să fie conectat la o biserică sârguincioasă și iubitoare, care să se roage pentru el. Dacă nu puteți găsi o astfel de biserică unde să trudiți, cel mai bun lucru este să strângeți în jurul vostru câțiva frați și surori care să vă ajute, să iasă împreună cu voi și, în special, să se roage cu voi. Unii predicatori sunt atât de independenți, încât se pot descurca fără ajutoare, dar ar fi înțelepți dacă nu ar lucra în singurătate. Ei ar trebui să privească la această chestiune ca și cum, prin a se înconjura de câțiva frați cu care să meargă la slujire, le pot face mult bine acestor

tineri bărbați și îi vor echipa pentru a fi ei înșiși slujitori. Puteți să vă înconjurați chiar de câțiva frați care nu sunt foarte tineri, dar sunt întrucâtva înaintați în cunoștința adevărului divin, și această asociere va fi de un mare ajutor reciproc. Vă mărturisesc tuturor că, deși Dumnezeu m-a binecuvântat peste măsură în lucrarea Lui, nimic nu mi se poate atribui în totalitate, ci trebuie ca meritul să se îndrepte către dragii mei prieteni de la Tabernacol și, fără îndoială, către toți prietenii din întreaga lume, care fac din lucrarea mea subiectul special al rugăciunilor lor. Un om înconjurat de atâția credincioși cum sunt eu, nu poate să fie lipsit de succes. William Olney, dragul meu prieten și diacon, spunea cândva: „Predicatorul nostru ne-a îndemnat și ne-a condus astfel înaintea, și l-am urmat cu toată inima. Totul a fost un succes. Nu credeți în lucrarea lui de lider?” Oamenii au strigat: „Da”. Atunci dragul meu prieten a spus: „Dacă păstorul nostru ne-a adus până la un șanț care pare imposibil de trecut, haideți să îl umplem cu trupurile noastre și să îl trecem dincolo”. Acestea au fost niște cuvinte alese: digul a fost umplut, ba chiar părea că s-a umplut de la sine, dintr-o dată. Dacă ai un adevărat camarad, puterea ta este mai mult decât dublă. Ce binecuvântare este o soție bună! Voi, surorile noastre, care nu puteți să predicați pe stradă sau la amvon, puteți totuși să îi faceți pe soții voștri să se simtă fericiți și mângâiați când vin acasă, iar aceste lucruri îi vor face să predice mult mai bine! Unele dintre voi puteți ajuta chiar în alte feluri, dacă sunteți blânde și atente. Puteți să sugerați cu blândețe că soțul vostru a depășit limita

în anumite lucruri mărunte, și el poate să preia sugestia voastră și să îndrepte lucrurile. Un bun frate mi-a cerut să îi dau ceva sfaturi, și mi-a vorbit astfel: „Singurul învățător pe care l-am avut a fost soția mea, pentru că ea a avut o educație mult mai bună decât mine. Obişnuiam să fac greșeli gramaticale, și ea mi-a sugerat cu atenție că oamenii ar putea să râdă de mine că voi vorbi incorect”. Soția lui a devenit astfel un profesor pentru el – profesor de limba engleză, și slujirea ei i-a fost mai valoroasă decât aurul, așa cum mărturisea bărbatul. Voi, cei care aveți ajutoare de felul acesta, ar trebui să Îi mulțumiți zilnic lui Dumnezeu pentru ele.

Mai apoi, ne va fi de un foarte mare ajutor să ne apropiem frățește de anumiți creștini cu inima caldă, care cunosc lucrurile mai bine decât noi, și care ne vor fi utili prin sfaturi înțelepte. Dumnezeu ne poate binecuvânta spre binele altora în timp ce ne binecuvântează spre binele propriu. Am auzit de povestea cu accente călugărești a omului care predicase, câștigase multe suflete pentru Hristos, și se felicita pentru asta. Se zice că, într-o noapte, i s-ar fi revelat că nu va avea parte de niciun pic de cinste în ziua de apoi și, când l-a întrebat pe îngerul din vis cine va fi răsplătit pentru lucrarea aceea, îngerul i-a răspuns: „Acel bătrân surd care stă așezat pe treptele amvonului și se roagă pentru tine, el a fost mijlocul binecuvântării”. Haideți să fim mulțumitori pentru acel bărbat surd, pentru acea femeie bătrână, ori pentru prietenii neimportanți care se roagă și care aduc o binecuvântare asupra

noastră, prin cererile lor. Duhul lui Dumnezeu va binecuvânta doi oameni când nu poate să binecuvânteze unul. Avraam nu a putut să salveze niciuna dintre cele cinci cetăți din câmpie, chiar dacă rugăciunea lui a fost una cu greutate, însă acolo era Lot, nepotul lui, care își alesese cel mai prăpădit loc din lume. Rugăciunea lui Lot fusese foarte firavă, dar acele frânturi au înclinat balanța, și cetatea Țoar a fost ocolită de distrugere. De aceea, adăugați, fraților, rugăciunile voastre aparent neînsemnate la greutatea mijlociilor sfinților deosebiți, căci se poate ca această rugăciune să fie necesară.

Dragi frați predicatori, nu încerc să vă învăț nimic, căci unii dintre voi m-ați putea învăța mult mai bine, și totuși suspectez că aș putea să îmbătrânesc mai repede judecând după ce îmi aud urechile. La începutul acestui an (1887), o femeie a încercat să scoată ceva bani de la mine, și mi-a spus așa: „Îmi aduc aminte că am auzit vocea ta plăcută acum peste 50 de ani”. Am întrebat-o: „Mi-ai auzit vocea acum 50 de ani? Unde s-a întâmplat asta?” Ea a răspuns: „Predicai la poalele dealului Pentonville, aproape de locul unde se află capela dlui Sawday”. „Bine”, am zis eu, „dar asta nu s-a întâmplat acum mai bine de 40 de ani?” „Da”, a spus ea, „se poate să fie 50 de ani de atunci”. „O”, am zis eu, „presupun că eram destul de tânăr pe atunci”. „Da, da”, a zis ea, „erai un tânăr foarte chipeș”. Evident, ce spunea ea era lipsit de valoare, dar nu cred că a mai fost atât de sigură de cât de chipeș eram când i-am spus că n-am predicat niciodată la baza dealului Pentonville

și că, în urmă cu 50 de ani, aveam doar trei ani, adăugând apoi că mi se părea un lucru rușinos ca ea să creadă că i-aș putea da bani doar pentru că înșira niște minciuni. Totuși, mă voi folosi în seara aceasta de afirmația acelei femei, și mă voi considera o persoană venerabilă, așa cum ea m-a descris, și vă voi spune și vouă, dragi frați, că, dacă vrem să câștigăm suflete, trebuie să mergem înainte trudind și fiind sârguincioși.

În primul rând, trebuie să trudim în predicarea noastră. Nu cred că vreunul dintre voi se îndoiește de utilitatea predicării, nu-i așa? („Nu”). Sper că nu sunteți plictisiți de ea, chiar dacă în mod sigur uneori o să deveniți oboseți în urma lucrării de predicare. Continuați să predicați. Cizmarul trebuie să se țină de lucrarea lui, iar predicatorul trebuie să rămână alipit de lucrarea lui de propovăduire. În acea zi măreață, când se va citi cartea omenirii, cei care vor fi convertiți printr-o muzică aleasă sau prin decorații ale bisericii, prin distracții și spectacole religioase, vor cântări a zecea parte din nimic, pentru că Dumnezeu va găsi întotdeauna plăcere să îi mântuiască pe cei care cred folosind nebunia propovăduirii Crucii. Rămâneți la predicarea voastră și, dacă faceți vreun lucru dincolo de ea, predicarea să nu ocupe nicidecum locul secund. În primul rând predicați, în al doilea rând predicați, și în al treilea rând predicați.

Credeți în propovăduirea dragostei lui Hristos, credeți în predicarea jertfei ispășitoare, credeți în propovăduirea naște-

rii din nou, credeți în predicarea întregului sfat al lui Dumnezeu. Ciocanul cel vechi al Evangheliei zdrobește până azi în bucăți stâncile inimilor oamenilor. Focul cel vechi al Cincizecimii va arde și astăzi asupra mulțimilor de oameni. Nu încercați nimic nou, ci continuați propovăduind și, dacă vom predica prin Duhul Sfânt ce ne-a fost trimis din ceruri, rezultatele predicării ne vor uimi.

La urma urmei, nu există limite ale puterii cuvintelor! Priviți la puterea limbii rele, și veți constata ce distrugeri mari poate face. Oare Dumnezeu nu poate pune mai multă putere într-o limbă sănătoasă, dacă o vom folosi corect? Priviți la puterea focului, și veți vedea cum o singură scânteie poate să mistuie un oraș întreg. Tot astfel, întrucât avem Duhul lui Dumnezeu în noi, vom ști că nu trebuie să calculăm cât sau ce putem face: așa cum nimeni nu poate calcula potențialul unei flăcări, nu există un sfârșit al posibilităților adevărului divin, dacă este rostit cu entuziasmul ce vine de la Duhul lui Dumnezeu.

Nutriți nădejdi mari, fraților, hrăniți speranțe mari, în ciuda străzilor pline de rușine în toiul nopții, în ciuda crâșmelor care ard de focul alcoolului la colțul fiecărei străzi, în ciuda răutății celor bogați, în ciuda neștiinței celor săraci. Mergeți înainte, continuați, continuați, înaintați în Numele lui Dumnezeu, căci dacă propovăduirea Evangheliei nu îi mântuiește pe oameni, nimic nu va face aceasta. Dacă chiar calea îndurării Domnului ar eșua, atunci ar trebui să spânzurăm cerurile

dimineața și să alungăm soarele trimițându-l în inima nopții veșnice, căci nu ar mai rămâne nimic înaintea rasei noastre decât negura întunericului. Mântuirea prin jertfa lui Isus este ultimatumul lui Dumnezeu. Bucurați-vă că ea nu poate da greș. Haideți să credem fără rezerve, și să mergem drept înainte propovăduind Cuvântul.

Adevărații predicatori de stradă, cei cu inima autentică, vor fi gata să adauge propovăduirii lor discuțiile personale intense. Oare cât de multe persoane au fost convertite în acest Tabernacol prin discuțiile personale ale unor frați de aici, pe care nu îi voi mai indica pe nume! În timp ce eu predic, ei sunt peste tot în acest loc! Îmi amintesc că un frate vorbea cu mine într-o luni seara, și dintr-o dată a dispărut înainte să își termine fraza. Nu știam ce voia să spună, dar l-am văzut dintr-o dată pe holul din stânga, stând pe o bancă alături de o doamnă pe care nu o cunoșteam. După întâlnirea bisericii, l-am întrebat: „Unde ai plecat?”, iar el a răspuns: „O rază de soare a intrat pe fereastră, și m-a făcut să văd o față care arăta atât de tristă, încât m-am grăbit pe scări și am luat locul în apropierea acelei tinere cu față întristată”. „Și ai reușit să o înveselești cu ceva?” „Da, ea l-a primit pe Domnul Isus de îndată, după care am observat o altă față nerăbdătoare, așa că i-am cerut să aștepte acolo până după terminarea predicii, și m-am dus să vorbesc cu un tânăr”. Fratele meu s-a rugat cu aceste două persoane, și vă spun că el nu a putut fi mulțumit decât după ce aceștia și-au predat inimile în mâinile

Domnului. Asta înseamnă să fii totdeauna cu ochii în patru. Avem nevoie de un grup de arcași cu ochi ageri, care să îi aleagă pe oamenii pe care îi țintesc, unul câte unul.

Când noi tragem cu armele noastre strașnice de la amvon, facem lucrarea execuției, dar putem să îi ratăm pe unii dintre cei aflați în sală. De aceea, avem nevoie de suflete iubitoare care să fie împrăștiate peste tot și să se ocupe de cazurile individuale prin avertismente și încurajări personale. Orice predicator de stradă ar trebui să fie capabil să se adreseze nu doar sutelor de oameni, ci să fie gata și să îi abordeze individual, apoi trebuie să aibă alături de ei tovarăși de lucrare, care să fie stăpâni peste aceeași artă fericită. Un bine mult mai mare ar surveni din predicarea pe stradă dacă fiecare propovăduitor ar fi însoțit de un grup de persoane, care ar fixa și mai bine săgețile trase de el, prin conversații personale!

Duminica trecută, la întâlnirea de seară, un frate mi-a spus o întâmplare pe care nu o voi uita niciodată. Era cândva într-o seară la spitalul Croydon, fiind unul dintre cei desemnați să îl viziteze. Toți portarii plecaseră acasă, și era momentul stingerii. El era sigura persoană din spital, cu excepția doctorului, când un băiat a intrat în grabă, spunând că a avut loc un accident de tren și că cineva trebuie să meargă în gară cu o targă. Doctorul i-a spus atunci fratelui meu: „Vrei să iei tu targă de la celălalt capăt, și eu o voi lua de la acesta?” „Da, bineînțeles”, a venit răspunsul bucuros, și s-au dus amândoi cu acea targă. Ei au adus la spital un om rănit, iar fratele meu

spunea: „M-am dus adesea la spital în decursul următoarelor două săptămâni, pentru că m-am simțit atât de atașat de bărbatul pe care l-am adus atunci”. Cred că el va rămâne mereu atașat de acel om, pentru că a simțit cel puțin odată greutatea acelui suflet pe inima lui.

Când știi că porți un om în inima ta, și când ai simțit povara stării lui, vei avea numele lui gravat pe sufletul tău. Astfel, voi, cei care vorbiți personal cu oamenii, voi sunteți cei care simțiți greutatea sufletelor, și cred că mulți predicatori obișnuiți trebuie să cunoască mai mult din ce înseamnă această greutate, și vor ajunge să predice mai bine. Când predicarea și discuțiile personale nu sunt posibile, dacă aveți o broșură la dispoziție, aceasta poate fi adesea o metodă eficientă de a-L vesti pe Hristos. Unele broșuri nu pot converti nici măcar o buburuză, căci nu există nimic în ele care să îi trezească interesul unui țânțar. Luați cu voi broșuri atractive, sau nu mai luați deloc. O broșură evanghelică bine realizată, care atinge inima, poate fi adesea sămânța vieții veșnice pentru un suflet. De aceea, nu plecați de acasă fără broșuri.

Presupun că, dincolo de a distribui o broșură, puteți încerca să aflați unde locuiesc anumite persoane care vă aud frecvent, și să stați de vorbă cu ele. Ce lucru deosebit poate fi o vizită de la un predicator de stradă! „Bill”, zice femeia, „acel bărbat a venit să te vadă, acel domn care predică în colțul străzii. Să îi spun să intre?” „Da, desigur”, vine răspunsul, „l-am auzit de multe ori, este un om deosebit”. Vizitați-i pe oameni

cât de des puteți, căci acest lucru vă va fi folositor vouă și celor pe care îi vizitați.

Ce putere există de asemenea în scrisoarea trimisă personal! Unii oameni au un fel de reverență superstițioasă față de o scrisoare, iar când ei primesc o epistolă plină de dragoste de la unul dintre voi, bărbați respectați, ei o prețuiesc foarte mult, și cine știe, câteva rânduri trimise prin poștă pot să îl atingă pe omul pe care predica voastră l-a ratat. Tinerii care nu pot predica pot face mult bine dacă le-ar scrie scrisori prietenilor lor de aceeași vârstă, vorbindu-le despre lucrurile spirituale. Ei pot vorbi foarte deschis cu penițele lor, în timp ce, dacă i-ai pune să vorbească cu oamenii față în față, limbile lor s-ar poticni.

Haideți să îi salvăm pe oameni folosind toate mijloacele de sub cer. Haideți să îi împiedicăm să se pogoare în Iad. Noi nu suntem zeloși nici măcar pe jumătate din cât ar trebui să fim. Oare nu vă amintiți de acel tânăr care, aflat pe patul morții, i-a spus fratelui său: „Frate, cum ai putut să fii atât de indiferent față de sufletul meu?” Acesta i-a răspuns: „Nu am fost indiferent față de sufletul tău, căci ți-am vorbit adesea despre Dumnezeu”. „Da”, a venit replica, „mi-ai vorbit, dar dacă ți-ai fi amintit că mă duceam în jos către Iad, ai fi fost mai insistent pe lângă mine, ai fi plâns pentru mine și, fiind fratele meu, nu m-ai fi lăsat să pier”. Nimeni să nu zică asta despre voi.

Aud uneori acuzația că, atunci când devin zeloși, majoritatea colegilor mei de lucrare ar face niște lucruri ciudate și ar

spune lucruri neobișnuite. Lăsați-i să spună lucruri ciudate și să facă lucruri neobișnuite, dacă ele izvorăsc dintr-un zel adevărat. Noi nu ne dorim realizări care să izvorască dintr-un zel spoit, ci ne dorim să avem zelul adevărat și curat care lipsește în aceste vremuri și, acolo unde îl vedem la lucru, ar trebui să ne fie rușine să îl criticăm. Trebuie să lăsați ca o furtună mare să răcnească în drumul ei. Trebuie să lăsați ca o inimă vie să vorbească cu toată puterea de care este capabilă. Dacă sunteți zeloși, dar nu puteți vorbi, zelul vostru își va găsi propria metodă de manifestare. Despre Hannibal se spunea că înmuia stâncile cu oțet și, tot astfel, zelul unui lucrător va găsi o cale de a dizolva inimile de piatră ale oamenilor. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să Se odihnească peste voi toți, de dragul lui Isus Hristos! Amin.

Capitolul 9.

PREȚUL DE PLĂTIT

Aș vrea să vă adresez un cuvânt vouă, acelorora care încercați să aduceți suflete la Isus. Voi tânjiți și vă rugați să fiți folositori, dar știți ce implică aceasta? Sunteți siguri? Pregătiți-vă, așadar, să vedeți și să suferiți multe lucruri cu care nu v-ați mai întâlnit. Experiințe de care altfel n-ați avea nevoie vor ajunge să devină partea voastră, dacă este ca Domnul să vă folosească spre mântuirea altora. O persoană obișnuită poate să se odihnească toată noaptea, dar un chirurg poate fi chemat la orice ceas. Un fermier poate să își găsească odihna lângă focul din vatră, dar dacă s-ar face cioban, va trebui să își petreacă noaptea printre miei și să suporte orice intemperii de dragul lor. Așa zice și Pavel: „De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să capete mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică” (2 Tim. 2:10). Iată de ce va trebui să trecem prin experiențe care ne vor surprinde.

În urmă cu câțiva ani, am trecut printr-o depresie îngrijorătoare. Experimentasem anumite necazuri, așa că eram nefericit și inima parcă mi se prăbușea în interiorul meu. Am fost forțat să strig la Domnul din acea groapă. Tocmai înainte de a pleca la Mentone pentru odihnă, am suferit mult în trup, dar cu mult mai mult în sufletul meu, căci inima îmi era copleșită.

Aflat sub această presiune, am predicat un mesaj din versetul, „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). Eram la fel de bine pregătit să predic din acel text cum întotdeauna m-am așteptat să fiu. Și sper că, fără îndoială, măcar puțini dintre frații mei au putut să pătrundă adânc în acele cuvinte ce ne frâng inimile. Am simțit măsura deplină a grozăviei unui suflet părăsit de Dumnezeu. Dar trebuie să spun că aceasta nu este o experiență pe care să ne-o dorim. Eu tremur și la ideea de a trece din nou prin acea eclipsă a sufletului. Mă rog ca să nu mai sufăr niciodată în felul acela, dacă de acea suferință n-ar depinde același rezultat.

După predică, în acea seară, în biroul meu a intrat un bărbat care părea atât de nebun, încât îmi dădea senzația că ar fi fost numai bun de dus la azil. Ochii lui erau gata să-i iasă din cap pe când îmi spunea că se aflase pe punctul de a cădea pradă disperării, dacă nu ar fi auzit predica mea, mesaj care l-a făcut să simtă că mai era cel puțin un om în viață care să îi înțeleagă simțămintele și care să-i poată descrie trăirea. Am vorbit cu el și am încercat să-l încurajez, cerându-i să se întoarcă luni seara, când aveam să îmi aloc ceva mai mult timp pentru o conversație cu el. L-am văzut din nou pe acel frate. I-am spus că eu credeam că el era un pacient pentru care aveam nădejde de mai bine, și că eram bucuros că mesajul s-a potrivit atât de bine situației sale. În aparență, el mi-a creat impresia că refuza mângâierea pe care am dorit să i-o ofer, dar eu eram conștient că adevărul prețios pe care-l auzise lucruse

în mintea lui, iar furtuna abătută asupra sufletului său avea în curând să se transforme într-o pace profundă.

Acum ascultați continuarea. Aseară, după ce, ținând cont de toate circumstanțele din acest an, în mod ciudat, am predicat din versetul, „Viu este Cel Atotputernic, care îmi amărăște viața” (Iov 27:2), după serviciul bisericii a pășit în biroul meu același frate cu care vorbisem cu cinci ani în urmă. De data aceasta, el arăta diferit, căci era precum lumina de la miezul zilei comparată cu noaptea, sau precum viața pusă în contrast cu moartea. L-am întâmpinat spunându-i: „Mă bucur să vă văd, căci m-am gândit adesea la dumneavoastră și m-am întrebat dacă ați căpătat vreodată pacea desăvârșită”. V-am spus că eu fusesem între timp plecat la Mentone, iar pacientul meu de asemenea fusese plecat în țară, așa încât nu ne mai întâlnisem vreme de cinci ani. La întrebarea mea, acest frate a răspuns: „Da, ați spus că eram un pacient pentru care aveți nădejde de vindecare, și sunt sigur că vă veți bucura să aflați că am umblat în lumină începând din acea zi și până astăzi. Toate lucrurile s-au schimbat în ceea ce mă privește”. Dragi prieteni, imediat ce l-am văzut întâia dată pe pacientul meu disperat și sărman, l-am binecuvântat pe Dumnezeu pentru că experiența mea îngrozitoare mă pregătise să manifest compasiune față de el și să-l călăuzesc. Dar aseară, când l-am văzut perfect restaurat, inima mea a fost plină de recunoștință față de Dumnezeu pentru experiența mea anterioară plină de întristare. M-aș întoarce înapoi în acea groapă a suferinței de

o sută de ori, dacă ar trebui să trec prin asta pentru a-i aduce bucurie unui duh zdrobit. Este bine că am trecut prin suferință, așa încât să pot ști cum să-i spun un cuvânt potrivit unui suflet împovărat.

Să presupunem că, printr-o operație dureroasă, brațul tău drept ar putea fi făcut un pic mai lung. În circumstanțe obișnuite, n-aș crede că v-ar interesa să faceți o astfel de operație. Dar, dacă ați putea prevedea că, suportând acea durere, veți ajunge să puteți întinde acea mână și să salvați cu ea un om de la înec, care altfel s-ar cufunda în moarte înaintea ochilor voștri, cred că ați suporta de bunăvoie agonia operației și ați plăti chiar un preț mare chirurgului pentru ca, astfel, să fiți în măsură să-l salvați pe aproapele vostru. De aceea, recunoașteți că, pentru a căpăta puterea de câștigare a sufletelor, va trebui să treceți prin foc și apă, prin îndoială și disperare, prin chinuri mentale și tulburări ale sufletului. Fără îndoială, acestea nu vor fi la fel în cazul tuturor, probabil nu vor fi identice nici măcar în cazul a doi dintre voi, dar, potrivit cu lucrarea ce vă este rânduită, suferințele vor face parte din pregătirea voastră. Trebuie să treceți prin foc dacă vreți să-i smulgeți pe alții din el. Va trebui să vă avântați în apele cele mari, dacă este să-i scoateți pe alții din ele. Nu puteți să scăpați pe cineva din foc fără să simțiți fierbințeala acestuia și nici nu puteți aduce pe cineva în barca de salvare fără să fiți loviți de valurile învolburate ale apei.

Pentru ca Iosif să îi țină pe frații lui în viață, el a trebuit

să se coboare în Egipt. Pentru ca Moise să poată conduce poporul prin pustie, el a trebuit ca, mai înainte, să-și petreacă patruzeci de ani acolo, cu turma lui. Este adevărat ce spunea Payson, anume că, „dacă vrea cineva să devină un slujitor de succes, nici nu știe ce cere. Ar face bine să se gândească dacă poate să bea adânc din cupa amară a lui Hristos și să fie părtaş botezului Lui”.

Am ajuns să mă gândesc la aceasta auzind rugăciunea rostită de iubitul nostru frate, dl. Levinsohn. El este, așa cum vă puteți da seama, din seminția lui Avraam și își datorează convertirea unui misionar de la oraș, provenind din propriul popor. Dacă acel misionar n-ar fi fost el însuși un evreu, el n-ar fi întâlnit inima lui Levinsohn, un tânăr străin, și n-ar fi convins urechile acestuia să se aplece să asculte mesajul Evangheliei. În mod normal, oamenii sunt câștigați pentru Hristos prin instrumente potrivite, iar această potrivire adesea stă în puterea de a simpatiza cu alții. O cheie anume deschide o ușă anume pentru că se potrivește în încuietoarea ei. Un mesaj din inimă atinge inima pentru că se potrivește stării acelei inimi. Fiecare dintre noi am fost creați în feluri diferite pentru a ne potrivi anumitor feluri de minți și inimi, așa cum Pavel spunea: „Cu Iudeii, m-am făcut ca un Iudeu, ca să îi câștig pe Iudei; cu cei ce sunt sub Lege, m-am făcut ca și când aș fi fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege), ca să îi câștig pe cei ce sunt sub Lege; cu cei ce sunt fără Lege, m-am făcut ca și cum aș fi fost fără lege (măcar că nu sunt fără o lege a lui

Dumnezeu, ci sunt sub legea lui Hristos), ca să îi câștig pe cei fără lege. Am fost slab cu cei slabi, ca să îi câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să îi mântuiesc pe unii din ei” (1 Cor. 9:20-22). Astfel de procese trebuie să lucreze și în noi. Haideți să ducem cu bucurie orice va lucra Duhul Sfânt în sufletele noastre, așa încât să fim cu atât mai binecuvântați în beneficiul semenilor noștri. Veniți, fraților, și abandonați pe altar tot ce aveți! Dați-vă pe voi înșivă, lucrători ai Domnului, în mâinile Lui! Voi, cei care aveți în voi delicatețe și rafinament, se poate să fiți nevoiți să fiți șocați cu putere pentru a fi de folos celor neștiutori și neciopliți. Voi, cei care sunteți înțelepți și educați, se poate să fie nevoie să vă faceți nebuni pentru ca astfel să îi câștigați pe nebuni la Isus, căci și nebunii au nevoie de mântuire, iar mulți dintre ei nu vor putea fi mântuiți decât prin mijloace pe care oamenii învățați nu le pot găsi atractive.

Cât de delicat se duc unii la lucrare, când ceea ce este nevoie nu are de-a face cu delicatețea, ci cu energia! Pe de altă parte, cât de energici sunt alții, când ceea ce este necesar este tactul și blândețea, nu forța! Trebuie să învățăm aceste lucruri; trebuie să ne antrenăm în acest sens, așa cum sunt dresați câinii să alerge după vânat. Iată un exemplu: fratele este elegant, dorește să vorbească cu zel, dar trebuie să fie în același timp și detaliat. El și-a pregătit deja un mesaj frumos, iar notițele sale sunt atent aranjate. Dar, vai! Și-a uitat documentul neprețuit acasă! Ce va face el acum? Este prea bun pentru a renunța, așa că va

încerca să predice. El își începe mesajul frumos și se descurcă bine la început. „Bine, bine, domnule”. Dar ce se întâmplă mai apoi? Iată, el se străduiește din răsputeri să-și găsească următoarea idee. Ce ar putea să spună? Ce poate fi spus? Bunul nostru mesager se străduiește din răsputeri dar, oricât ar înota către mal, devine tot mai greu și, văzându-l ridicându-se din ape, poți să-l auzi cum își spune: „Asta este ultima mea încercare”. Și totuși, nu se termină aici. El continuă să vorbească, își adună încrederea și crește, devenind un vorbitor impresionant. Prin astfel de umilințe, Domnul îl pregătește pe slujitor să facă lucrarea Lui cu eficiență. În începuturile noastre, suntem mult prea rafinați pentru a ne potrivi lucrării sau mult prea plini de noi înșine pentru a fi de folos. Trebuie să slujim mereu ca niște ucenici, și astfel să ne deprindem cu slujirea aceasta. Un creion neascuțit nu este de niciun folos dacă nu pui cuțitul pe el. Lemnul acestuia trebuie îndepărtat pentru ca grafitul din interior să-și poată face loc și creionul să își împlinească slujba. Fraților, cuțitul suferinței este ascuțit, dar el este binevenit; nu puteți găsi plăcere în el, dar credința vă poate învăța să îl prețuiți. N-ai fi dornic să treci prin orice necaz dacă, astfel, ai putea să salvezi pe cineva de la pierzare? Dacă nu ai acest duh în tine, ai face mai bine să te ții de ferma sau de afacerea ta, căci niciun om nu va câștiga vreodată un suflet, dacă nu este pregătit să sufere orice i-ar fi dat, de dragul aceluși suflet.

Mulți oameni pot să sufere datorită fricii, și totuși acea

frică îi poate ajuta stârnindu-le sufletul și pregătindu-i pentru lucrare; cel puțin, frica poate să îndrepte inima către rugăciune, căci și aceasta este o parte importantă a pregătirii necesare. Iată cum descria un om bun una dintre încercările sale timpurii în lucrarea de vizitare pastorală, prin care dorea să le vorbească oamenilor despre starea lor spirituală: „Mă gândeam, în drum spre casa pe care o aveam de vizitat, cum să introduc subiectul și ce voi avea de spus. Dintr-o dată, am devenit agitat și tremuram. Ajungând la ușă, mi se părea ca și cum m-aș fi scurs printre acele pietre. Curajul îmi pierise și, îndreptându-mi mâna către sonerie, aceasta mi-a revenit brusc înapoi, fără să ating soneria. Am făcut câțiva pași înapoi pe acele trepte, mânat de frică. După un moment de reflecție, m-am îndreptat înapoi către sonerie și apoi am fost invitat în casă. Frazele pe care le-am rostit atunci și rugăciunea mea erau ca niște frânturi adunate laolaltă, dar eram recunoscător, foarte recunoscător pentru faptul că temerea și lașitatea mea nu m-au învins. Gheața fusese spartă”. Acel proces de spargere a gheții trebuie să meargă până la capăt, iar rezultatul lui este unul foarte benefic.

O, sărman suflet, care dorești să Îl găsești pe Mântuitorul, Isus a murit pentru tine, iar acum poporul Său trăiește pentru a te ajuta! Nu putem să aducem vreo jertfă ispășitoare în locul tău – și nici nu este nevoie să facem asta – dar vrem să facem cu bucurie orice sacrificiu de dragul sufletului tău. Ai auzit ce spunea acum câteva clipe fratele nostru în rugăciunea lui –

vrem să facem orice, să fim orice, să dăm orice și să suferim orice, dacă astfel te-am putea aduce la Hristos. Ai auzit? Te asigur că mulți dintre noi au aceste simțăminte în sufletele lor. Ție îți pasă de soarta proprie? Am putea fi noi zeloși pentru mântuirea sufletului tău, iar tu să te joci cu el? Fii înțelept, și fie ca înțelepciunea infinită să te conducă dintr-o dată picioarele dragul nostru Mântuitor. Amin.

Capitolul 10.

RĂSPALATA CELUI CE CÂȘTIGĂ SUFLETE

În drumul meu către această întâlnire, am văzut un afiș izbitor pe avizierul secției de poliție, care îi oferea o răsplată generoasă oricărei persoane care îi poate descoperi și aduce la judecată pe făptuitorii unei crime odioase. Nu încapă îndoială că polițiștii noștri știu că nădejdea unei răsplăți mari este singura motivație care îi poate atrage pe prietenii asasinilor. Totuși, turnătorul de rând își atrage atât de multă batjocură și ură, încât puțini pot fi convinși să joace acest rol, chiar și atunci când le sunt oferite grămezi de aur. În cel mai fericit caz, aceasta este o afacere de joasă speță.

Este însă cu mult mai plăcut să ne amintim că există o răsplată în a-i aduce pe oameni la îndurarea lui Dumnezeu, și că ea este o răsplată cu mult superioară celei pe care o putem căpăta atunci când îi aducem pe oameni în fața justiției. Mai mult, ea poate fi câștigată mai ușor, iar acest lucru are o valoare practică, vrednică să fie observată. Nu toți putem să îi vânam pe criminali, dar toți putem să îi salvăm pe cei aflați pe drumul către pierzare. Putem să-I mulțumim lui Dumnezeu că asinii și tâlharii sunt puțini, comparativ vorbind, dar păcătoșii care trebuie căutați și mântuiți roiesc la orice pas, în

jurul nostru. Iată aria noastră de lucrare, a tuturor, și nimeni nu trebuie să se considere izolat de răsplățile pe care dragostea le revarsă asupra tuturor celor care îi fac slujirea.

În fața menționării termenului *răsplată*, unii își vor astupa urechile și vor spune că este un soi de „legalism”. Totuși, răsplata despre care noi vorbim nu este un lucru datorat nouă, ci ea survine din har. Nu ne bucurăm de ea cu un fel de aroganță și mândrie date de merite, ci cu încântarea mulțumitoare a smereniei.

Alți prieteni vor șopti: „Nu este oare aceasta o motivație josnică și nu alimentează un spirit mercenar?” Răspunsul nostru este că poate fi mercenară ca atitudinea lui Moise, care „avea ochii pironiți spre răsplătire” (Evrei 11:26). În acest aspect, totul depinde de cum definim răsplata și în ce constă bucuria de a face binele, mângâierea de a-L vedea pe Dumnezeu glorificat și fericirea de a fi plăcuți Domnului Isus; apoi dorința de a ni se permite să facem ceva în străduința noastră de a-i scăpa pe semenii noștri de la prăbușirea în groapa pierzării este, în sine, un har de la Domnul, iar dacă nu reușim asta, totuși Domnul va spune despre încercarea noastră ceea ce a spus despre intenția lui David de a zidi un templu: „Bine ai făcut că ai avut acest gând” (1 Împ. 8:18). Chiar dacă toate sufletele pe care noi le căutăm ar continua în necredință, dacă toți ne-ar disprețui, ne-ar respinge și ne-ar batjocori, lucrarea aceasta rămâne una dumnezeiască, și merită făcută. Chiar dacă din nor nu se coboară niciun strop de ploaie, totuși el

filtrează căldura dogoritoare a soarelui; nu este totul pierdut, chiar dacă țelul mai înalt nu este împlinit. Cum ar fi dacă am învăța să ne alăturăm Mântuitorului în lacrimile Sale și să strigăm: „De câte ori am vrut să îi strâng pe fiii tăi..., dar nu ai vrut!” (Luca 13:34)? Sublimul însăși constă în a ni se permite să stăm pe aceeași platformă cu Isus și să plângem împreună cu El.

Totuși, mulțumită lui Dumnezeu, străduințele noastre în Domnul nu sunt în zadar. Eu cred că majoritatea dintre voi, care ați încercat cu adevărat să îi aduceți pe alții la Isus, ați avut succes în puterea Duhului Sfânt, prin învățătura Scripturii și prin rugăciune. Se poate să le vorbesc aici câtorva care nu au avut succes, căci, dacă așa stau lucrurile, le voi recomanda să își cerceteze motivațiile, atitudinea, lucrarea și viața de rugăciune, după care să o ia de la capăt. Poate că ar putea să facă lucrarea mai înțelept, mai credincios, mai smerit și mai mult în puterea Duhului Sfânt. Trebuie să acționați ca fermierii care, după o recoltă slabă, ară din nou cu nădejde. Ei nu trebuie să fie deznădăjduiți, ci să se încurajeze. Trebuie să fim nerăbdători să aflăm care este motivul eșecului nostru, dacă avem parte de așa ceva, și să fim gata să învățăm de la toți colegii noștri de lucrare, dar trebuie să ne îndreptăm fețele cu hotărâre înainte, pentru ca, prin orice mijloace, să îi salvăm pe unii, fiind hotărâți ca, orice ar fi, să nu lăsăm nicio piatră nemișcată pentru a duce la îndeplinire mântuirea celor din jurul nostru. Cum putem suporta să trecem prin această

lume fără să ne strângem snopii cu bucurie? Cred că majoritatea dintre noi, cei care suntem adunați aici, am avut succes dincolo de așteptările noastre. Dumnezeu ne-a binecuvântat, și nu dincolo de dorințele noastre, ci chiar dincolo de speranțele noastre.

Am fost adesea surprins de îndurarea pe care Dumnezeu mi-a arătat-o. Biețile mele predici, pentru care nu puteam decât să plâng odată ce ajungeam acasă, au condus mulțimi de oameni la Cruce și, un lucru și mai minunat, cuvintele pe care le-am spus în niște conversații obișnuite, niște biete propoziții involuntare, cum le numeau unii, au fost, cu toate acestea, ca niște săgeți trase de Dumnezeu, străpungând inimile oamenilor, așezându-le rănite la picioarele lui Isus. Mi-am ridicat adesea mâinile cu uimire și am spus: „Cum poate Dumnezeu să binecuvânteze un instrument atât de firav?” Acesta este sentimentul majorității celor care devin dependenți de arta binecuvântată a pescuitului de oameni, iar dorința pentru un astfel de succes ne oferă o motivație atât de curată încât ar putea mișca și inima unui înger, ca acea motivație care L-a mișcat pe Mântuitorul când, pentru bucuria care Îi era înaintea, a îndurat Crucea și a disprețuit rușinea. „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu?” (Iov 1:9), a zis Satana. Dacă răspunsul ar fi fost afirmativ, dacă ar fi dovedit că acel om desăvârșit și neprihănit nu găsea nicio răsplată în viața lui sfântă, atunci Satana ar fi batjocorit dreptatea lui Dumnezeu și i-ar fi îndemnat pe oameni să renunțe la o slujire atât de nefolositoare.

Cu siguranță că există o răsplată pentru cel neprihănit, iar în lucrările înalte ale harului există recompense de o valoare infinită. Când ne străduim să îi conducem pe oameni la Dumnezeu, facem o lucrare cu mult mai folositoare decât scufundările pescarului de perle sau decât munca vânătorului de diamante. Nicio acțiune a oamenilor muritori nu poate fi comparată cu lucrarea câștigării sufletelor. Știu ce spun când vă îndemn să vă gândiți la ea ca unii care se gândesc să ocupe poziția de conducere a unui popor sau un tron – ea este o lucrare nobilă, și cei care o realizează cu succes sunt adevărații împărați.

Secerișul slujirii evlavioase nu este încă gata: „Dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare” (Rom. 8:25), dar noi avem arvuna răsplății noastre, peceți îmbucurătoare ale comorii strânse pentru noi în Cer. În parte, această răsplată stă în lucrarea însăși. Oamenii vânează și trag cu arcul din simpla plăcere a sportului. Evident, într-o sferă infinit mai înaltă, putem vâna sufletele oamenilor pentru plăcerea bunăvoinței noastre. Pentru unii dintre noi, ar fi o tortură insuportabilă să îi vedem pe oameni prăbușindu-se în Iad, și să nu facem niciun efort spre mântuirea lor. Pentru noi, este o răsplată să avem la îndemână și să folosim un evantai care îndepărtează focurile noastre interioare. Ar fi un chin să ni se interzică acele activități sacre care țintesc la smulgerea mlădițelor din flăcări. Vedem în noi o compasiune profundă față de semenii noștri și simțim că, într-o măsură, păcatele lor sunt păcatele noastre

și pericolul lor este pericolul nostru. De aceea, este o eliberare să propovăduim Evanghelia, așa încât noi înșine să putem fi feriți de durerea compasiunii care sună ca un ecou în inimile noastre, atunci când vedem prăbușirea sufletelor în pierzare.

Căștigarea sufletelor este o slujire care îi aduce mari beneficii aceluia care se dedică acestei lucrări. Omul care a vegheat pentru un suflet, care s-a rugat pentru el, care și-a abandonat planurile pentru el, care a vorbit cu atâta cutremur și s-a străduit să îl atingă cu Evanghelia, s-a educat pe sine prin acel efort. Fiind dezamăgit, el a strigat la Dumnezeu mai fierbinte, a încercat iarăși, a privit în sus după promisiunea potrivită cazului respectiv, a apelat la caracterul divin care pare cel mai potrivit pentru a încuraja credința în ciuda mâinilor tremurânde – dar, la fiecare pas, a fost beneficiarul propriilor eforturi. După ce a propovăduit istoria veche a Crucii înaintea păcătosului care devine un pocăit plin de lacrimi, și după ce acest om i-a strâns mâna celui ce a putut spune: „Cred, voi crede că Isus a murit pentru mine”, pot spune că el a câștigat o răsplată în tot acest proces prin care a trecut propria ființă.

Slujirea lui i-a reamintit de starea sa pierdută; i-a arătat luptele pe care Duhul le-a dus atunci când l-a condus la pocăință; i-a reamintit de momentul prețios când el a privit pentru prima dată la Isus; l-a întărit în încrederea sa fermă că Hristos îi va mântui pe oameni. Când Îl vedem pe Isus mântuind un alt om, și când vedem acea transformare minunată ilustrată pe fața celui mântuit, propria noastră credință este întărită.

Scepticii și gânditorii moderni au foarte puțin de-a face cu convertiții. Cei care trudes în beneficiul convertirilor cred în convertire. Cei care privesc procesul de regenerare, văd cum are loc o minune, și ei sunt siguri că „aici este degetul lui Dumnezeu” (Exod 8:19). Când te cheltuiești căutând să-l aduci pe un altul la picioarele dragului Mântuitor, vei descoperi că aceasta este cea mai binecuvântată acțiune a unui suflet, cea mai duhovnicească înnobilare a inimii. Dacă sufletul acelu om a ajuns la picioarele lui Hristos, poți să Îi mulțumești lui Dumnezeu că te-a chemat vreodată să faci o slujire atât de mângâietoare, atât de încurajatoare, atât de înălțătoare, atât de puternică în aducerea siguranței păcii în acel suflet - slujirea convertirii altora de pe căile lor rele.

O altă răsplată prețioasă se găsește în recunoștința și dragostea celor pe care îi aduci la Hristos. Aceasta este o recompensă aleasă, fericirea de a fi părtaș bucuriei altuia, fericirea de a ști că ai condus un suflet la Isus. Poți măsura dulceața acestei recompense prin amărăciunea opusului ei. Oamenii lui Dumnezeu au adus mulți semeni la Isus, și toate lucrurile au mers bine în biserică până în vremea anilor de declin sau a modei schimbătoare, care l-au transformat pe omul cel bun într-o umbră, și când propriii copii spirituali ai predicatorului au devenit zeloși în a-l izgoni. Gestul cel mai lipsit de blândețe dintre toate a venit din partea celor care îi datorau mântuirea sufletelor lor. Inima lui a fost frântă în timp ce el a suspinat: „Aș fi suportat acest lucru, dacă tocmai persoanele pe

care le-am adus la Mântuitorul nu s-ar fi întors împotriva mea”. Durerea aceasta nu îmi este străină.

Nu pot uita vreodată o anumită gospodărie în care Domnul mi-a dat bucuria deosebită de a aduce patru patroni și mai mulți angajați ai lor la picioarele lui Isus. Odată smulși din indiferența totală a trăirii lumești, cei care nu cunoscuseră cândva nimic din harul lui Dumnezeu, au devenit mărturisitori bucuroși ai credinței. După o vreme, ei și-au însușit anumite păreri diferite de ale noastre și, din acel moment, unii dintre ei n-au putut spune decât cuvinte grele despre mine și predicarea mea. Mi-am dat toată silința să îi învăț tot adevărul pe care îl cunoșteam, și chiar dacă ei descoperiseră mai mult decât cunoșteam eu, cel puțin ar fi trebuit să își amintească de la cine au învățat elementele esențiale ale credinței. Au trecut mulți ani de atunci, și nu am vorbit niciodată până acum despre aceasta, dar încă simt acea rană până în ziua de azi.

Voi preciza doar că aceste săgeți ascuțite stau în contrast cu fericirea dulce pe care o puteți gusta din partea celor pe care i-ați adus la Mântuitorul.

O mamă simte o fericire mare pentru copiii ei, căci dragostea ei intensă izvorăște din relația naturală cu aceștia, însă există o dragoste mai profundă, legată de familia spirituală, o dragoste care durează de-a lungul vieții și care va continua să se manifeste în veșnicie, căci fiecare slujitor al Domnului va putea spune în Ceruri: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul” (Isaia 8:18). În cetatea lui Dumnezeu, oamenii nu

se vor însura și nu se vor mărita, dar acolo vor supraviețui frații și părinții în Hristos. Acele legături dulci și binecuvântate pe care harul le-a format vor continua pe veci, iar relațiile spirituale sunt mai degrabă dezvoltate decât dizolvate prin trecerea noastră în țara mai bună. Dacă tânjești după bucurie reală, cea la care să te gândești constant și pe perna căreia să adormi, sunt convins că nicio bucurie pentru o bogăție în creștere, nicio bucurie a cunoștinței tot mai mari, nicio bucurie a influenței asupra semenilor voștri, nicio bucurie de vreun alt fel nu poate fi comparată vreodată cu fericirea răpitoare a mântuirii unui suflet de la moarte și a aducerii fraților noștri pierduți în casa mărețului nostru Tată.

Dar cea mai bogată răsplată este să fim plăcuți lui Dumnezeu și să facem ca Răscumpărătorul să vadă roadele trudei sufletului Său. Ea ține de faptul că Isus Își primește răsplata, răsplata vrednică de Tatăl Său cel veșnic, însă este un lucru minunat când noi suntem folosiți de Tatăl pentru a-I da lui Hristos rezultatul agoniilor Sale. Aceasta este minunăția minunățiilor! Sufletul meu, iată o cinste prea mare pentru tine! O fericire prea adâncă pentru a fi descrisă în cuvinte!

Ascultați, dragi prieteni, și răspundeți-mi. Care ar fi cauza unei plăceri înălțătoare în inima Preaiubitului? Amintiți-vă de durerea care L-a costat pentru voi și de suferințele care au lovit în El și au fost necesare pentru ca El să vă elibereze din păcatele voastre și din consecințele lor – nu doriți ca El să fie fericit? Când îi aduceți pe alții la picioarele Lui, Îi provocați bucurie,

și nu este o bucurie mărunță. Nu este oare minunat acel text care spune: „Este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește” (Luca 15:10)? Ce sens are el? Ce înseamnă că îngerii se bucură? Noi îl citim în general în felul acesta, dar nu aceasta este intenția versetului. El spune: „Este bucurie *înaintea* îngerilor lui Dumnezeu” – adică bucurie în inima lui Dumnezeu, căci îngerii stau înaintea tronului Lui. Este o bucurie pe care îngerii sunt fericiți să o vadă? Care este aceasta? Este binecuvântatul Dumnezeu capabil de o bucurie mai mare decât propria fericire nemărginită? Acesta este un limbaj uluitor! Fericirea infinită a lui Dumnezeu este mult mai categoric ilustrată în felul acesta, dacă nu poate fi crescută. Cum putem fi noi instrumente ale acestei bucurii? Putem noi face ceva să Îl bucore pe Cel veșnic binecuvântat? Da, căci se spune că mărețul Tată se bucură peste măsură când fiul Său răătăcitor, care a fost mort, este înviat, când fiul pierdut este găsit.

Dacă aș putea spune lucrul acesta așa cum se cuvine, l-aș face pe fiecare creștin să exclame: „Atunci mă voi strădui să aduc suflete la Mântuitorul” – și i-aș convinge pe aceia dintre noi care i-au adus pe mulți la Isus să aducă mai mulți la El, la timp și nelatimp. Este o mare plăcere să faci un act de bunătate pentru un prieten pământesc, dar să faci lucruri pentru Isus, lucruri care Îi sunt cele mai plăcute – aceasta trebuie să fie o fericire deosebită! Când vei construi o clădire de biserică, vei face o bună lucrare și vei contribui clar la cauza lui Dumnezeu,

dacă o faci cu o motivație corectă și potrivită. Dar atunci când o piatră vie este adăugată trupului lui Hristos prin noi, trup zidit pe o temelie sigură, acest lucru Îi va aduce Învățătorului nostru mai multă plăcere decât dacă am fi zidit o piramidă uriașă din pietre naturale, construcție care nu ar face decât să umbrească pământul. De aceea, dragii mei prieteni, mergeți și căutați să aduceți copiii, vecinii, prietenii voștri, rudele și pe semenii voștri la picioarele Mântuitorului, căci nimic nu Îi va aduce atât de multă plăcere decât să îi vadă pe aceștia privind la El și trăind. Vă implor ca, din dragostea voastră pentru Isus, să deveniți pescari de oameni!

Capitolul 11.

VIAȚA ȘI LUCRAREA CÂȘTIGĂTORULUI DE SUFLETE

„Rodul celui neprihănit este un pom de viață, și cel înțelept câștigă suflete” (Prov. 11:30).

Eu cred că este o bucurie mai mare atunci când privești la un grup de credincioși slujitori decât acea bucurie care izvorăște din a-i considera doar ca fiind mântuiți. Există o bucurie deosebită în mântuire, o bucurie vrednică de a stârni laudele îngerilor. Gândiți-vă la agonia Mântuitorului experimentată în răscumpărarea fiecăruia dintre copiii Lui, la lucrarea Duhului Sfânt în fiecare inimă înnoită, la dragostea Tatălui care Se odihnește în fiecare dintre cei născuți din nou.

Dacă aș vorbi o lună la rând, nu aș putea exprima toată imensitatea bucuriei ce poate fi văzută într-o mulțime de credincioși, doar dacă privim la ceea ce Dumnezeu a făcut pentru ei și le-a făgăduit că va împlini în ei. Totuși, există un tărâm mult mai larg al gândurilor, iar mintea mea a tot călătorit în acest tărâm de-a lungul întregii zile – anume gândindu-mă la abilitățile de slujire care se regăsesc într-un grup numeros de credincioși, la posibilitățile de a-i binecuvânta pe alții, care se găsesc în inimile persoanelor regenerate. Nu trebuie să ne

gândim atât de mult la ceea ce suntem deja, așa încât să uităm ce poate împlini Domnul prin noi, spre binele altora. Poți vedea cărbuni încinși, dar cine poate descrie flacăra pe care ei o pot produce?

Noi nu ar trebui să privim biserica asemenea unui hotel luxos unde niște nobili creștini ar putea locui liniștiți în propria cameră, ci trebuie să o vedem ca pe o tabără în care soldații se strâng pentru a fi pregătiți pentru război și pentru a face antrenamente. Nu ar trebui să privim biserica asemenea unei asocieri spre mângâiere și admirație reciprocă, ci ca pe o armată cu steaguri, mășăluind pe front pentru a obține victorii pentru Hristos, pentru a zguduia teritoriile inamicului și pentru a adăuga provincie după provincie la Împărăția Răscumpărătorului. Putem privi la persoanele convertite adunate în biserică în calitatea lor de membri așa cum este grâul în hambar. Putem să Îi mulțumim lui Dumnezeu că este acolo și că, în felul acesta, secerișul l-a răsplătit pe semănător, dar vom vedea lucruri mult mai profunde pentru suflet atunci când îi privim pe cei credincioși formând un centru viu pentru extinderea Împărăției lui Isus, căci îi vedem semănând văile fertile ale pământului și nădăruind că, după câțva timp, ei vor aduce roade – unii treizeci, unii patruzeci, unii cincizeci, și unii o sută. Posibilitățile pe care viața le aduce sunt enorme, așa că unul poate deveni o mie într-un răstimp uimitor de scurt. Într-o perioadă scurtă, câteva grăunțe de grâu pot ajunge să fie suficiente pentru a semăna întreaga

lume, și câțiva sfinți adevărați pot fi suficienți pentru convertirea tuturor popoarelor.

Dacă vă gândiți doar la ceea ce cade de pe un spic, când este stocat bine, semănat tot, stocat din nou anul viitor, apoi semănat iar, înmulțirea lui aproape că depășește puterea noastră de a calcula. Ce bine ar fi dacă fiecare creștin ar fi astfel an după an – sămânța semănată pentru Domnul! Dacă tot grâul din lume ar pieri, cu excepția unui singur bob, n-ar fi necesari foarte mulți ani pentru a reumple tot Pământul și pentru a semăna câmpurile lui, dar, într-un timp mult mai scurt, în puterea Duhului Sfânt, un Pavel sau un Petru ar evangheliza toate ținuturile. Priviți la voi înșivă ca la grăunțele de grâu predestinate pentru a semăna lumea. Cel care este zelos ca și cum însăși existența creștinismului ar depinde de el și este hotărât ca toți oamenii la care poate ajunge să capete cunoștința bogățiilor nepătrunse ale lui Hristos, acela trăiește în lumea aceasta atingându-și potențialul.

Dacă noi, cei pe care Hristos găsește plăcere să îi folosească drept sămânța Lui, am fi răspândiți și semănați așa cum ar trebui, și dacă toți am răsări și am aduce rod „un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic” (Marcu 4:28), ce seceriș ar fi atunci! S-ar împlini din nou acea făgăduință: „Va fi belșug de grâu în țară, până în vârful munților” — un loc destul de dificil pentru el — „și spicele lor se vor clătina ca și copacii din Liban; oamenii vor înflori în cetăți ca iarba pământului” (Ps. 72:16).

Fie ca Dumnezeu să ne dea harul să simțim într-o anumită măsură puterea proaspătă a Duhului Sfânt în timp ce vorbim unii cu alții, nu atât de mult despre ceea ce Dumnezeu a făcut *pentru* noi pe cât despre ceea ce El poate face *prin* noi, și cum am putea să fim într-o stare potrivită ca să fim folosiți de El.

În versetul de la început există două aspecte, și ele sunt prezentate distinct în cele două propoziții. Primul este că viața credinciosului este – sau ar trebui să fie – plină de binecuvântarea sufletelor. „Rodul celui neprihănit este un pom de viață”.

În al doilea rând, obiectivul credinciosului ar trebui să fie întotdeauna câștigarea sufletelor. Da, cel de-al doilea aspect seamănă mult cu primul, doar că primul prezintă o influență involuntară, pe când cel de-al doilea vorbește despre eforturile pe care noi le facem în vederea împlinirii obiectivului de a câștiga suflete pentru Hristos.

Haideți să începem cu începutul, pentru că cea de-a doua parte nu poate fi împlinită fără prima, întrucât, fără o plinătate a vieții interioare nu poate exista o revărsare de viață către alții. Este inutil ca vreunul dintre voi să încercați să fiți câștigători de suflete, dacă nu aduceți roade în propriile vieți. Cum crezi că poți să Îl slujești pe Domnul cu buzele tale, dacă nu Îl slujești cu viața ta? Cum ai putea să predici Evanghelia cu limba ta, când mâinile, picioarele și inima ta predică evanghelia diavolului, și când, prin viața ta practică păgână, contribui la atingerea

scopurilor lui antihrist? Trebuie mai întâi să avem viață și să aducem roade personale spre gloria lui Dumnezeu, pentru ca apoi, din exemplul nostru, să răsară convertirea altora. Hai-deți să mergem acum la izvor și să vedem felul în care propria viață a credinciosului este esențială pentru a le putea fi de folos altora.

VIAȚA CREDINCIOSULUI ESTE PLINĂ DE BINECUVÂNTARE PENTRU SUFLETE

Vom analiza acest lucru prin intermediul câtorva observații care izvorăsc din pasajul nostru și, mai întâi, trebuie să observăm că viața exterioară a credinciosului rezultă din interior, ca un rod al inimii. Este important să observăm acest lucru: „rodul celui neprihănit” – altfel spus, viața lui – nu este ceva ce vine din afara lui, ci din el. Aceasta nu este o haină pe care o îmbracă și o dezbracă, ci este inseparabilă de ființa sa. Religia omului sincer este omul însuși, nu o haină cu care el se îmbracă. Evlavia adevărată este rezultatul natural al unei naturi înnoite, nu creșterea forțată survenită din agitația fierbinte a unei evlavii impuse asupra lui. Oare nu este natural ca o viță să rodească ciorchini de struguri? Nu este natural ca un curmal să rodească curmale? Acest lucru este la fel de natural și sigur pe cât este firesc ca merele Sodomei să se găsească în pomii Sodomei, și plantele rele să producă fructe otrăvitoare. Când Dumnezeu le dă copiilor Lui o natură nouă, viața care izvorăște din acea natură survine spontan în ei. Când omul are o religie ce nu izvorăște din esența ființei sale, el va descoperi

cu timpul că îi este mai rău decât inutilă. Omul care are o evlavie ce se învechește ca o mască la un carnaval așa încât, până ce ajunge acasă, se transformă dintr-un sfânt într-un sălbatic, dintr-un înger într-un diavol, dintr-un Ioan într-o Iudă, dintr-un binefăcător într-un asupritor – un astfel de om știe foarte bine ce pot face pentru el formalismul și ipocrizia, căci el nu are nici cea mai mică rămășiță de religie adevărată în ființa sa. Smochinii nu rodesc smochine în anumite zile, și spini în altele, ci în tot timpul anului ei rodesc potrivit naturii lor.

Cei care cred că evlavia este ca o haină, care cunosc bine diferitele ei nuanțe de albastru sau roșu, și care știu ce înseamnă țesătura ei fină, sunt consecvenți dacă apelează la religia lor la momentul potrivit, purtându-și selectiv hainele pompoase, dar cel care a descoperit ce este creștinismul cunoaște că el este viață, cu mult mai mult decât un act, o formă sau o pretenție. Chiar dacă iubesc crezul creștinismului, sunt gata să spun că adevăratul creștinism este mai degrabă viață decât crez. El este un crez și își are propriile aspecte ceremoniale, dar este în principal viață. Creștinismul este scânteie divină a focului Cerului, care cade în inimile oamenilor și arde în interiorul lor, mistuind mare parte din ceea ce stă ascuns în suflet și apoi, ca o viață cerească, el arde cu putere, așa încât să fie văzut și simțit de cei din jurul lui. Sub puterea Duhul Sfânt care locuiește în interiorul ei, o persoană născută din nou devine asemenea aceluși rug de la Horeb, care era plin de slava dumnezeirii. Locuirea lui de către Dumnezeu îl face să strălucească

așa încât locul din jurul lui devine un pământ sfânt, și cei care privesc la el simt puterea vieții sale sfinte.

Iubiți frați, trebuie să ne îngrijim ca religia noastră să fie tot mai mult o chestiune de revărsare a sufletelor noastre. Mulți preinși credincioși se preocupă de dictonul „nu trebuie să faci asta sau asta”, și merg înainte după principiul „trebuie să faci asta sau trebuie să faci aia”. Totuși, există o învățătură mult prea adesea răstălmăcită, dar care este un adevăr binecuvântat și ar trebui să locuiască în inimile noastre: „Nu sunteți sub Lege, ci sub har” (Rom. 6:14); de aceea, voi nu ascultați de voia lui Dumnezeu pentru că sperați să câștigați Cerul în felul acesta, sau pentru că visați să scăpați de mânia divină prin faptele voastre, ci pentru că există o viață în voi care umblă după lucrurile sfinte, curate, drepte și adevărate, și pentru că nu puteți îndura lucrurile rele. Voi sunteți atenți să continuați în faptele bune, nu din speranțe sau frici legaliste, ci pentru că în voi există un lucru sfânt născut din Dumnezeu, care caută, potrivit naturii sale, să facă ceea ce este plăcut lui Dumnezeu.

Căutați tot mai mult ca religia voastră să fie adevărată, reală, naturală și vie – nu artificială, constrânsă, superficială, un lucru vremelnic, care ține de momente, zile, locuri, o ciupercă produsă de agitație, o fermentație generată de întâlniri și stărnită de oratorie. Noi toți avem nevoie de o religie care poate trăi deopotrivă în pustietate sau în mulțime, o religie care se va demonstra în fiecare aspect al vieții și în orice companie.

Dați-mi evlavia care se vede acasă, în special cea din jurul sobei, căci ea nu este niciodată mai frumoasă decât acolo. Dați-mi evlavia care se vede în luptele și tulburările lucrului obișnuit, printre batjocoritori și printre creștini deopotrivă. Arătați-mi credința care poate să sfideze ochii de piscică ai lumii și care umblă neînfricată acolo unde toți o privesc cu ochii înfocați ai mâniei, ca și acolo unde cei ce o văd sunt plini de simpatie și prietenie pentru a judeca lenevia și superficialitatea. Fie ca Domnul să vă facă să fiți plini de viața Duhului și întreaga voastră purtare și vorbire să fie rezultatul natural și binecuvântat al acelei locuiri interioare a Duhului!

Observați, mai apoi, că rodul unui creștin este un rod vrednic de caracterul lui: „Rodul celui neprihănit este un pom de viață”. Fiecare pom își aduce propriul rod, și se deosebește prin el. Omul neprihănit aduce roade neprihănite, așa că, fraților, nu trebuie să ne lăsăm deloc amăgiți sau să cădem în vreo greșală în legătură cu acest adevăr: „Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit” și „oricine nu trăiește în neprihănire, nu este de la Dumnezeu; nici cine nu îl iubește pe fratele său” (1 Ioan 3:7, 10). Sper că suntem pregătiți să murim pentru doctrina îndreptării prin credință și să susținem înaintea tuturor adversarilor noștri că mântuirea nu este prin fapte, ci prin har. De asemenea, noi mărturisim că suntem îndreptățiți printr-o credință care produce fapte și că, dacă vreun om are o credință care nu produce fapte bune, aceea este credința diavolilor. Credința mântuitoare își însușește lucrarea încheiată

a Domnului Isus, așa că mântuirea este doar prin ea, căci noi suntem îndreptățiți prin credință, fără fapte, însă credința lipsită de fapte nu poate să-i aducă mântuirea niciunui om. Noi suntem mântuiți prin credință fără fapte, dar nu printr-o credință lipsită de fapte, căci credința adevărată care mântuiește sufletul lucrează prin dragoste și curăță caracterul. Dacă trizezi la cântar, nu poți trage nădejdea Raiului, căci chiar dacă te poți ruga la fel de fluent ca oricine altcineva și poți practica faptele evlaviei exterioare ca orice alt ipocrit, te înșeli amarnic dacă te aștepti să fii îndreptățit în final. Dacă ești leneș, mincinos și superficial ca angajat, sau dacă ești dur, tiranic și lipsit de inimă față de angajații tăi, ca patron sau superior – roadele vieții tale arată că ești un pom în livada Satanei, și că merele tale acre nu se potrivesc decât dinților lui. Dacă poți practica tot felul de șmecherii în comerț și dacă poți minți – și cât de mulți sunt cei care mint zi de zi despre vecinii lor și despre bunurile lor! — poți să vorbești cât vrei despre a fi îndreptățit prin credință, pentru că toți mincinoșii își vor avea partea lor în iazul care arde cu foc și pucioasă, și te vei afla printre cei mai mari mincinoși, căci ești vinovat de minciuna de a spune „sunt creștin”, în timp ce nu ești. O pretenție falsă este una dintre cele mai rele minciuni, pentru că Îi aduce cea mai mare dezonoare lui Hristos și poporului Său. Rodul celui neprihănit este neprihănirea: smochinul nu va rodi spini, nici nu vom putea culege struguri din măracini. Pomul se cunoaște după rodul lui și, deși nu putem judeca inimile oamenilor (și nu trebuie să încercăm să facem asta), putem totuși judeca viețile

lor. Mă rog lui Dumnezeu ca noi toți să fim echipați să ne judecăm propriile vieți și să vedem dacă aducem roade neprihănite căci, dacă nu facem asta, nu suntem oameni îndreptățiți.

Totuși, să nu uităm niciodată că roada celui neprihănit, chiar dacă rezultă din el în mod natural, căci natura sa proaspăt născută din nou produce roadele dulci ale ascultării, ea este întotdeauna rezultatul harului și darul lui Dumnezeu. Niciun adevăr nu trebuie să ne rămână mai proaspăt în minte ca acesta: „De la Mine îți vei primi rodul” (Osea 14:8). Noi nu putem aduce roade decât dacă rămânem în Hristos. Cel neprihănit va înflori ca o mlădiță, și doar ca o mlădiță. Cum înflorește o astfel de ramură? Prin legătura ei cu tulpina și prin cursul constant și consecvent al sevei. Astfel, deși acțiunile neprihănite ale omului neprihănit sunt eforturile lui, ele sunt produse întotdeauna de harul care îi este dat, ceea ce arată că el nu îndrăznește niciodată să își atribuie vreun merit pentru ele, ci el cântă astfel: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă” (Ps. 115:1). Dacă el eșuează, se învinovățește singur. Dacă are succes, Îl glorifică pe Dumnezeu. Imitați exemplul lui!

Așezați orice greșală, orice slăbiciune și orice neputință la propria ușă și, dacă vă vedeți ratând perfecțiunea în vreun aspect – și sunt sigur că vă veți vedea așa – luați toată vina asupra voastră și nu vă scuzați; dar dacă există vreo virtute, vreo laudă, vreo dorință adevărată, vreo rugăciune autentică, vreun lucru bun, atribuiți totul Duhului lui Dumnezeu. Țineți minte că

omul neprihănit nu ar fi neprihănit decât dacă Dumnezeu l-a făcut astfel, iar roada neprihănirii nu ar rezulta niciodată din el dacă acel rod acceptabil nu ar fi fost produs de seva divină care se găsește în el. Numai lui Dumnezeu I se cuvine toată onoarea și gloria.

Principala lecție a pasajului este că această revărsare a vieții din cel credincios, această consecință a vieții din interiorul lui, acest fruct al sufletului său – devine o binecuvântare pentru alții. Asemenea unui pom, el produce umbră și hrană pentru tot ce roiește în jurul lui. El este un pom al vieții, o expresie pe care nu pot să o descriu așa cum mi-aș dori, căci există o lume de învățătură comprimată în acea ilustrație. Ceea ce pentru credinciosul însuși este un rod, devine pentru alții un pom, și este o metaforă specială, nicidecum una banală. Din copilul lui Dumnezeu cade fructul vieții sfinte, așa cum o ghindă cade dintr-un stejar. Această viață sfântă devine influentă și produce cele mai bune rezultate în alții, la fel cum ghinda devine ea însăși un stejar și ascunde păsările cerului la umbra ei. Sfințenia creștinului devine un pom de viață. Eu mă gândesc că se vorbește aici despre un pom viu, un pom gândit pentru a da viață și pentru a susține viața în alții. Un fruct ajunge un pom! Un pom de viață! Ce rezultat minunat! Hristos prezent în cel credincios produce un caracter care devine un pom de viață. Caracterul exterior este rodul vieții interioare, iar această viață exterioară în sine crește și ajunge un pom și, ca atare, aduce rod în alții spre lauda și gloria lui Dumnezeu.

Dragi frați și surori, îi cunosc pe unii dintre sfinții lui Dumnezeu care trăiesc foarte aproape de El, și văd că ei sunt pomi de viață, căci umbra pe care ei o fac este mângâietoare, răcoritoare și le aduce prosperitate multor suflete apăsate. Am văzut cum tinerii, cei încercați și cei împovărați merg la ei, se așază la umbra lor și își revarsă povestea vieții lor plină de necazuri, simțind o mare binecuvântare când îi văd exprimându-și compasiunea, să li se povestească despre credințioșia Domnului și să fie călăuziți pe calea înțelepciunii. În această lume există câțiva oameni buni despre care se știe că sunt bogați. Astfel de oameni sunt biblioteci ale adevărului Evangheliei, dar ei sunt mai buni decât cărțile, căci adevărul din ei este scris pe pagini vii. Caracterul lor este un pom adevărat și viu, nu un simplu stâlp al lemnului mort al doctrinei, având pe el o inscripție dar fiind putrezi, ci este un lucru viu, organizat, care produce viață, o plantă semănată de dreapta Domnului.

Unii sfinți le aduc nu doar mângâiere semenilor lor, ci și hrană spirituală. Creștinii bine echipați devin tați și mame care îi cresc pe alții, care îi întăresc pe cei slabi și care leagă rănile celor cu inimile zdrobite. Tot astfel, faptele hotărâte, curajoase și generoase ale creștinilor cu inimile largi le sunt de un mare ajutor fraților lor creștini și îi încurajează pe aceștia să se ridice la un nivel mai înalt. Te simți împospătat când vezi felul în care acționează, când vezi răbdarea lor în suferință, când vezi curajul lor în situații periculoase, când vezi credința lor sfântă în Dumnezeu, când vezi fețele lor fericite

în mijlocul încercării – toate acestea te echipează pentru propriile conflicte. Exemplul creștinului sfințit acționează într-o mie de modalități pe o cale care le aduce vindecare și mângâiere fraților lui și îi ajută, ridicându-i deasupra anxietății și necredinței. La fel cum frunzele pomului vieții sunt pentru vindecarea popoarelor, tot așa cuvintele și faptele sfinților sunt medicamente pentru o mie de boli.

De aceea, iată ce rod dulce aduce credinciosul echipat și instruit pentru gustul celui evlavios! Nu ne putem încrede niciodată în oameni așa cum ne bazăm pe Domnul, dar El poate să îi facă pe cei credincioși să ne binecuvânteze în măsura lor, la fel cum face Capul lor mereu dornic să binecuvânteze. Doar Isus este Pomul Vieții, dar El îi face pe unii dintre slujitorii Lui să fie niște copăcei ai vieții în beneficiul nostru, prin care El ne dă roade de același fel cu ale Lui, căci El le pune acolo și El trăiește în sfinții Lui, determinându-i să rodească merele de aur care ne satură sufletele. Fie ca noi toți să fim făcuți asemenea Domnului nostru și ca roadele Lui să se găsească pe ramurile noastre.

Știți că i-am așezat în mormânt pe mulți dintre sfinții care au adormit, și printre ei existau unii despre care nu vreau să vorbesc în special acum, dar ale căror vieți au fost și au rămas pentru mine niște pomi de viață. Mă rog ca Dumnezeu să mă facă asemenea lor.

Mulți dintre voi îi cunoașteți și, dacă vă veți reaminti viețile lor devotate și sfinte, veți simți și azi influența pe care ei

au lăsat-o în urma lor, ca un pom de viață. Chiar dacă au murit, ei încă vorbesc, așa că luați aminte la îndemnurile lor hotărâte! Focul lor viu trăiește chiar și în cenușa lor, și vă încălzește sufletele cu căldura lor. Exemplele lor nobile sunt bogățiile bisericii, iar copiii ei sunt înnobilați și îmbogățiți când își amintesc de umblarea credinței lor și de truda dragostei lor.

Iubiții mei, fie ca noi toți să fim binecuvântări adevărate pentru bisericile în ale căror grădini suntem plantați! „Da”, spune unul, „dar mă tem că nu sunt atât de mult ca un pom, căci mă simt atât de slab și de neînsemnat”. Dacă ai credința cât un grăunte de muștar, ai în tine începutul unui pom în ale cărui ramuri se vor cuibări păsările cerului. Păsările care, altfel, ar fi mâncat mica sămânță, vin acum și își fac casă în pomul care crește din ea; iar oamenii care te disprețuiesc și te batjocoresc acum, când te văd un prunc în credință, vor ajunge nu după mult timp, dacă Dumnezeu te binecuvântează, să fie fericiți să împrumute mângâiere din exemplul și experiența ta.

Mai am un gând despre acest aspect. Amintiți-vă că dezvoltarea și finalitatea vieții sfinte se vor vedea în Ceruri. Există o cetate în care este scris că, „în mijlocul pieței cetății și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții” (Apoc. 22:2). Pomul vieții este o plantă cerească și, de aceea, rodul creștinului este un lucru care vine din Ceruri. Chiar dacă nu este transplantat în ținutul gloriei, el devine tot mai potrivit pentru locuința sa finală.

Ce este sfințenia, dacă nu Cerul pe Pământ? Ce este trăirea pentru Dumnezeu, dacă nu esența Cerului? Ce sunt corectitudinea, integritatea și asemănarea cu Hristos? Oare acestea nu au mai mult de-a face cu Cerul decât au harfele, palmierii și străzile de aur curat? Sfințenia, puritatea și caracterul plăcut - creează un Cer în inima omului și, chiar dacă n-ar fi existat vreun loc numit Rai, o astfel de inimă ar avea o fericire cerească atunci când este eliberată de păcat și făcută asemenea Domnului Isus. De aceea, puteți vedea, frați iubiți, ce lucru important este să fim cu adevărat neprihăniți înaintea Lui, și apoi cum rezultatul acelei neprihănirii va fi un rod ce va deveni un pom de viață pentru alții și un pom al vieții în Cerul de sus, în veci de veci. O, Duhule binecuvântat, împlinește lucrurile acestea și vei avea toată lauda!

LUCRAREA CREDINCIOSULUI TREBUIE SĂ FIE CÂȘTIGAREA SUFLETELOR

Iată, „cel înțelept câștigă suflete”. Cele două lucruri sunt aduse laolaltă – viața este prima, efortul urmează după ea – și ceea ce Dumnezeu a unit, niciun om să nu despartă. Din textul nostru reiese implicit că există suflete care au nevoie să fie câștigate. De fapt, toate sufletele oamenilor sunt pierdute prin natura lor. Poți umbla pe străzile Londrei și să spui, cu suspine și lacrimi, despre masele de oameni pe care le vei întâlni pe străzile aglomerate: „Pierduți, pierduți, pierduți!” Oriunde omul nu și-a pus credința în Hristos și unde Duhul nu a creat o inimă nouă, iar sufletul nu a venit la mărșul

Tată, acela este un suflet pierdut. Dar iată unde se găsește îndurarea – aceste suflete pierdute pot fi câștigate. Ele nu sunt pierdute într-un fel deznădăduit, căci Dumnezeu nu a hotărât încă rămânerea lor veșnică în această stare. Încă nu se spune: „Cine este întinat, să se întineze și mai departe” (Apoc. 22:11), ci oamenii se găsesc în tărâmul speranței, unde îndurarea îi poate găsi, căci despre ei se vorbește ca și cum pot fi câștigați. Ei încă au nevoie să fie eliberați, dar expresia pe care noi o analizăm ne spune că va fi nevoie de toate eforturile noastre: „Cel înțelept câștigă suflete”.

Ce vrem să spunem prin acel cuvânt – a câștiga? Noi îl folosim uneori cu referire la dragoste. Uneori vorbim despre mirele care își câștigă mireasa, alteori despre efortul imens al dragostei, despre cuvinte iubitoare rostite și despre multe acțiuni uimitoare, pentru că inima prețuită este cu totul câștigată. Folosesc această explicație pentru că, în anumite aspecte, ea este cea mai potrivită, deoarece sufletele vor trebui să fie câștigate în acest fel pentru Hristos, așa încât ele să fie căsătorite cu El. Trebuie să stărnim dragostea păcătosului pentru Hristos, fiindcă așa este câștigată inima lui pentru El. Isus este Mirele și trebuie să vorbim despre El, să vorbim despre frumusețea Lui așa cum a acționat slujitorul lui Avraam, când s-a dus să caute o soție pentru Isaac. N-ați citit niciodată acea întâmplare? Când ajungeți acasă, deschideți paginile Bibliei și citiți-o, și veți vedea felul în care robul a vorbit despre stăpânul lui, despre averile pe care le avea și despre felul cum

Isaac avea să fie moștenitorul întregii averi, apoi și-a încheiat cuvântarea îndemnând-o pe Rebeca să meargă cu el. Întrebarea i-a fost adresată direct: „Vrei să te duci cu omul acesta?” (Gen. 24:58). De aceea, preocuparea slujitorului este să vorbească laudativ despre Stăpânul lui și despre bogățiile Sale, apoi să le spună sufletelor: „Vreți să fiți căsătoriți cu Hristos?” Cel ce poate avea succes în această lucrare foarte delicată este un om înțelept.

De asemenea, noi folosim acest termen când ne referim la războaie. Vorbim adesea despre cucerirea unei cetăți, a unui castel sau a unei bătălii. Noi nu vom câștiga bătălii în timp ce dormim. Credeți-mă, castelele nu sunt capturate de oameni pe jumătate treji. Pentru a câștiga o bătălie trebuie să punem la lucru cea mai bună îndemănare, cea mai strașnică rezistență și cel mai mare curaj.

Pentru a zgudui fortărețele, care sunt considerate aproape impenetrabile, oamenii trebuie să ardă combustibilul în mijlocul nopții și să studieze bine arta atacului, iar atunci când vine momentul asaltului, niciun soldat nu are voie să se miște greoi, ci toată forța artileriei și a soldaților trebuie să se concentreze pe locul asaltat. Pentru a ataca inima omului prin forța esențială a harului, pentru a captura și a-i zdrobi stâlpii de aramă și porțile de fier, este necesară punerea la lucru a unei îndemănări pe care doar Hristos o poate da. Pentru a ridică berbecii uriași, pentru a scutura fiecare piatră din conștiința păcătosului, pentru a face ca stânca inimii să se zguduie

și să se cutremure în el de frica mâniei care vine — într-un cuvânt, pentru a asalta un suflet cu toată artileria Evangheliei, este nevoie de un om înțelept, de cineva care se ridică cu totul la lucrul lui. Pentru a ridica steagul alb al îndurării și, dacă el este disprețuit, pentru a folosi berbecul amenințării până ce o fisură este făcută și apoi, pentru a captura cetatea cu sabia Duhului în mâini, pentru a zdrobi steagul negru al păcatului și pentru a înălța în locul lui stindardul Crucii, este nevoie de toată forța celui mai ales predicator, ba mai mult de atât. Cei ale căror suflete sunt reci precum regiunile arctice și a căror energie este aproape de epuizare nu vor putea să ia cu asalt și să cucerească cetatea sufletului omului pentru Prințul Emanuel.⁷ Dacă vrei să câștigi suflete, trebuie să îți pui întreg sufletul în lucrarea ta, așa cum un războinic trebuie să își dea toată silința într-o bătălie, altfel victoria nu va fi de partea lui.

Noi folosim alteori termenul „a câștiga” cu referire la situația când câștigăm o avere și noi toți știm că omul care devine milionar trebuie să se trezească devreme și să se culce târziu, mâncându-și pâinea cu multe îngrijorări, trudind și economisind mult, pentru a acumula o avere imensă. Trebuie să intrăm în lucrarea de câștigare a sufletelor cu toată ardoarea și concentrarea facultăților noastre, asemenea bătrânului Astor din New York, care a acumulat o avere de multe milioane, pe care a lăsat-o în urma lui. Aceasta este, într-adevăr, o cursă, și știți că, într-o cursă, nimeni nu câștigă decât

⁷ Aluzie la lucrarea alegorică a lui John Bunyan, *The Holy War* [Războiul sfânt] – n.ed.

dacă își pune la lucru fiecare mușchi și fiecare tendon. „Cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul” (1 Cor. 9:24); și acela este în general unul care are mai multă putere decât restul; totuși, este clar că, indiferent dacă are mai multă sau mai puțină putere, el folosește tot ce are, astfel că nu vom câștiga suflete dacă nu îl imităm.

În acest pasaj, Solomon spune că „cel înțelept câștigă suflete”, și o astfel de afirmație este cu atât mai valoroasă cu cât vedem că vine de la un om atât de înțelept. Dați-mi voie să vă arăt de ce câștigătorul de suflete este înțelept. În primul rând, el trebuie să fie învățat de Dumnezeu înainte de a se apuca de această lucrare. Omul care nu știe că acum vede, dar cândva era orb, mai bine s-ar gândi la orbirea proprie înainte de a încerca să îi conducă pe prietenii lui pe calea dreaptă. Dacă el însuși nu este mântuit, nu poate fi mijlocul mântuirii altora. Cel care câștigă suflete trebuie să fie înțelept spre mântuire mai întâi pentru sine.

Odată ce este mântuit, el este un om înțelept pentru că alege o astfel de preocupare. Tinere, alege oare un obiect vrednic de a fi țelul suprem al vieții tale? Sper că vei judeca înțelept și vei alege o ambiție nobilă. Dacă Dumnezeu ți-a dat daruri deosebite, sper că ele nu vor fi risipite pe vreo preocupare deșartă, superficială sau egoistă.

Mă gândesc că m-aș putea adresa acum unuia care are mari talente și oportunitatea de a face ce îi place, de a merge

în Parlament și să ajute acolo la luarea unor importante decizii, sau de a se implica în afaceri, și astfel să devină un om important; sper că el va cântări interesele lui Isus și sufletele nemuritoare laolaltă cu orice alte scopuri. Să mă dedic cu totul studiului? Să mă predau în fața afacerii? Să călătoresc? Să îmi petrec timpul în plăceri? Să devin principalul vânător de vulpi din țară? Să îmi dedic timpul promovării reformelor politice și sociale?

Gândește-te bine la toate acestea, dar dacă ești creștin, dragul meu prieten, nimic nu va egala dedicarea ta în lucrarea de câștigare a sufletelor în ce privește bucuria, utilitatea, onoarea și răsplata ta veșnică. O, îți pot spune că această lucrare este o vânătoare deosebită, întrecând în atractivitate și bucurie toate vânătorile de vulpi din lume! Oare n-am mers eu plângând peste movile și prin gropi după vreun biet păcătos, ținând pasul cu el la orice turnură, până ce l-am cucerit prin harul lui Dumnezeu, fiind acolo la moartea lui [spirituală] și bucurându-mă peste măsură când l-am văzut capturat de Stăpânul meu? Domnul nostru Isus îi cheamă pe slujitorii Lui pescari, și niciun alt pescar nu are parte de atâta trudă, de atâta întristare și de atâta încântare cum avem noi.

Ce lucru fericit este să câștigați suflete pentru Isus, și fie ca voi să faceți aceasta chiar dacă rămâneți în chemările voastre seculare! Unii dintre voi nu ați câștiga niciodată suflete de la amvon și ar fi ceva jalnic dacă ați încerca, dar puteți câștiga suflete în atelier, la spălătorie, la grădiniță sau în camera de

oaspeți. Ținuturile noastre de vânătoare se găsesc peste tot: pe drum, lângă sobă, în colț de stradă și în mulțime. Tema noastră printre oamenii obișnuiți este Isus, și nu avem nicio alta printre cei aleși.

Fratele meu, vei fi înțelept dacă, pentru tine, dorința care îți absoarbe inima este să îi întorci pe cei necredincioși de la căile lor rătăcite. Vei avea parte de o cunună licărind de multe diademe, pe care o vei arunca la picioarele lui Isus în ziua înfățișării Lui.

Mai mult, nu este doar înțelept să vă alegeți acest scop, ci va trebui să fiți foarte înțelepți dacă vreți să aveți succes în el, pentru că sufletele ce trebuie câștigate sunt atât de diferite în constituția, simțămintele și starea lor, și va trebui să vă adaptați la toate acestea. Cei ce pun capcane pentru animale în America de Nord trebuie să studieze obiceiurile animalelor pe care doresc să le prindă și, tot astfel, și voi va trebui să învățați cum să tratați fiecare categorie de oameni. Unii sunt foarte deprimați; va trebui să îi mângâiați. Poate că îi veți mângâia prea mult și îi veți face să nu aibă credință; astfel, este posibil ca, în loc să îi mângâiați, să fie nevoie uneori să le administrați un cuvânt ferm pentru a vindeca depresia în care au căzut. O altă persoană poate fi foarte schimbătoare și, dacă vă puneți o față serioasă, veți înfricoșa pasărea și o veți alunga; va trebui să fiți bucuroși și să lansați apoi un cuvânt de mustrare, ca și cum v-ar fi scăpat accidental de pe buze. Apoi alți oameni nu vă vor lăsa să le vorbiți, ci ei vor monopoliza discuția; trebuie

să stăpâniți arta de a pune un cuvânt la răscruce. Va trebui să fiți foarte înțelepți și să deveniți totul pentru toți oamenii, iar succesul vostru vă va dovedi înțelepciunea.

Teoriile legate de cum să tratați sufletele oamenilor pot părea foarte înțelepte, dar adesea se dovedesc inutile când sunt puse în practică. Cel care are succes în lucrare este, prin harul lui Dumnezeu, un om înțelept, deși poate că nu cunoaște niciun fel de teorie. Această lucrare va avea nevoie de toată îndemânarea voastră, și chiar mai mult de atât; va trebui să strigați după ajutorul marelui Câștigător de suflete, Cel ce-lesc, cerându-I să vă dea ajutorul Duhului Lui Sfânt.

Dar observați că acela care câștigă suflete este înțelept, pentru că el este implicat într-o lucrare care îi face pe oameni mai înțelepți pe măsură ce el împlinește această lucrare. La început vă veți poticni, și foarte probabil că îi veți îndepărta pe păcătoși de Hristos chiar prin încercările voastre de a-i atrage la El. Am încercat să mișc unele suflete cu toată puterea mea, folosind un anumit pasaj al Scripturii, dar ei au luat-o exact pe calea opusă celei pe care eu intenționez să îi duc. Este foarte greu să știți cum să acționați când aveți de-a face cu oameni care au fost tulburați. Dacă vreți ca anumiți oameni să meargă înainte, trebuie să îi trageți înapoi; dacă vreți să o ia la dreapta, trebuie să insistați ca ei să se ducă la stânga, și astfel veți vedea că o iau imediat la dreapta. Trebuie să fiți pregătiți să vă confrunțați cu aceste nebunii ale bieteii naturi omenești.

Am cunoscut cândva o biată bătrână creștină care părea

că fusese de 50 de ani un copil al lui Dumnezeu, dar acum era într-o stare de tristețe și tulburare din care nimeni nu părea să o poată scoate. Am vizitat-o de mai multe ori și m-am străduit să o învesesc, dar în general, când plecam de la întâlnirea cu ea, o lăsam într-o stare și mai rea.

De aceea, data următoare când am chemat-o să vorbim, nu i-am spus nimic despre Hristos sau despre religie. În curând, ea a adus în discuție aceste subiecte apoi am remarcat că nu aveam cum să îi vorbesc despre astfel de lucruri sfinte, căci nu știa nimic despre ele, fiindcă nu fusese o credincioasă în Hristos, ci, fără îndoială, fusese o ipocrită atât amar de vreme. Ea nu putea să suporte faptul că afirmase mult timp, în apărarea ei, că Domnul o cunoștea mai bine decât eu și că El era martorul ei că Îl iubea pe Domnul Isus Hristos. Cu greu putea să își ierte apoi acea pretenție, dar nu a mai putut vorbi niciodată cu mine într-o atitudine atât de disperată. Cei ce iubesc cu adevărat sufletele oamenilor învață arta de a se apropia de ele, iar Duhul Sfânt îi face niște chirurghi abili ai sufletelor, de dragul lui Isus. Asta nu se datorează abilităților diverse ale slujitorului, nici că ar avea mai mult har, ci Domnul îl face să iubească fierbinte sufletele oamenilor, și aceasta îi dă o îndemânare tainică, pentru că, în mare măsură, calea prin care îi aducem pe păcătoși la Hristos este să îi iubim.

Iubiți frați, voi spune iarăși că acela care câștigă cu adevărat suflete pentru Isus este un om înțelept, indiferent cum îi câștigă. Unii dintre voi aveți reticențe în a accepta această

afirmație. Voi veți spune: „Este adevărat, cutare a fost foarte folositor în acest sens, dar este un om foarte aspru”. Dar ce contează asprimea lui, dacă el câștigă suflete? „Da”, spune un altul, „dar eu nu sunt zidit sub influența lui”. De ce te duci să îl ascuți ca să fii zidit? Dacă Domnul l-a trimis să demoleze, lasă-l să demoleze, iar tu du-te în altă parte dacă vrei să fii zidit, dar nu cârți când vezi un om care face o lucrare doar pentru că nu poate face o alta. De asemenea, noi suntem foarte înclinați să comparăm predicatorii între ei și să spunem: „Ar trebui să îl ascuți pe predicatorul meu”. Poate că ar trebui să îl ascultăm, dar ți-ar fi mai bine dacă l-ai asculta pe omul care te zidește, și să-i lași pe alții să meargă acolo unde și ei sunt învățați. „Cel înțelept câștigă suflete”. Nu vă voi întreba cum a făcut el asta. Poate că el a cântat Evanghelia, iar ție nu ți-a plăcut asta, dar dacă el a câștigat suflete, a fost un om înțelept. Câștigătorii sufletelor au fiecare propria cale de a lucra și, dacă au succes pe ea, sunt înțelepți. Vă voi spune ce anume nu este înțelept, anume să mergeți din biserică în biserică, să nu faceți nimic, dar să stați să îi judecați pe toți slujitorii folositori ai Domnului.

Iată aici un frate drag pe patul morții; el nutrește gândul dulce că Domnul l-a făcut în stare să aducă multe suflete la Isus, și se așteaptă ca, atunci când va intra pe porți, aceste multe suflete să vină să îl întâmpine. Ei se vor aduna în Noul Ierusalim și îl vor întâmpina cu bucurie pe omul care i-a adus la Isus. Ei sunt dovezile nemuritoare ale trudei lui. El este înțelept. Iată

un altul care și-a petrecut toată viața interpretând profețiile, așa că găsește un corespondent în Daniel sau în Apocalipsa pentru tot ceea ce citește în ziare. El este înțelept, după cum zic unii, dar eu mai degrabă mi-aș cheltui viața câștigând suflete. Mai degrabă aș aduce un singur păcătos la Isus Hristos decât să dezleg toate tainele Cuvântului lui Dumnezeu, căci mântuirea este singurul țel pentru care suntem chemați să trăim. Mi-aș dori ca Dumnezeu să îmi dea priceperea să înțeleg toate tainele, dar mai întâi de toate aș propovădui taina mântuirii sufletului prin credința în sângele Mielului. Comparativ vorbind, este un lucru mărunț ca un predicator să fi fost toată viața lui un apărător înverșunat al doctrinei și să se fi cheltuit păzind gardurile bisericii lui, în loc să aibă ca principală preocupare câștigarea sufletelor. Este un lucru foarte bun să lupțăm pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna, dar nu cred că mi-ar plăcea să spun la judecata mea: „Doamne, am trăit luptându-mă cu catolicii și cu biserica de stat, și tot ce am făcut a fost să zdrobesc diferitele secte și erezii, dar n-am adus niciun păcătos la Cruce”. Nu, noi vom duce lupta cea bună a credinței, dar câștigarea sufletelor este de o importanță mai mare, iar cel care se implică în aceasta este un om înțelept.

Un alt frate a predicat adevărul, dar și-a poleit predicile atât de mult, încât practic a ascuns Evanghelia. El credea că o predică nu era niciodată suficient de bună decât dacă o scria de zece ori pentru a vedea dacă fiecare propoziție este în perfect

acord cu canoanele lui Cicero și ale lui Quintilian, după care s-a dus să propovăduiască Evanghelia ca pe o mare operă oratorică. Este oare înțelept acest lucru? Da, este bine ca un om înțelept să fie și un orator desăvârșit, dar este mai bine să nu fie deloc orator, dacă vorbirea lui aleasă îi întunecă ideile iar oamenii nu îl mai pot înțelege. Mai degrabă oratoria să fie aruncată la câini, dacă sufletele rămân pierdute. Ceea ce noi dorim este să câștigăm suflete, iar ele nu pot fi câștigate prin cuvântări împopoțonate. Trebuie să avem în inima noastră dorința de a câștiga suflete și să fim înflăcărați de zel pentru mântuirea lor și apoi, oricât ne-am împiedica, dacă ar fi să ținem cont de criticile unora, vom fi printre cei pe care Domnul îi numește înțelepți.

Acum, dragi frați și surori, vreau să vă gândiți practic la acest lucru, și să vă hotărâți să încercați chiar în această zi să câștigați un suflet. Încercați-l pe cel de lângă voi, dacă nu vă puteți gândi la nimeni altcineva. Încercați asta pe drumul spre casă; încercați cu copiii voștri. Nu v-am povestit ce s-a întâmplat într-o duminică seara? În predica mea, am spus atunci: „Voi, care sunteți mame, v-ați rugat vreodată cu fiecare dintre copiii voștri, unul câte unul, și i-ați îndemnat să se alipească de Hristos? Poate că Jane, draga de ea, este acum în pat, dar voi n-ați insistat pe lângă ea în ce privește lucrurile veșnice. Mergeți acasă deseară, treziți-o și spuneți-i: „Jane, îmi pare rău că nu ți-am spus până azi de Mântuitorul și nu m-am rugat cu tine, dar vreau să facem asta acum”. Trezește-

o și îmbrățișează-o, și revarsă-ți inima alături de ea înaintea lui Dumnezeu”. Ei bine, în adunare era o soră dragă care avea o fată pe nume Jane. Și ce credeți? A venit luni să o aducă pe fiica ei Jane să mă întâlnească în biroul pastoral, căci când s-a dus acasă, a trezit-o și a început să îi spună că „nu ți-am vorbit niciodată despre Isus”, sau ceva de genul acesta, Jane i-a răspuns: „O, dragă mamă! L-am iubit pe Mântuitorul de-a lungul ultimelor șase luni și mă miram de ce nu mi-ai vorbit despre El”; apoi s-au îmbrățișat și s-au bucurat foarte mult. Poate că sunteți într-o situație asemănătoare cu un copil din familia voastră, astfel că aveți cu atât mai mult motiv să începeți să îi vorbiți chiar acum. N-ai câștigat niciodată un suflet pentru Isus? Vei avea o cunună în Ceruri, dar nu vei găsi niciun măr-găritar pe ea. Vei merge în Cer fără copii și știți cum era în vremurile de demult, când femeile erau îngrozite că ar putea să fie sterpe. Așa să fie creștinii – să se îngrozească de ideea de a fi sterpi spiritual. Trebuie să auzim vocile aceloră pe care Dumnezeu i-a făcut să se nască pentru El prin intermediul nostru. Trebuie să îi auzim, altfel va trebui să strigăm îndure-rați: „Dă-mi convertiți, sau mor”. Tineri sau bătrâni, surori de toate vârstele, dacă Îl iubiți pe Domnul, să aveți o pasiune arzătoare pentru sufletele oamenilor. Nu îi vedeți? Ei se po-goară în Iad cu miile și, până ce degetul vostru face drumul complet pe discul telefonului de la primul până la ultimul nu-măr, Iadul deja devorează mulțimi de oameni, unii dintre ei fără a fi auzit de Hristos, iar alții după ce L-au respins cu în-căpățânare. Lumea întregă zace în întuneric, iar acest mare

oraș [Londra, n.tr.] este încă înțesat de prietenii și rudele voastre nemântuite, iar ei pot muri până la sfârșitul acestei săptămâni.

O, dacă aveți câtuși de puțină omenie în voi, ca să nu mai zic de creștinism, dacă ați găsit remediul, vorbiți-le despre el celor bolnavi! Dacă ați găsit viața, propovăduiți-o celor morți; dacă ați găsit libertatea, vorbiți-le despre ea celor înrobiți de păcat; dacă L-ați găsit pe Hristos, spuneți-le altora despre El!

Frații mei de la Colegiu, faceți din această lucrare aleasă obiectul vostru cât sunteți la studii, și ea să fie obiectivul unic al vieților voastre când veți pleca de aici. Nu rămâneți mulțumiți cu ideea că veți primi grija unei congregații, ci străduiți-vă să câștigați suflete și, făcând aceasta, Dumnezeu vă va binecuvânta. În ceea ce ne privește, noi tragem nădejdea că, în tot restul vieților noastre, Îl vom urma pe Acela care este Câștigătorul de suflete, și ne vom pune în mâinile Lui, ca să ne facă astfel câștigători de suflete, astfel încât viața noastră să nu fie o nebunie îndelungă, ci să dovedim prin rezultate că am fost călăuziți de înțelepciune.

O, voi, suflete care nu sunteți câștigate pentru Isus, aduceți-vă aminte că doar credința în Hristos este ceea ce vă mântuiește! Încredeți-vă în El! Dumnezeu să vă facă să vă încredeți în El, de dragul Numelui Său! Amin.

Capitolul 12.

CÂȘTIGAREA SUFLETELOR EXPLICATĂ

„Cel înțelept câștigă suflete” (Prov. 11:30).

Versetul acesta nu spune că „cel înțelept câștigă dolari”, chiar dacă, fără îndoială, un astfel de om s-ar considera înțelept și probabil, într-un anume sens, în aceste vremuri de competiție, trebuie să fie înțelept. Dar o astfel de înțelepciune este pământească și ea sfârșește aici, pe Pământ. Există însă o altă lume, unde banii Europei nu vor fi acceptați, și unde averile oamenilor nu vor fi în niciun fel un semn al înțelepciunii sau bogăției. În pasajul care se află înaintea noastră, Solomon nu îl încoronează pentru înțelepciune pe niciun mare politician, nici măcar pe cei mai capabili guvernatori. El nu le oferă diplome filosofilor, nici poetilor sau oamenilor inteligenți, ci el îi încununează cu lauri doar pe aceia care câștigă suflete.

El nu declară nici că acela care predică este în mod necesar un om înțelept. Și, vai, există mulțimi de oameni care predică și câștigă astfel aplauzele și admirația altora, dar nu câștigă niciun suflet, și care, în final, vor descoperi cel mai probabil că au alergat o cursă la care Stăpânul nu i-a trimis niciodată. El nu spune că acela care vorbește despre cum să câștigi sufletele este înțelept, întrucât a le prezenta altora regulile este

un lucru foarte simplu, dar a le împlini tu însuși este cu mult mai dificil.

Acela care în mod concret, real și autentic, întoarce oamenii de la căile lor greșite la Dumnezeu și care este astfel un instrument spre mântuirea lor, spre salvarea lor de pe drumul către Iad, acela este un om înțelept. Acesta este un lucru adevărat în ceea ce îl privește, indiferent care ar fi metoda pe care o folosește în câștigarea de suflete. El poate fi ca un Pavel, un om de o profunzime logică și doctrinară deosebită, capabil să facă orice fel de judecăți profunde și, dacă astfel câștigă suflete, este un om înțelept. Ar putea să fie un Apollo, având o retorică grandioasă, cu fraze și idei geniale; dacă câștigă astfel suflete, este un om înțelept. Sau poate fi un Petru, mai dur și mai puțin rafinat în vorbire, folosind afirmații tăioase, lipsite de metafore, dar dacă el câștigă suflete, nu este mai puțin înțelept decât fratele lui mai rafinat sau decât prietenul lui capabil de argumente deosebite. Dar toți aceștia nu pot fi înțelepți în niciun alt fel, decât prin câștigarea de suflete.

Conform versetului nostru, înțelepciunea mare a câștigătorilor de suflete este dovedită doar prin succesul lor real în câștigarea acestora. Ei nu le vor da și nici nu trebuie să le dea socoteală oamenilor cu privire la modalitățile pe care le folosesc în lucrare, ci sunt răspunzători doar înaintea Stăpânului lor. Nu trebuie să îl comparăm pe vreun slujitor cu altul sau pe noi cu ei. Cine ești tu ca să îl judeci pe slujitorul altuia? Înțelepciunea este găsită dreaptă de toți copiii ei (Luca 7:35).

Numai copiii se ceartă pe diferitele metode folosite; oamenii adulți se uită la rezultatele lor. Câștigă suflete acești lucrători de diferite feluri și care folosesc diferite metode? Atunci ei sunt înțelepți, iar voi, care îi criticați, devreme ce sunteți neroditori, nu puteți fi înțelepți, chiar dacă ați putea să susțineți cu argumente că sunteți judecătorii lor. Dumnezeu spune despre câștigătorii de suflete că sunt înțelepți, și n-aveți decât să îndrăzniți să Îl contraziceți. Această diplomă, obținută de la facultatea Cerului, îi protejează în mod cert, indiferent ce vor spune semenii lor muritori despre ei.

„Cel înțelept câștigă suflete”, și acest lucru poate fi văzut foarte clar. Trebuie să fie un om înțelept în orice aspecte obișnuite acela care, prin har, reușește să obțină o astfel de minune divină. Marii câștigători de suflete nu au fost niciodată niște prostovani. Un om pe care Dumnezeu îl califică să câștige suflete ar putea face orice lucru pe care Providența i l-ar da de făcut. Luați exemplul lui Martin Luther! Fraților, vedeți că el nu a fost doar omul potrivit pentru a da naștere unei reforme; eu cred că el putea foarte bine să conducă un popor sau să fie comandantul unei armate.

Gândiți-vă la Whitefield și amintiți-vă că oratoria precum tunetul, prin care el a zguduit întreaga Anglie, nu era însoțită de o judecată slabă sau de absența puterii intelectului. Acest om a fost un maestru orator și, dacă s-ar fi dedicat comerțului, probabil că ar fi luat locul de frunte printre negustori sau, dacă ar fi fost un politician, ar fi stârnit admirația tuturor celor

care îl ascultau.

Acela care câștigă suflete este, în mod obișnuit, un om care ar putea face orice alt lucru, dacă Dumnezeu l-ar chema la așa ceva. Eu știu că Domnul folosește orice metode dorește, dar El întotdeauna folosește modalitățile potrivite cu scopul pentru care le rânduieste, și dacă îmi veți spune că David l-a omorât pe Goliat cu o praștie, atunci răspunsul meu este – aceea era cea mai bună armă din lume care să ajungă la un uriaș de talia lui, și cea mai potrivită armă pe care David putea să o folosească, căci era bine antrenat în folosirea ei încă din copilărie.

Există întotdeauna o adaptare a instrumentelor pe care Dumnezeu le folosește pentru a produce rezultatele rânduite de El și, chiar dacă gloria nu este în aceste metode, nici în superioritatea lor, ci trebuie dată toată slava lui Dumnezeu, există totuși o pregătire și o potrivire pe care Dumnezeu le rânduieste, chiar dacă noi nu le înțelegem. Nu există nici cea mai mică îndoială că aceia care câștigă suflete nu sunt în niciun fel niște idioți sau simpliști, ci Dumnezeu îi face înțelepți pentru Sine, chiar dacă pricepuții vanitoși ai lumii acesteia ar putea să îi considere niște proști.

„Cel înțelept câștigă suflete”, pentru că el și-a ales un obiectiv înțelept în viață. Cred că Michelangelo a fost acela care a sculptat cândva niște statui magnifice în zăpadă. Dar ele s-au dus, căci materialul gata compactat și pregătit de frigul de afară a fost imediat topit de căldura soarelui. Mult mai înțelept a fost

însă atunci când s-a apucat să sculpteze în marmura mult mai durabilă, producând opere de artă care au rezistat multor ani. Dar până și marmura este corodată și roasă de dinții timpului. De aceea, înțelept este acela care își alege ca materii prime sufletele nemuritoare, a căror existență o va depăși pe cea a stelelor. Dacă Dumnezeu ne va binecuvânta să câștigăm suflete, lucrarea noastră va rămâne în picioare și după ce lemnul, paie și pleava artei și științei Pământului se vor risipi și vor fi făcute praf din mâinile celor care le-au produs. Chiar acolo, în Rai, câștigătorul de suflete, fiind binecuvântat de Dumnezeu, va avea amintirile lucrării lui păstrate pe veci în galeriile Cerului. El și-a ales un obiectiv înțelept, căci ce altceva poate fi mai înțelept decât să Îl glorifici pe Dumnezeu și ce anume, după aceasta, poate fi mai înțelept decât să îi binecuvântezi pe semenii tăi în cel mai înalt sens, să smulgi un suflet din prăpastia care se cascadează sub picioarele lui, să ridici acel suflet la Cerul care glorifică, să eliberezi un suflet nemuritor din sclavia Satanei și să îl aduci la libertatea în Hristos? Ce poate fi superior acestui lucru? Eu zic că un astfel de obiectiv ar trebui să fie urmărit de toți oamenii care au o gândire sănătoasă, și că până și îngerii ar putea să fie invidioși pe noi, sărmanii fii ai oamenilor, pentru că ni se permite să ne facem un astfel de țel în viețile noastre, anume să câștigăm suflete pentru Isus Hristos. Înțelepciunea însăși subliniază superioritatea acestui scop.

Pentru a împlini o astfel de lucrare, un om trebuie să fie înțelept, căci a câștiga un suflet implică înțelepciune infinită.

Dumnezeu însuși câștigă sufletele folosindu-Se de înțelepciune, căci planul veșnic de mântuire a fost alcătuit cu o judecată infailibilă și în fiecare aspect al lui se deslușește o îndemânare infinită. Hristos, marele Câștigător de suflete al lui Dumnezeu, este deopotrivă înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu (1 Cor. 1:24). Există multă înțelepciune atât în creația cea nouă cât și în cea veche. Într-un păcătos mântuit există o atât de mare mărturie a lucrării lui Dumnezeu, care să fie admirată, la fel cum este în Universul care a fost creat din nimic; iar noi, deci, cei chemați să fim lucrători împreună cu Dumnezeu (2 Cor. 6:1), mergem pas la pas cu El în această măreață lucrare de câștigare a sufletelor și trebuie, la rândul nostru, să fim înțelepți. Este o lucrare care a umplut inima Mântuitorului – o lucrare care a mișcat gândul Celui veșnic. Ea nu este o joacă de copil, nici un lucru care poate fi împlinit în timp ce noi am fi pe jumătate adormiți; nu putem să facem lucrarea fără a avea o dragoste profundă, nici să o ducem înainte fără ajutorul plin de har de la singurul Dumnezeu înțelept, Mântuitorul nostru. Însăși umblarea cu Dumnezeu este un lucru înțelept.

Să vă fie clar, frații mei, că acela care are succes în câștigarea de suflete, va dovedi că a fost un om înțelept în judecata acelora care văd și începutul, și sfârșitul lucrurilor. Chiar dacă aș fi cu totul egoist și nu mi-ar păsa de nimic altceva decât de propria fericire, tot aș alege, dacă aș putea, sub autoritatea lui Dumnezeu, să fiu un câștigător de suflete, căci niciodată nu

am cunoscut fericirea perfectă, debordantă și indescriptibilă, fericirea cea mai curată și mai nobilă, până când am auzit de primul suflet care L-a căutat și L-a găsit pe Mântuitorul prin intermediul meu. Și acum în amintesc de plăcerea supremă care m-a cuprins atunci! Nicio mamă nu s-a bucurat vreodată atât de mult pentru primul ei copil, și niciun războinic nu a fost atât de exaltat de o bătălie câștigată cu greu. O, bucuria de a ști că un păcătos, odată vrăjmaș, a fost împăcat cu Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, prin intermediul cuvintelor rostite de firavele mele buze... De atunci, prin harul care mi-a fost dat, gândul care mă proșterne înaintea Lui este că am auzit nu de sute, ci chiar de mii de păcătoși care s-au întors de la căile lor greșite prin mărturia lui Dumnezeu în mine. Chiar dacă asupra mea vin suferințele, chiar dacă încercările vor fi înmulțite după cum dorește Dumnezeu, totuși această bucurie domină peste toate celelalte lucruri, bucuria că sunt pentru Dumnezeu o jertfă de bun miros a lui Hristos în orice loc, și că ori de câte ori predic Cuvântul, inimile sunt descuiate, sufletele capătă o nouă viață, ochii lacrimează din cauza păcatului și lacrimile lor sunt șterse atunci când Îl văd pe marele lor Mijlocitor, Cel care a murit pentru păcatul lor, iar apoi acești oameni trăiesc.

Dincolo de orice controversă, este o bucurie mai prețioasă decât multe lumi la un loc să câștigi suflete și, mulțumită lui Dumnezeu, aceasta este o bucurie care nu încetează să existe nici măcar atunci când viața pământească este contopită în nemurire. Nu este o fericire mărunță să auzi, când îți

iei zborul către tronul cel veșnic, sunetul aripilor altor persoane care zboară și ele către aceeași glorie și care se întorc către tine, spunându-ți: „Intrăm odată cu tine prin porțile splendorii, iar tu ai fost cel care ne-a adus la Mântuitorul”. Ce fericire să fim primiți în Ceruri cu un bun venit de la cei care ne vor denumi părinții lor în Dumnezeu – având cu ei legături mult mai profunde decât cu cei de pe Pământ, fiind uniți mai mult în har și în dragoste pentru veșnicie. Va fi o încântare dincolo de orice comparație să ne întâlnim în lăcașurile veșnice cu cei născuți de noi în Hristos Isus, pentru care ne-am trudit la nașterea lor până ce Hristos a luat chip în ei, El, nădejdea slavei (Col. 1:27). Aceasta este ca și cum am avea mai multe ceruri – un Rai pentru fiecare persoană câștigată pentru Hristos. Conform făgăduinței Stăpânului, cei ce îi întorc pe mulți către neprihănire vor străluci ca stelele în veci de veci (Dan. 12:3).

Am spus destul, fraților, cred, pentru a-i face pe unii dintre voi să își dorească să ocupe poziția de câștigători de suflete, dar, înainte să vorbesc mai mult din acest pasaj, aș vrea să vă reamintesc că onoarea aceasta nu le aparține doar predicatorilor. Este adevărat, ei sunt pe deplin părtași ei, dar ea îi aparține fiecăruia dintre voi care v-ați dedicat lui Hristos: toți sfinții au o astfel de onoare.

Orice bărbat de aici, orice femeie, orice copil din acest loc, a cărui inimă este îndreptățită înaintea lui Dumnezeu, poate fi un câștigător de suflete. Nu există niciun om pus

într-un loc prin providența lui Dumnezeu care să nu poată face vreun lucru bun în acel loc. După cum până și un licurici aflat sub o frunză produce lumina necesară, tot așa nu există niciun bărbat trudit, nicio femeie în suferință, nicio fetiță care să slujească cu ceva, nici măcar un coșar sau un măturător de stradă care să nu aibă oportunități să-L slujească pe Dumnezeu. Ceea ce am spus cu privire la câștigătorii de suflete nu ține doar de doctorii în teologie sau doar de un predicator deosebit, ci aceasta este cinstea tuturor acelor care sunt în Hristos Isus. Fiecare dintre voi puteți fi înțelepți, dacă harul vă face capabili, și puteți să căpătați fericirea de a întoarce sufletele la Hristos, prin Duhul Sfânt.

Mă voi ocupa de textul nostru în felul următor: în primul rând, voi sublinia un pic mai clar acest fapt, explicând metafora folosită în text – *câștigarea sufletelor*. În al doilea rând, vă voi oferi unele lecții cu privire la câștigarea sufletelor, prin care am încrederea că voi stârni convingerea în fiecare minte credincioasă asupra faptului că această lucrare are nevoie de cea mai înaltă înțelepciune.

METAFORA FOLOSITĂ

Haideți, în primul rând, să luăm în considerare metafora folosită în acest text – „Cel înțelept câștigă suflete”.

Noi folosim cuvântul „a câștiga” în multe feluri. Uneori, el este asociat unor lucruri foarte rele, precum jocurile de noroc, jocurile de cărți sau tot felul de trucuri asemănătoare, de

care oamenii sunt foarte mândri, mai ales când ies învingători. Îmi pare rău să spun asta, dar adesea vedem astfel de trucuri și șmecherii inclusiv în lumea religioasă. Există unii care pretind că pot să mântuiască sufletele prin trucuri ciudate, prin manevre complicate și prin dexteritatea și îndemânarea lor. Un bazin cu apă, câteva silabe și gata! Bebelușul este dintr-o dată făcut copil al harului, devine mădular al lui Hristos și moștenitor al Împărăției Cerurilor. Această bălăceală pe care ei o numesc regenerare îmi depășește capacitatea de înțelegere, pentru că este doar un truc pe care nu-l pot pricepe. Doar cei inițiați pot să facă această frumoasă piesă de magie, care depășește până și cea mai versată schemă a vrăjitorului din Nord.

Există de asemenea o modalitate de „a câștiga” suflete prin punerea mâinilor peste capetele oamenilor, doar că trebuie ca mâncile robelor să ascundă coatele pentru ca mașinăria să funcționeze și harul să fie dat prin degetele binecuvântate! Trebuie să mărturisesc că nu înțeleg știința ocultă, dar în această privință nu trebuie să mă mir, căci lucrarea de mântuire a sufletelor printr-o astfel de șmecherie nu poate fi făcută decât de anumite persoane, care trebuie să fi primit succesiunea apostolică direct de la Iuda Iscarioteanul. Această confirmare de către episcopi, când oamenii pretind că ea îi conferă har unui suflet, este o piesă infamă a unei mari înșelătorii. Întreaga afacere este o urâciune. Doar a te gândi că în secolul al XIX-lea ar putea exista oameni care să predice mântuirea prin sacramente

îți stârnește zâmbetul! Domnilor, cu siguranță că este prea târziu ca să mai puteți veni înaintea noastră cu un astfel de nonsens! Acest soi de șmecherie preotească, sperăm, poate fi văzut de oricine ca un anacronism, iar teoria sacramentală ca deja învechită. Aceste lucruri ar fi putut să se aplice celor care sunt analfabeți, care nu pot să citească, sau celor din vremurile când cărțile erau lucruri rare, dar începând din ziua când acel strălucit Luther a fost ajutat de Dumnezeu să propovăduiască precum un tunet adevărul eliberator că „prin har ați fost mântuiți, prin credință” (Efes. 2:8), a existat suficientă lumină pentru ca aceste cucuvele papistașe să se răzgândească. Lăsați-i să se întoarcă în turnurile lor acoperite de iederă și să urle la Lună de cei ce le-au furat încă din vechime împărăția întunericului. Lăsați capetele rase să se ducă la Bedlam⁸ și mitrele roșii să meargă la curva roșie, însă niciun cetățean respectabil n-ar trebui să le poarte respect.

Tractarianismul modern⁹ este un bastard papal, prea josnic, prea evaziv, prea duplicitar pentru a-i amăgi pe oamenii care au o minte sănătoasă. Dacă vrem să câștigăm suflete, ar fi bine să facem acest lucru folosindu-ne de alte arte decât cele pe care ni le sugerează iezuiții și capetele rase.¹⁰ Să nu aveți încredere în niciun om care pretinde că are darul preoției. Preoții sunt mincinoși prin definiție și înșelători de meserie. Noi nu putem mântui sufletele în modul lor teatral, și nici nu vrem să

⁸ Numele unui celebru azil de nebuni din Londra - n.tr.

⁹ O mișcare catolico-anglicană eretică din sec. al XIX-lea - n.tr.

¹⁰ Jargon folosit cu referire la călugării catolici - n.tr.

facem asta, fiindcă știm că, printr-o astfel de șmecherie, Satana ar avea cel mai mare câștig și va rânji către preoți când va întoarce cărțile împotriva lor, în final.

Războiul

Cum câștigăm suflete, atunci? Iată, cuvântul „a câștiga” are un înțeles mai bun. El este folosit în război. Războinicii cuceresc orașe și provincii. Acum, a câștiga un suflet este un lucru mult mai dificil decât a câștiga un oraș. Uitați-vă la câștigătorul de suflete zelos, atunci când își face lucrarea. Uitați-vă cât de atent caută să urmeze călăuzirea Căpeteniei lui, pentru a ști când să ridice steagul alb ca să invite inima să se predea înaintea dragostei suave a unui Mântuitor care a murit pentru ea. Uitați-vă când, la momentul potrivit, ridică steagul negru al amenințării, arătând că, dacă nu este primit harul, judecata va urma cu certitudine. Uitați-vă la el când, pentru a zdrobi ezitarea, ridică steagul roșu al terorilor lui Dumnezeu împotriva sufletelor încăpățânate și nepocăite.

Câștigătorul de suflete trebuie să se așeze înaintea unui suflet așa cum un mare căpitan se așază înaintea unui oraș întărit, să îi măsoare liniile de apărare, să își sape propriile tranșee și să își fixeze bateriile de atac. El nu trebuie să avanseze prea repede, căci poate să fie învins în bătălie. Nici nu trebuie să se miște prea încet, căci ar putea să nu își dovedească astfel vitejia, și ar face mai mult rău. Apoi, el trebuie să știe ce poartă să atace, cum să își îndrepte armele către poarta urechii și cum să și le descarce în ea. Trebuie să știe, uneori, cum să continue

focul în această direcție, zi și noapte, cu lovituri fierbinți, astfel încât să fie în stare chiar să provoace o spărtură în ziduri. În alte situații, trebuie să știe cum să pară că a abandonat lupta pentru ca apoi, dintr-o dată, să își deschidă toate bateriile de foc cu o violență terifiantă, dacă vede că astfel ar putea să ia sufletul prin surprindere sau să arunce în el un adevăr într-un moment neașteptat, pentru ca acesta să explodeze ca o grenadă în suflet și să doboare astfel dominația păcatului.

Soldatul creștin trebuie să știe cum să avanseze puțin câte puțin, cum să lovească în acea prejudecată, cum să submineze acea vrăjmășie veche, cum să arunce în aer acea poftă și, în final, cum să zguduie acea citadelă. El este acela care trebuie să arunce scara sus pe zid, el este cel ale căror urechi vor fi încântate auzind ticăitul de pe zidul inimii, care îi spune că frânghia pe care a aruncat-o s-a agățat și se ține bine. Apoi, cu spada în dinți, el se va cățara sus, se va năpusti asupra omului și va ucide necredința acestuia în Numele lui Dumnezeu, va captura cetatea sufletului și apoi va înălța acolo steagul roșu, sângeriu, al crucii lui Hristos și proclamând că „inima a fost câștigată, câștigată pentru Hristos”. Această reușită, această victorie, are nevoie de un războinic bine antrenat, un maestru în arta aceasta. După multe zile de atac, multe săptămâni de așteptare, multe ore de furtună în rugăciune și insistențe la predarea de bunăvoie, la zdrobirea zidului depravării, lucrarea se încheie. Nu se poate ca un neștiutor să facă această lucrare. Harul lui Dumnezeu trebuie să îl facă înțelept pe acela pe care

îl trimite să captureze sufletul omului, care să aducă robia roabă și să deschidă larg porțile inimii pentru ca Prințul Emanuel să intre în ea. Aceasta înseamnă să câștigi un suflet.

Lupta

Cuvântul „a câștiga” era folosit în mod obișnuit printre cei din vechime cu sensul de a câștiga într-un joc de lupte. Atunci când grecul căuta să câștige laurii sau coroana învingătorilor, el trebuia să treacă printr-o perioadă de instruire, de antrenament intens, vreme îndelungată chiar, iar atunci când intra în arenă pentru luptă, fiecare mușchi și fiecare nerv era deja antrenat și lucrul acesta se putea vedea de la primele lui eforturi. El știa că avea să lupte cu un adversar puternic, astfel încât niciun strop din energia lui nu rămânea nefolosit.

Pe măsură ce lupta dintre cei doi continua, puteai să vezi privirea aceluia om cum veghea la fiecare mișcare a adversarului lui și cum mâna, picioarele și întreg trupul se angajau în bătălie. Se temea să fie trântit la podea. Speranța lui era să-l pună jos pe adversar. Un adevărat câștigător de suflete ajunge adesea să se lupte îndeaproape cu diavolul din oameni.

El trebuie să se războiască cu prejudecățile oamenilor, cu dragostea lor pentru păcat, cu necredința lor, cu mândria lor, și apoi, dintr-o dată, cu disperarea lor, să lupte împotriva neprihănirii de sine din ei, iar în momentul următor cu necredința lor în Dumnezeu. Zece mii de tactici sunt folosite pentru a-l preveni pe câștigătorul de suflete în a-și atribui victoria într-o astfel

de luptă, dar, dacă Dumnezeu l-a trimis, el nu va renunța niciodată la acel suflet, până ce a lovit de moarte puterea păcatului și a câștigat un alt suflet pentru Hristos.

Dragostea

În afară de aceasta, mai există un înțeles al cuvântului „a câștiga”, pe care nu îl pot ocoli aici. Noi folosim acest cuvânt, știți, într-un sens mai blând decât cele pe care le-am menționat mai devreme, atunci când avem de-a face cu inimile oamenilor. Există modalități tainice și misterioase prin care cei ce iubesc ajung să câștige obiectul dragostei lor, și care sunt înțelepte prin faptul că ele se potrivesc scopului în care sunt folosite. Nu pot să vă spun cum își câștigă el obiectul iubirii, dar probabil că experiența v-a învățat acest lucru. Arma folosită în acest război nu este totdeauna aceeași, însă acolo unde victoria este câștigată prin înțelepciunea mijloacelor folosite, devine clar acest lucru oricărui ochi. Arma dragostei constă uneori dintr-o privire sau un cuvânt cald, șoptit sau auzit. Alteori ea este o lacrimă; dar eu știu un lucru, că majoritatea dintre noi, la rândul nostru, am aruncat în jurul inimii altei persoane un lanț pe care ea n-ar îndrăzni să-l rupă și care ne-a legat sufletele într-o captivitate binecuvântată, ce ne-a încălzit viața.

Da, aproape în același fel trebuie să câștigăm și noi sufletele. Acea ilustrație este mai apropiată de țintă decât oricare alta. Dragostea este adevărata cale prin care putem câștiga sufletele, căci atunci când am vorbit despre zdrobirea zidurilor

și despre luptă, ele au fost doar niște metafore, dar dragostea este cea mai apropiată de realitate.

Noi câștigăm prin dragoste. Câștigăm inimile pentru Isus prin dragoste, prin compasiune față de suferințele oamenilor, prin nerăbdarea de a-i vedea salvați de la pieire, prin rugăciunile din inimă înaintea lui Dumnezeu pentru ei, cerându-I să nu fie lăsați să moară nemântuiți, implorându-L ca, de dragul lor, să-i facă să caute îndurare și să găsească har. Da, fraților, există o dragoste spirituală și o câștigare a inimilor prin aceasta pentru Domnul Isus. Iar dacă veți învăța modalitatea de a o folosi, atunci trebuie să Îi cereți lui Dumnezeu să vă dea o inimă blândă și un suflet capabil de compasiune.

Eu cred că mare parte din secretul câștigării sufletelor stă în a manifesta compasiune, în a avea duhuri care pot fi atinse de simțământul infirmităților omenești. Sculptează un predicator într-o stâncă de granit și, chiar dacă i-ai da limba unui înger, el nu va converti pe nimeni. Așează-l în cel mai împoțonant amvon, fă-l să aibă o oratorie fără greșală, dă-i o învățătură profund biblică, dar atâta vreme cât poartă în pieptul lui o inimă de piatră, niciodată nu va putea câștiga un suflet. Câștigarea sufletelor necesită o inimă care bate din greu în piept. Ea cere un suflet plin de laptele bunătații umane - aceasta este esența succesului. Aceasta este trăsătura naturală de bază pentru un câștigător de suflete care, odată ce este binecuvântat de Dumnezeu și stă sub protecția Lui, va face minuni.

Arta

Nu m-am mai uitat la forma versetului din ebraică, dar descopăr acum – ca și voi, cei care aveți comentarii și notițe de subsol în Bibliile voastre – că textul poate fi citit așa, „cel înțelept *prinde* suflete”. Cuvântul acesta se poate referi la pescuit sau la a prinde păsări. În fiecare duminică, atunci când plec de acasă, nu pot să nu îi văd în drumul meu către biserică pe niște oameni cu colivii mici, pline de păsări împăiate, încercând să le plaseze peste tot pentru a le atrage și a le captura pe bietele ciocănituri. Ei au înțeles metoda de a atrage și a prinde în capcană micile lor victime. Câștigătorii de suflete ar putea să învețe ceva de la aceștia. Trebuie să avem propriile noastre momeli pentru sufletele oamenilor, adaptate pentru a-i atrage, a-i fascina și a-i prinde. Trebuie să mergem la vânătoare cu momelile gata pregătite, cu lațurile, plasele și momățile noastre, astfel încât să prindem sufletele oamenilor. Vrăjmașul lor este un vânător care posedă cele mai urâte și mai uluitoare arme de amăgire. De aceea, noi trebuie să îl învingem cu ingeniozitate, onestitate și cu armele harului. Dar arta trebuie să fie exersată doar prin învățatură divină, iar în acest aspect, noi trebuie să fim înțelepți și dornici să învățăm.

Omul care vrea să pescuiască, trebuie de asemenea să stăpânească arta pescuitului. Washington Irving, cred că el este, povestea despre trei bărbați care citiseră cartea lui Izaak Walton despre plăcerea pescuitului. Așa că și aceștia, vrând să fie părtași aceleiași bucurii, au devenit ucenici în această artă. Ei

au călătorit la New York și și-au cumpărat cele mai bune undițe și cele mai bune fire de pescuit care se găseau pe piață, apoi au cercetat momeala cea mai bună pentru fiecare clipă din zi sau lună, astfel încât să se asigure că peștele va mușca dintr-o dată, ca și cum ar fi vrut să se arunce singur în juvelnic. Apoi s-au pus pe pescuit zile întregi, dar juvelnicele lor au rămas goale. Astfel, au ajuns să fie dezgustați de un sport care nu părea să aibă nimic atrăgător în el, când un băiețel în zdrențe a coborât dintre dealuri, desculț și fără prea multe instrumente speciale, și i-a umilit în cel mai mare hal. Copilașul acesta nu avea decât o bucată de băț ruptă dintr-un copac, un metru de fir și un bold îndoit, în care a agățat o rămă și a aruncat-o în baltă. Nici n-a apucat să își aștearnă pluta pe lac, că imediat a mușcat un pește, de parcă ar fi fost atras de un magnet. Imediat după aceea, el și-a aruncat din nou undița și a prins un alt pește și tot așa, până când și-a umplut juvelnicul. Bărbații aceea l-au întrebat cum a reușit performanța respectivă. O, a spus el, nu vă pot spune, dar este ceva foarte ușor atunci când ai învățat cum să procedezi.

Aproape la fel stau lucrurile atunci când vine vorba de pescuitul oamenilor. Unii predicatori, care au fire deosebite și undițe fine, predică într-un mod foarte oratoric și peste măsură de frumos, dar ei nu câștigă niciodată suflete. Nu știu cum se face asta, dar apare un alt om, cu un limbaj foarte simplu, dar cu o inimă caldă și, într-un fel direct și imediat, oamenii sunt convertiți la Dumnezeu. Sigur trebuie să existe o

legătură de compasiune între predicator și sufletele pe care el vrea să le câștige. Acelora pe care îi face câștigători de suflete, Dumnezeu le dă o dragoste naturală pentru lucrarea lor și o potrivire spirituală pentru ea.

Există o atracție între cei care sunt chemați să fie binecuvântați și cei care trebuie să fie mijloacele prin care vine binecuvântarea. Tocmai prin această legătură, de care Dumnezeu Se folosește, sunt câștigate sufletele. Dar este clar ca miezul zilei că, pentru a fi pescar de oameni, trebuie să fii un om înțelept. „Cel înțelept câștigă suflete”.

CUM SE CÂȘTIGĂ SUFLETELE

Acum, frați și surori, voi, care sunteți angajați în lucrarea Domnului săptămână de săptămână și care căutați să câștigați sufletele oamenilor pentru Hristos, pentru voi o să enumăr acum câteva dintre modalitățile prin care sufletele trebuie câștigate.

Credeți

Cel ce propovăduiește Evanghelia câștigă cel mai bine sufletele, zic eu, atunci când el crede în realitatea lucrării lui, când el crede în convertirile imediate. Cum ar putea să se aștepte el ca Dumnezeu să facă ceea ce nu crede că Dumnezeu va face? Cel mai mare succes îl are acela care se așteaptă la convertiri de fiecare dată când predică. Lui i se va face potrivit credinței pe care o are.

A fi mulțumit să propovăduiești Evanghelia fără a te aștepta la convertiri este cel mai sigur mod prin care să nu ai niciodată parte de ele. Dar a merge mereu înainte cu singurul scop de a mântui sufletele este cea mai sigură metodă prin care putem fi utili în această lucrare. Dacă noi suspinăm și plângem până ce oamenii sunt mântuiți, ei vor ajunge cândva să fie cu adevărat mântuiți.

Alipiți-vă de adevărul mântuitor

Acela care se va alipi cel mai mult de adevărul care mântuiește sufletele va avea și cel mai mare succes. Este adevărat că nu orice adevăr mântuiește sufletele, chiar dacă tot adevărul este folositor în zidire. Acela care rămâne la istoria simplă a Crucii, care spune iarăși și iarăși că oricine crede în Hristos nu este condamnat, că a fi mântuit nu implică nimic altceva decât o simplă încredere în Răscumpărătorul crucificat; acela a cărui lucrare constă preponderent din glorioasa istorie a Crucii, din suferințele Mielului care a murit, din îndurarea lui Dumnezeu și dorința mărețului Tată de a-i primi pe fiii rătăcitori care se pocăiesc; acela care proclamă, în fapt, zi de zi, „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29) – acela este probabil un câștigător de suflete, mai ales dacă el adaugă la aceasta multă rugăciune pentru acele suflete, cu dorința fierbinte ca oamenii să fie aduși la Isus și dacă apoi, în viața lui privată, ca și în lucrarea publică, el caută să le vorbească altora despre dragostea Mântuitorului pentru oameni.

Aduceți-i și pe alții să audă

Dar acum nu le vorbesc predicatorilor, ci vă vorbesc vouă, celor care stați în bănci și, de aceea, către voi mă întorc să vă vorbesc mai direct. Frați și surori, aveți diferite daruri. Speranța mea este că le folosiți pe toate. Poate că unii dintre voi, chiar dacă sunteți membri ai bisericii, credeți că nu aveți niciun dar. Fiecare credincios are darul lui și partea lui de lucrare. Ce poți face tu ca să câștigi suflete? Iată ce le recomand acelor care cred că ei nu pot face nimic – aduceți-i pe alții aici, ca să audă Cuvântul. Aceasta este o îndatorire care a ajuns să fie neglijată destul de mult.

Cu greu v-aș putea cere să aduceți alte persoane în locul acesta,¹¹ dar mulți dintre voi mergeți și în alte biserici, care probabil că nu sunt nici pe jumătate ocupate. Umpleți-le pe acelea. Nu vă poticniți de faptul că ar fi acolo o congregație mică, ci faceți-o voi tot mai mare. Ia pe cineva cu tine chiar la următoarea predică și, de atunci, din clipa aceea, adunarea respectivă poate să crească. Mergi acolo cu rugăciunea ca predica păstorului tău să fie binecuvântată și, dacă nu poți predica tu însuși, îi poți face cel mai mare bine cuiva prin a-l aduce sub ploaia Cuvântului.

Am o simplă remarcă de făcut, foarte simplă, dar merită să insist asupra ei înaintea voastră, pentru că are o valoare practică foarte mare. Multe biserici și capele, care sunt

¹¹ Biserica unde Spurgeon predica era constant neîncăpătoare - n.tr.

aproape goale, ar putea în curând să aibă parte de o largă audiență, dacă cei care sunt câștigați de pe urma Cuvântului le-ar spune și altora de câștigul pe care l-au avut și i-ar convinge să vină ca să fie și ei binecuvântați de aceeași lucrare. Acest lucru este valabil în mod special în orașul nostru, Londra, unde mulți oameni nu se duc niciodată la casa lui Dumnezeu. De aceea, convingeți-i pe vecinii voștri să vină la locul de închinare. Uitați-vă după ei și faceți-i să simtă că este un lucru rău să rămână duminica acasă, de dimineață până seara. Nu spun să îi criticați, căci acest lucru nu produce nimic bun, ci eu spun să îi convingeți, să îi atrageți. Dați-le câteodată biletele voastre la Tabernacol,¹² de exemplu, sau stați voi în picioare pe alei, pentru a le face lor loc să stea pe scaune. Aduceți-i sub influența Cuvântului, și cine știe care va fi rezultatul? O, ce binecuvântare va fi atunci pentru voi dacă veți auzi că, ceea ce voi n-ați putut face, căci nu puteți vorbi prea mult despre Hristos, a fost făcut de păstorul vostru, prin puterea Duhului Sfânt, dar prin meritul că voi ați convins un suflet să vină în vizorul Evangheliei!

Vorbiți cu necunoscuții

Următorul lucru, câștigătorilor de suflete, este să încercați ca, după predică, să vorbiți cu cei pe care nu-i cunoașteți. Poate că predicatorul a ratat ținta, dar voi nu trebuie să o ratați. Sau poate că el a țintit bine, dar voi puteți ajuta la înrădăcinarea mai

¹² Metropolitan Tabernacle era atât de aglomerată la predicile lui Spurgeon, încât oamenii își făceau rezervare cu bilete, dar fără plată - n.tr.

adâncă a mesajului, printr-o vorbă blândă.

Îmi aduc aminte de mai multe persoane care s-au alăturat bisericii și care au arătat în urmă către convertirea lor, vorbind despre lucrarea din Surrey Music Hall, dar care au spus că la mijloc nu a fost doar ea, ci a fost ceva care a însoțit-o. Acești oameni tocmai veniseră din țară la Londra și a existat un om bun, pe care-l cunosc bine – acum este în Cer – care s-a întâlnit cu doi dintre ei la poartă, le-a vorbit, și-a exprimat speranța că s-au bucurat de ceea ce auziseră, le-a ascultat răspunsul și i-a întrebat dacă aveau să vină și la predica de seară. Le-a spus că ar fi bucuroși dacă ar putea să se oprească la casa lui pentru un ceai. Așa au făcut și, în acel timp, le-a pus înainte un cuvânt despre Domnul.

În următoarea duminică a procedat la fel și, la sfârșit, cei pe care predicile nu îi atinseseră, au auzit mesajul cu alte urechi până când, tot așa, prin intermediul cuvintelor insistente ale acestui bătrân, și prin lucrarea harului Domnului nostru bun, ei au fost convertiți la Dumnezeu.

Aici există un bun teren de vânătoare și, fără îndoială, la fel este în orice adunare mare pentru aceia dintre voi care doresc cu adevărat să facă bine. Cât de mulți vin în această casă de închinare în fiecare dimineață și în fiecare seară fără vreun gând de a-L primi pe Hristos! Dar dacă voi m-ați ajuta cu toții, voi, cei care Îl iubiți pe Domnul, dacă toți m-ați ajuta vorbindu-le vecinilor voștri, care stau chiar lângă voi, cât de mare ar fi binele pe care l-am putea face!

Nu lăsați să se spună vreodată: „Am fost la Tabernacol timp de trei luni, și nimeni nu m-a băgat în seamă”. Dimpotrivă, printr-o ospetie blândă, care trebuie să existe mereu în casa lui Dumnezeu, căutați din toată inima să impregnați asupra prietenilor voștri adevărul pe care eu nu îl pot pune decât în urechile lor, dar pe care Dumnezeu vă poate ajuta să îl așterneți în inimile lor.

Propovăduiți acelor „unul singur”

Mai departe, dați-mi voie să vă încurajez, dragi prieteni, în ce privește rudele și prietenii voștri. Dacă nu poți propovădui la o sută de oameni, predică-i Evanghelia unuia singur. Concentrează-te pe acel singur om și vorbește-i în dragoste, cu rugăciune și blândețe. „Unul singur?”, poate că vei spune. Ce, nu este de ajuns unul singur? Știu care este ambiția ta, tinere. Tu vrei să predici de aici, să predici către mii de oameni. Fii, dar, mulțumit și începe cu unul singur. Domnului tău nu I-a fost rușine să stea la fântână să îi predice unei singure persoane și, când a terminat predica, i-a făcut bine întregii cetății a Samariei, căci acea singură femeie a devenit un misionar printre prietenii ei.

Este adevărat că timiditatea ne împiedică adesea să fim folositori în această direcție, dar nu trebuie să ne lăsăm cuceriți de ea. Nu trebuie tolerat gândul ca Hristos să rămână necunoscut prin tăcerea noastră, iar păcătoșii să fie neavertizați prin neglijența noastră. Trebuie să ne învățăm și să ne antrenăm pentru a ne ocupa personal de cei neconvertiți.

Nu trebuie să ne scuzăm pe noi înșine, ci să ne forțăm în lucrarea aceasta până ce putem să o facem cu ușurință. Aceasta este una dintre cele mai onorabile modalități de câștigare a sufletelor și, dacă ea necesită mai mult decât zel și curaj obișnuit, atunci avem cu atât mai mult un motiv serios să fim dedicați acestei lucrări.

Dragilor, trebuie să câștigăm suflete. Nu putem să trăim și să vedem oamenii condamnați. Trebuie să îi aducem la Hristos. O, atunci să ne ridicăm și să lucrăm, așa încât să nu lăsăm pe niciunul din jurul nostru să moară neavertizat, neîngrijit de noi și pentru care să nu fi vărsat o lacrimă. A dăruii o broșură este un lucru bun, dar un cuvânt viu este un lucru și mai bun. Privirea ta, fața și vocea ta, toate vor ajuta la lucrare. Nu fi atât de laș încât să dai o bucată de hârtie acolo unde cuvintele tale ar putea face mult mai mult. Te provoc, implică-te în lucrarea aceasta, de dragul lui Isus!

Trimiteteți scrisori

Unii dintre voi aveți abilitatea de a scrie scrisori pentru Domnul și Stăpânul vostru. Dacă aveți prieteni departe de voi, le-ați putea face mult bine scriindu-le câteva rânduri cu dragoste. Fiți ca bărbații din Isahar, care mânuiau penița. Hârtia și cerneala nu sunt folosite nicăieri mai bine ca în câștigarea de suflete. Mult bine a fost făcut prin această metodă. Nu-i așa că ați putea și voi să participați aici? Nu vreți să încercați?

Trăiți Evanghelia

Sunt unii dintre voi care, dacă nu puteți vorbi sau scrie, puteți totuși să trăiți profund Evanghelia. Aceasta este o modalitate bună de a predica, anume să propovăduiți cu picioarele voastre, iar prin aceasta vreau să spun să predicați cu viața voastră, cu vorbirea și comportamentul vostru. Acea soție iubitoare care plânge în secret pentru soțul ei necredincios, dar care este întotdeauna atât de blândă cu el; acel copil drăgălaș a cărui inimă este frântă din cauza blasfemiilor care curg fluviu din gura tatălui lui păgân, dar este cu mult mai ascultător de el decât era înainte de convertire; acel angajat care capătă numai injurii de la patronul lui, dar în care acesta își poate pune încrederea în ce privește avuțiile lui și pe care-l poate pune să aibă grijă de aurul lui; acel om care, în afaceri, este batjocorit pentru că este prezbiterian sau baptist, dar care, totuși, este peste măsură de cinstit, și care n-ar putea fi convins de nimic să facă ceva murdar, nu, nici măcar pentru toate bogățiile din lume; iată, aceștia sunt bărbații și femeile care „rosc” cele mai bune predici; aceștia sunt predicatorii voștri practici. Dă-ne trăirea ta sfântă și, cu forța ei, vom răsturna lumea întreagă! Prin binecuvântarea lui Dumnezeu, vom găsi limbi care să vorbească, dacă putem, dar avem nevoie cel mai mult de vieți ale oamenilor noștri care să illustreze practic ceea ce limbile noastre au de spus.

Evanghelia este asemănătoare unei cărți ilustrate. Cuvintele predicatorului sunt cele care formează textul, dar imaginile

sunt cele ale bărbaților și femeilor vii, care formează bisericile noastre. Dar, ca atunci când oamenii iau un ziar și foarte adesea ei nu se obosesc să citească prea multe cuvinte, ci întotdeauna se vor uita la fotografii – tot așa într-o biserică, vizitatorii pot să nu vină să audă un predicator vorbind, dar ei vor lua aminte întotdeauna, vor observa și vor critica viețile membrilor acelei biserici. Dacă vreți să fiți câștigători de suflete, dragi frați și surori, trăiți Evanghelia! Eu n-am o bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr (3 Ioan 4).

Rugați-vă

Iată încă un lucru – câștigătorul de suflete trebuie să fie un maestru în arta rugăciunii. Nu poți aduce suflete la Dumnezeu dacă tu însuși nu mergi înainte la El. Trebuie să-ți iei barda, armele de luptă și armura din părtășia sfântă cu Hristos. Dacă petreci mult timp singur cu El, vei căpăta ceva din spiritul Lui. Vei fi cuprins de flacăra care a ars în pieptul Lui și care i-a cuprins viața. Vei plânge cu lacrimile care au curs pentru Ierusalim, când El a văzut cetatea pierind și, chiar dacă nu vei putea vorbi atât de convingător ca El, totuși, va fi ceva în ceea ce tu spui, care va avea aceeași putere ce, prin El, a stârnit inimile și a trezit conștiințele oamenilor.

Dragii mei, în special voi, cei care sunteți membri ai bisericii, sunt mereu preocupat ca niciunul dintre voi să nu înceapă să se culce pe o ureche și să se joace cu lucrurile care țin de Împărăția lui Dumnezeu. Există unii dintre voi – vă binecuvântează și Îl laudă pe Dumnezeu când îmi amintesc de voi -

care sunteți gata, la timp și nelatimp, zeloși pentru câștigarea de suflete, iar voi sunteți cu adevărat înțelepți.

Mă tem însă că există alții, ale căror mâini sunt leneșe, care sunt mulțumiți să mă lase să predic, dar ei nu îi predică nimănui. Ei doar își ocupă aceste locuri, aceste scaune, și speră că această lucrare va merge bine, dar asta este tot ce fac ei. O, aș vrea să vă văd pe toți zeloși!

O oaste mare de patru mii de membri – căci aproape atât a fost posibil să numărăm în biserica noastră – ce n-am putea face, dacă toți am fi vii și cu toții zeloși! Dar, fără entuziasm, oricât ar fi de mare această oaste, ea nu rămâne decât o simplă masă amorfă, un simplu grup greoi, în care nu cresc decât retele și de la care nu poți aștepta niciun lucru bun.

Dacă toți ați fi înflăcărați pentru Hristos, am putea aprinde întreaga națiune. Dacă toți ați fi izvoare de apă vie, cât de multe suflete însetate ar bea și s-ar înviora!

Ajută colegiul biblic

Mai este un lucru pe care îl puteți face. Dacă unii dintre voi simțiți că nu puteți face nimic personal, atunci puteți ajuta întotdeauna colegiul biblic, căci acolo le dăm glas celor muți. Tinerii noștri sunt chemați de Dumnezeu să predice. Acolo le dăm ceva educație și instruire, după care ei merg în Australia, în Canada, peste mări și țări, în Scoția, în Țara Galilor și în toată Anglia, predicând Cuvântul. Dacă voi, unii dintre voi, credeți că nu puteți vorbi voi înșivă așa cum v-ați dori, va fi

adesea o mângâiere pentru voi să știți că ați vorbit cel puțin prin gurile altora, astfel încât, prin intermediul vostru, Cuvântul lui Dumnezeu a fost răspândit în toată această regiune.

CONCLUZIE

Preaiubiților, vreau să vă pun o singură întrebare acum: Sunt sufletele voastre câștigate? Altfel nu puteți câștiga sufletul nimănui. Sunteți voi înșivă mântuiți? Dragii mei, cei care mă auziți acum, voi, cei de la balcon și cei care sunteți aici în față sau cei de acolo, sunteți voi înșivă mântuiți? Cum ar fi dacă în această noapte va trebui să răspundeți întrebării Aceluia care este mult mai mare decât mine? Ce-ar fi dacă degetul arătător al celui mai mare Orator din istorie s-ar ridica și ar fi îndreptat către voi, în locul degetului meu? Cum ar fi dacă vorbele Lui convingătoare ar transforma aceste oase în piatră, ar înțepeni acei ochi și ar face ca sângele să vă înghețe în vene? Ați putea avea nădejdea, în această ultimă circumstanță, că veți fi mântuiți? Dacă nu sunteți mântuiți, cum veți ajunge vreodată să fiți? Când veți fi mântuiți, dacă nu acum? Ar putea exista vreun moment mai bun decât acum? Modalitatea în care puteți fi mântuiți este simplă – puneți-vă încrederea în ceea ce Fiul omului a făcut atunci când S-a întrupat și a suferit pedeapsa pentru toți cei ce cred în El. Hristos a fost Substitutul pentru toți cei ce alcătuiesc poporul Lui. Copiii Lui sunt cei care își pun nădejdea în El. Dacă tu crezi în El, atunci El a fost pedepsit pentru păcatele tale, iar tu nu mai poți fi condamnat pentru ele, căci Dumnezeu nu poate pedepsi păcatul de două

ori, prima dată în Hristos și apoi în tine. Dacă tu crezi în Isus, care acum trăiește la dreapta Tatălui, ești chiar în acest moment iertat și vei fi mântuit pe vecie. O, dacă ți-ai pune încrederea în El acum! Poate că nu vei mai avea o altă șansă decât cea care ți se oferă acum. Fie ca azi, chiar acum, să vă puneți nădejdea în Isus, dragi prieteni, astfel încât să nu fie nevoie să ezitați când vi se pune întrebarea, „Ești tu mântuit?”, căci veți putea răspunde, „Da, sunt mântuit, fiindcă este scris, ,oricine crede în El, nu va fi judecat’ (Ioan 3:18)”. Puneți-vă credința în El. Credeți în El chiar acum. Apoi, Dumnezeu să vă ajute să fiți câștigători de suflete și, astfel, voi veți ajunge înțelepți, iar Dumnezeu va fi glorificat.

Capitolul 13.

LUCRAREA NOASTRĂ PRIORITARĂ

„M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să îi mântuiesc pe unii dintre ei” (1 Cor. 9:22).

Este un lucru deosebit să vezi un om profund dedicat unei pasiuni prioritare în viața lui. Un astfel de om va fi puternic, iar dacă principiul care îl stăpânește este special, și el va fi un om deosebit. Omul care are un obiectiv clar în viața lui este cu adevărat om. Viețile care au multe țeluri sunt ca apa care se furișează pe nenumărate căi, alergând la vale pe mai multe alpii, niciuna nefiind suficient de lată sau de adâncă pentru a-i permite celei mai mici bărci să plutească pe ea, pe când o viață cu un obiectiv clar este ca un râu puternic ce curge între malurile lui, purtând o mulțime de corăbii către ocean și împrăștiind fertilitate de ambele maluri.

Dați-mi un om care are nu doar un obiectiv deosebit în sufletul lui, dar să fie și stăpânit profund de acesta, care își va concentra toate puterile în împlinirea lui și va fi înflăcărat de un zel hotărât pentru obiectivul său suprem, și ați pus înaintea mea una dintre cele mai mărețe surse de putere pe care le poate produce lumea. Dați-mi un om stăpânit de dragoste

sfântă în inima lui și plin de gânduri cerești care îl stăpânesc în mintea sa, și un astfel de om va fi cunoscut oriunde ar putea fi pus în lumea aceasta, iar eu îndrăznesc să profetesc că numele lui va fi amintit îndelung după ce locul unde el va fi îngropat va fi dat uitării.

Un astfel de om era Pavel. Nu vreau să îl pun pe un piedestal, pentru ca voi să priviți la el și să vă minunați, și cu atât mai puțin ca să îngenuncheați și să vă închinați lui ca sfânt. Îl menționez pe Pavel pentru că ceea ce el a fost ar trebui să fim fiecare dintre noi, și, chiar dacă nu suntem părtași calității lui, adică nu suntem apostoli, și nu putem avea talentele sau inspirația lui, totuși trebuie să fim cuprinși de același spirit care l-a mânat pe el, și dați-mi voie să adaug că ar trebui să fim cuprinși de el în aceeași măsură. Cârțești în fața acestei afirmații? Te-aș întreba: Ce anume se găsea în Pavel și care, prin harul lui Dumnezeu, nu ar putea să fie în tine? Ce a făcut Isus pentru Pavel pe care să nu-l fi făcut și pentru tine? Pavel a fost schimbat de Dumnezeu, și așa ai fost și tu dacă ai trecut de la întuneric la lumina Lui minunată. El a avut multe păcate iertate, și așa ai fost iertat și tu, fără plată. El a fost răscumpărat prin sângele lui Dumnezeu, și la fel ai fost și tu, sau cel puțin asta pretinzi. El a fost umplut de Duhul lui Dumnezeu, și așa ești și tu, dacă ești cu adevărat ceea ce pretinzi. De aceea, întrucât îți datorezi mântuirea lui Hristos, ești dator sângelui prețios al lui Isus și fiind înviat de Duhul Sfânt, de ce nu ai putea să ai aceleași roade care să provină din aceeași semănătură? De ce

să nu existe același efect dacă se pleacă de la aceeași cauză? Nu îmi spuneți că apostolul era o excepție și că nu poate fi ales ca model pentru credinciosul obișnuit, căci vă voi spune că trebuie să fim asemenea lui Pavel dacă nădăjduim să ajungem unde este Pavel. Pavel nu și-a imaginat niciodată că ar fi realizat ceva prin sine, nici că ar fi ajuns deja perfect. Oare ar trebui să ne imaginăm că el ar fi inimitabil, și astfel să rămânem departe de ceea ce el a fost? Nu, ci haideți să ne rugăm neînțecat, ca niște credincioși în Hristos, ca și noi să fim urmași ai lui în măsura în care el L-a urmat pe Hristos, iar acolo unde el a ratat să calce pe urmele Domnului lui, noi ar trebui chiar să îl depășim și să fim mai zeloși, mai devotați lui Hristos decât a fost apostolul Neamurilor. Ce bine ar fi dacă Duhul Sfânt ne-ar face să fim chiar asemenea Domnului nostru Isus!

Vreau să vă vorbesc de această dată despre marele obiectiv al vieții lui Pavel, despre care el afirmă că a fost „să îi mântuiască pe unii”; de aceea, vom privi în inima lui Pavel și vă voi arăta câteva motive deosebite care l-au făcut să se gândească la cât de important era ca măcar unii oameni să fie mântuiți.

În al treilea rând, voi indica anumite mijloace pe care apostolul le-a folosit pentru a atinge acest obiectiv, și toate cu scopul ca voi, cei ce mă ascultați, să căutați să „îi mântuiți pe unii”, să căutați aceasta ca urmare a unor motive atât de puternice încât nu le puteți sta împotrivă, folosind metode înțelepte, care vor avea succes.

OBIECTIVUL MĂREȚ AL VIEȚII ȘI LUCRĂRII ZILNICE A LUI PAVEL

Așadar, fraților, ne întrebăm în primul rând care a fost obiectivul măreț al vieții și lucrării zilnice a lui Pavel. El spune că acesta a fost să îi mântuiască pe unii.

Există chiar acum, în acest ceas, slujitori ai lui Hristos, misionari, învățători de școală duminicală și alți lucrători în via Învățătorului nostru, pe care aș vrea să îi întreb cu tot curajul: Este acesta obiectivul în toată slujirea ta creștină? Țin-tești mai presus de orice la mântuirea sufletelor? Mă tem că unii au uitat de acest obiectiv măreț, dar, iubiți prieteni, nimic altceva nu este vrednic să fie țelul măreț al vieții creștine. Mă tem că unii predică din dorința de a-i distra pe oameni și, atâta vreme cât poți să strângi o mulțime de oameni și cât le gădili urechile, aceștia pot să plece de la întâlnire plăcut impresionați de ceea ce au auzit, iar oratorul să fie la rândul lui mulțumit și să își frângă mâinile de satisfacție. Dar Pavel nu și-a pus în gând să fie pe placul publicului și să strângă o mulțime de admiratori. Dacă el nu îi aducea pe aceștia la mântuire, se simțea ca și cum nimic altceva nu l-ar putea interesa. Dacă adevărul nu le-ar fi străpuns inimile, nu le-ar fi atins viețile și nu i-ar fi făcut niște oameni noi, Pavel s-ar fi dus acasă suspinând: „Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?” (Isaia 53:1)

După părerea majorității oamenilor din zilele noastre,

obiectivul efortului creștin ar trebui să fie educarea oamenilor. Sunt de acord că, în sine, educația este un lucru foarte prețios, atât de prețios încât sunt sigur că toată biserica se bucură nespuse că, în final, avem un sistem național de educație care trebuie doar să fie implementat cu atenție, și orice copil din această țară va putea avea cheile cunoașterii în mâini. Orice alt preț ar spune unii pe știință, noi suntem printre cei ce promovează cunoașterea, și cu cât poate fi ea mai bine răspândită, cu atât mai bucuroși vom fi.

Totuși, dacă Biserica lui Dumnezeu crede că este trimisă în lume doar pentru a antrena facultățile mentale ale oamenilor, face o greșală foarte gravă, căci obiectivul creștinismului nu este să-i educe pe oameni pentru chemările lor seculare, nici măcar să îi pregătească pentru arte sau pentru profesii mai alese, ori să îi facă în stare să se bucure de frumusețile naturii sau de plăcerile poeziei. Isus Hristos nu a venit în lume pentru vreunul dintre aceste lucruri, ci El a venit ca să caute și să mântuiască ce era pierdut. El Și-a trimis Biserica să împlinească același țel, așa că ea L-ar trăda pe Stăpânul ei, care a trimis-o, dacă s-ar lăsa amăgită de frumusețile gustului sau artei, uitând că predicarea lui Hristos și a Lui răstignit este singurul obiectiv pentru care există printre fiii oamenilor. Preocuparea Bisericii trebuie să fie mântuirea. Predicatorul este chemat să folosească toate mijloacele pentru a-i mântui pe unii. Dacă nu aceasta este dorința inimii lui, acel om nu este slujitor al lui Hristos.

Misionarii se vor afla cu mult sub nivelul chemării lor dacă se mulțumesc doar cu a-i civiliza pe oameni. Obiectivul lor primordial este mântuirea. Același lucru se aplică învățătorului de școală duminicală și tuturor celor care lucrează printre copii. Dacă doar îi învață pe copii să citească, să repete imnuri și așa mai departe, aceștia sunt departe de a-și împlini menirea. Trebuie să ajungem să avem copii mântuiți. Acesta este cuiul pe care trebuie să îl batem până la capăt, și ciocanul trebuie să lovească întotdeauna în capul acestui cui, așa încât să putem să îi mântuim pe unii prin orice mijloace, căci dacă aceștia nu sunt mântuiți, n-am făcut nimic.

Pavel nici măcar nu spune că el ar fi încercat să cultive moralitatea în oameni. Cel mai bun promotor al moralității este Evanghelia. Când omul este mântuit, el devine moral. Mai mult, el devine sfânt. Totuși, a ținti mai întâi la moralitate înseamnă să ne ratăm cu totul obiectivul. Dacă facem asta – după cum nu ar trebui – n-am obținut acel lucru pentru care am fost trimiși în lume. Experiența dr. Chalmers le va fi de mare folos acelor care cred că lucrarea creștină înseamnă să predice simpla moralitate, căci el spune că a predicat în felul acesta în prima lui parohie, dar n-a văzut nimic bun care să rezulte din îndemnurile lui. Totuși, imediat ce a început să Îl predice pe Hristos răstignit, s-a iscat multă agitație și multă împotrivire, dar harul a învins. Cine dorește parfum, trebuie să crească flori. Cel ce dorește să promoveze moralitatea, trebuie mai întâi să aibă oameni mântuiți. Cel ce

vrea ca un cadavru să se miște, trebuie mai înainte să îi dea viață și cel ce vrea să vadă o viață bine rânduită trebuie să do-rească mai întâi de toate o înnoire interioară, prin Duhul Sfânt. Noi nu putem fi mulțumiți să îi învățăm pe oameni care sunt responsabilitățile lor față de semeni sau chiar față de Dumnezeu, căci acest lucru poate fi suficient pentru Moise, dar nu pentru Hristos. Legea a venit prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos. Noi îi învățăm pe oameni ceea ce ar trebui să fie, dar trecem cu mult dincolo de aceasta. Prin puterea Evangheliei, aplicată de Duhul Sfânt, îi facem ceea ce ei ar trebui să fie prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Noi nu punem înaintea orbului lucrurile pe care el ar trebui să le vadă, ci îi deschidem mai întâi de toate ochii în Numele lui Isus. Noi nu îi spunem celui întemnițat cât de liber ar trebui să fie, ci mai întâi descuiem ușa și îi desfacem cătușele. Nu putem fi mulțumiți să le spunem oamenilor ce trebuie să fie, ci le arătăm cum acest caracter poate fi obținut și cum Isus Hristos aduce, fără plată, tot ceea ce este esențial pentru viața veșnică, și aceasta pentru toți cei care vin și își pun credința în El.

De aceea, fraților, observați că, dacă eu, voi sau noi toți ne-am petrece viețile distrându-i pe oameni, educându-i sau învățându-i cum să fie morali, când vom ajunge să dăm socoteală în ziua de apoi, ne vom afla într-o stare foarte tristă și vom avea o mărturie dezolantă, căci la ce îi va fi de folos unui om să fie educat, dacă în final ajunge condamnat? În ce fel îl vom ajuta distrându-l în lumea aceasta, dacă atunci când

trâmbițele vor suna, iar Cerul și Pământul se vor clătina, groapa veșnică își va deschide fâlcile de foc, înghițindu-i sufletul nemântuit? Ce utilitate are să îl facem pe un om să fie moral, dacă va rămâne la stânga Judecătorului și dacă partea lui de moștenire va rămâne aceasta: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților” (Matei 25:41)?

Hainele preinșilor creștini vor fi înroșite de crimele la adresa sufletelor oamenilor dacă obiectivul, ținta și efortul tuturor acțiunilor lor nu a fost acela de „a-i mântui pe unii”. O, vă implor, dragi prieteni, pe cei care lucrați la școlile dumini-cale și la școlile din cartier, pe cei care slujiți în orice loc: să nu vă imaginați că ați făcut ceva înainte de a vedea că sufletele copiilor sunt mântuite. Hotărâți-vă clar și așezați acest obiectiv la temelie și în vârful listei preocupărilor voastre, punând la lucru toată energia voastră, în Numele lui Hristos și prin puterea Duhului cel veșnic, acționând ca, prin orice mijloace, să îi puteți mântui pe unii și să îi aduceți la Isus ca să poată fi eliberați de mânia viitoare.

Ce a avut să spună Pavel prin a-și exprima dorința de a-i mântui pe unii? Ce înseamnă a fi mântuit? Pavel nu s-a referit la nimic altceva decât la ideea ca unii să fie *născuți din nou*, căci niciun om nu este mântuit decât dacă este făcut o faptură nouă în Hristos Isus. Natura cea veche nu poate fi mântuită, căci ea este moartă și coruptă, și cel mai bun lucru care poate fi făcut cu ea este să fie răstignită și îngropată în mormântul lui Hristos.

Trebuie să existe o natură nouă implantată în noi prin puterea Duhului Sfânt, altfel nu putem fi mântuiți. Trebuie să fim făpturi noi cum n-am fost niciodată; trebuie să ne naștem a doua oară din mâna veșnicului Dumnezeu ca și cum astăzi am fi modelați de înțelepciunea lui Dumnezeu, așa cum a fost modelat Adam în Paradis. Cuvintele marelui nostru Învățător sunt acestea: „Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3:8). „Dacă un om nu se naște din nou [de sus], nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3). Iată ce voia Pavel să spună: oamenii trebuie să fie făpturi noi în Hristos Isus, astfel că noi nu putem să ne odihnim decât după ce vedem produsă o astfel de schimbare în ei. Acesta trebuie să fie obiectivul învățaturii, al rugăciunilor și al vieților noastre, anume ca „unii” să fie regenerați.

Dincolo de aceasta, el dorea ca unii să poată fi *curățați de nelegiuirea lor* prin meritele jertfei ispășitoare a Fiului lui Dumnezeu. Niciun om nu poate fi mântuit din păcatul lui decât prin ispășire. În Legea ebraică era scris: „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă” (Gal 3:10).

Acel blestem nu a fost niciodată șters, și singura cale de scăpare de el este aceasta: Isus Hristos a fost făcut blestem pentru noi, așa cum este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” (Gal. 3:13).

Cel care crede în Isus, care își pune mâna peste capul lui Isus din Nazaret, Țapul de ispășire al poporului Său, și-a pierdut păcatele. Credința lui este dovada sigură că nelegiuirile lui au fost așezate pe capul mărețului Substituit. Domnul Isus Hristos a fost pedepsit în locul nostru, iar noi nu mai suntem expuși mâniei lui Dumnezeu.

Iată, jertfa de ispășire este junghiată și adusă pe altar, iar Domnul a primit-o și a găsit de cuviință să afirme că oricine crede în Isus este iertat complet și veșnic. De aceea, noi vrem ca oamenii să fie iertați în felul acesta. Noi ne dorim să vedem capul fiului risipitor așezat la pieptul Tatălui, oile rătăcitoare să fie puse pe umerii bunului Păstor, banul pierdut să ajungă în mâinile Stăpânului și, atât timp cât acest lucru nu este făcut, n-am realizat nimic.

Fraților, dacă oamenii nu sunt mântuiți n-am făcut nimic spiritual, nimic cu valoare veșnică, nimic vrednic de agonia vieții unui creștin, nimic la care să privim ca la ceva pentru care merită ca sufletul nemuritor să își cheltuie toată energia. Doamne, sufletele noastre tânjesc să Îl vadă pe Isus răsplătit prin mântuirea celor răscumparați cu sângele Lui! Ajută-ne prin harul Tău eficace să conducem sufletele la El!

Mai apoi, când apostolul și-a exprimat dorința să îi mântuiască pe unii, el s-a referit la ideea ca ei să fie regenerați, iertați și, de asemenea, curățați și *sfințiți*, căci un om nu este mântuit câtă vreme trăiește în păcat. Indiferent ce spun oamenii, ei nu pot fi mântuiți de păcatele lor atâta timp cât sunt

robi ai păcatului. Cum poate fi mântuit un bețiv din bețiile lui, devreme ce continuă să se înece în alcool? Cum poți spune că cel stricat la gură este mântuit din blasfemiile lui, dacă rămâne la aceeași vorbire stricată? Obiectivul esențial al lucrării creștinului trebuie să fie ca unii să poată fi mântuiți din păcatele lor, curățați și albiți, să devină exemple de integritate, înfrânare, cinste și neprihănire, ca roade ale Duhului lui Dumnezeu, iar acolo unde nu vedem această schimbare, trebuie să concluzionăm că am trudit în zadar, că ne-am chel-tuit puterea pe nimic.

Eu pot spune acum înaintea voastră, a tuturor, că, în această casă de rugăciune, n-am căutat niciodată altceva decât convertirea sufletului, și voi chema Cerul și Pământul să îmi fie martori, alături de conștiințele voastre, că n-am trudit ni-ciodată pentru alte lucruri decât să vă aduc la Hristos, ca în final să vă înfățișez înaintea lui Dumnezeu „acceptați în Prea-iubitul” (Efes. 1:6, lit. ESV). N-am căutat să satisfac gusturile depravate ale oamenilor, nici prin noutatea doctrinei sau prin ceremonii, ci am rămas la simplitatea Evangheliei. N-am ținut deoparte nimic din Cuvântul lui Dumnezeu, ci m-am stră-duit să vă prezint întregul Lui sfat. N-am umblat după fine-țuri în vorbire, ci m-am adresat clar și am țintit direct la ini-mile și conștiințele voastre, iar dacă nu sunteți mântuiți, chiar și azi deplâng situația voastră înaintea lui Dumnezeu, căci, chiar dacă am predicat de sute de ori înaintea voastră, trebuie să fi predicat în zadar dacă nu sunteți mântuiți. Dacă nu v-ați

alipit de Hristos, dacă nu ați fost spălați în izvorul sângelui Lui, sunteți ca niște câmpuri sterpe, care nu pot rodi.

Poate că îmi spuneți acum că v-ați ferit de multe păcate grele, că ați învățat multe adevăruri deosebite venind aici. Acestea sunt lucruri bune, dar cum aș putea să trăiesc pentru așa ceva, adică doar să vă învăț anumite adevăruri și să vă înfrânez de la păcate deschise? Cum credeți că m-ar mulțumi dacă aș ști că sunteți încă nemântuiți și, de aceea, după moarte veți fi aruncați în flăcările Iadului?

Dragii mei, eu nu socotesc nimic vrednic de viața, sufletul și energia păstorului vostru decât să vă câștig pentru Hristos. Numai mântuirea voastră poate să împlinească dorința inimii mele. Îi cer oricărui slujitor de aici să fie atent ca totdeauna să țintească la aceasta, anume să câștige suflete pentru Hristos și să le vadă născute pentru Dumnezeu, spălate în izvorul sângelui Fiului. Inimile lucrătorilor trebuie să tânjească și glasurile lor trebuie să strige până ce nu mai au glas, dar ei trebuie să știe că n-au realizat nimic până ce, măcar în anumite cazuri, oamenii sunt mântuiți cu adevărat. Așa cum pescarul dorește să strângă pești în năvodul lui, cum vânătorul vrea să-și aducă prada acasă, și cum o mamă suspină până ce își aduce copilul pierdut la piept, așa tânjim și noi după mântuirea sufletelor. Noi vrem să le vedem mântuite, altfel suntem mai degrabă pregătiți să murim. Mântuiește-i, o, Doamne, mântuiește-i de dragul lui Hristos!

MOTIVELE LUI PAVEL PENTRU ALEGEREA ACESTUI ȚEL AL VIEȚII

Dacă ar fi aici, printre noi, cred că Pavel v-ar spune care erau motivele dorinței lui de a vedea suflete mântuite! Dacă ele nu sunt mântuite, cât de dezonorat este Dumnezeu! V-ați gândit vreodată la câtă dezonoare este făcută la adresa Domnului Dumnezeuului nostru în Londra în fiecare ceas din zi?

Dacă vrei, gândește-te doar la această oră de rugăciune, când suntem adunați aici ca să ne rugăm. Dacă am putea citi gândurile tuturor oamenilor din această adunare, oare cât de multe ar fi jignitoare la adresa Celui Preaînalt! În afara oricărei case de rugăciune, în afara oricărui loc de închinare, te poți gândi la miile, la zecile de mii, la sutele de mii de oameni care au neglijat astăzi orice fel de închinare înaintea lui Dumnezeu, care i-a creat și care le ocrotește viețile! Gândiți-vă la câte persoane au călcat pragul palatului de alcool, ale cărui uși scârțâie deseori chiar în această oră, la multele situații în care Numele lui Dumnezeu este blasfemiât la tezgheaua de la bar! Și există lucruri mai rele decât acestea, pe care nu vreau să le mai descriu aici. Gândește-te apoi la un ceas mai târziu, când vălul întunericului se așterne peste Pământ. Nu-mi permite rușinea să mă gândesc la felul în care Numele lui Dumnezeu este necinstit în viețile celor al căror tată [Adam] a fost creat după chipul lui Dumnezeu, dar care se spurcă pe ei înșiși fiind robi ai Satanei și lăsându-se pradă poftelor animalice! Vai! Vai! Acest oraș este plin de spurcăciuni, căci pare că despre el

a scris apostolul: „Căci este rușine numai să spunem ce fac ei în ascuns” (Efes. 5:12).

Dragi creștini, numai Evanghelia poate să îndepărteze tot răul social. Viciile sunt ca niște vipere, pe care doar glasul lui Isus le poate izgoni din țară. Evanghelia este marele detergent care va curăța murdăria acestei cetăți, căci nimic altceva nu poate reuși asta. Nu doriți ca unii să fie mântuiți, pentru Numele lui Dumnezeu, Nume profanat în fiecare zi? Dacă vă veți gândi la toate marile orașe de pe continent, ba mai mult, dacă îi veți lua în considerare pe toți idolatrii din China și din India, pe toți închinătorii la falsul profet și la antihrist, ce masă imensă de oameni veți avea! Ce fum dezgustător trebuie să fie această închinare falsă în nările lui Iehova! Cât de des trebuie să-și fi pus mâna pe mânerul sabiei Sale, ca și cum ar fi vrut să spună: „Ah! Le voi cere socoteala potrivnicilor Mei și Mă voi răzbuna pe vrăjmașii Mei” (Isaia 1:24). Totuși, El suportă toate aceste lucruri cu răbdare. Haideti să nu devenim indiferenți față de îndelunga Lui răbdare, să strigăm la El zi și noapte și să trudem pentru El astfel ca, prin orice mijloace, să îi putem mântui pe unii spre gloria Sa!

Iubiți prieteni, să ne gândim de asemenea la ticăloșia extremă a rasei noastre omenești. Ar fi un lucru foarte înfricoșător dacă ați putea să conștientizați câtuși de puțin suferința însumată a Londrei chiar în acest moment, luând în considerare suferințele celor din spitale și închisori. Nu voi spune nici măcar o jumătate de cuvânt împotriva sărăciei, căci oriunde

o vedem, ea este ca o boală amară, dar, dacă veți observa cu atenție, veți vedea că, în timp ce câțiva sunt săraci din cauza unor circumstanțe inevitabile, marea majoritate a sărăciei din Londra este rezultatul clar al risipei, al absenței gândirii sănătoase, al leneviei și, cel mai rău, al beției. Oh, beția pare că este răul tuturor relelor. Dacă am putea scăpa de alcool, putem fi siguri de cucerirea diavolului însuși. Beția creată de tavernele infernale ale alcoolului, care rănește tot acest oraș imens, este uluitoare. Nu, nu vorbesc în pripă și nici nu vreau să fiu aspru, dar multe dintre crâșmele noastre nu sunt deloc diferite de infern. În anumite aspecte, ele sunt chiar mai rele, căci Iadul poate fi ilustrat ca un protest al lui Dumnezeu împotriva păcatului, în timp ce despre palatele țuicii nu poți spune nimic favorabil. Viciile acestui veac provoacă trei pătrimi din toată sărăcia. Dacă ai putea să te uiți în familii – acele familii ticăloase unde femeia va tremura la sunetul pașilor bărbatului ei apropiindu-se de casă, unde copiii se vor înghesui sub pat de frică, pentru că bruta care se consideră „bărbat” sosește acasă venind dintr-un loc în care s-a complăcut în poftele lui – dacă ai putea privi la o astfel de imagine și să îți amintești că trebuie înmulțită de zece mii de ori doar în seara aceasta, cred că vei fi în stare să spui: „Doamne, ajută-ne să-i mântuim pe unii prin orice mijloace!” Întrucât securea ce trebuie așezată la rădăcina fiecărui pom este Evanghelia lui Hristos, fie ca Dumnezeu să ne ajute să o menținem acolo și să lucrăm constant până ce trunchiul uriaș al pomului otrăvit începe să se clatine într-o parte și în alta și este doborât, iar Londra este

mântuită și lumea este salvată de suferința și ticăloșia care o cuprinde la orice pas!

Aș spune iar, iubiți prieteni, că cel credincios are motive să caute să îi mântuiască pe unii, pentru că el știe care este viitorul îngrozitor al sufletelor ce nu se pocăiesc. Acel vâl care stă înaintea noastră nu poate fi străpuns decât de acela cu ochiul atins de balsamul ceresc, văzând astfel prin vâl. Totuși, ce vede el de dincolo de vâl? Mii și mii de suflete într-o procesiune îngrozitoare despărțindu-se de trupurile lor și mergând, dar unde? Îi vedem nemântuiți, neregenerați, nespălați în sângele prețios al lui Hristos - îi vedem mergând înaintea tribunalului solemn unde își primesc sentința în tăcere și de unde sunt alungați din prezența lui Dumnezeu, aruncați în orori care nu pot fi descrise, pentru că ele trec dincolo de imaginația noastră. Doar acest lucru ar fi suficient pentru a ne tulbura zi și noapte. Această hotărâre a destinului este înconjurată de o solemnitate înfricoșătoare. Se poate auzi sunetul trâmbiței învierii. Acele duhuri ies din casa în care au fost întemnițate. Le putem vedea întorcându-se în pământ și ridicându-se din groapă în trupurile cu care au murit, iar acum ele se înfățișează – mulțimi, mulțimi, mulțimi, mulțimi — în valesen- tinței. Judecătorul vine, se așază pe un tron mare și alb, încununat și având cărțile înaintea Lui, iar aceștia stau în picioare înaintea Lui asemenea infractorilor în fața judecătorului. Putem să îi vedem în mintea noastră în starea în care se află, și îi putem vedea cum se cutremură. Cum fremătă acești oameni

asemenea frunzelor în bătaia vântului! Unde să fugă? Stâncile nu îi pot ascunde, iar munții nu vor să își deschidă pânțele ca să îi cuprindă! Ce se va întâmpla cu ei? Îngerul îngrozitor ia seceră în mână, îi adună așa cum secerătorul taie neghina pregătind-o pentru cuptor și, după ce îi strânge, îi aruncă acolo unde disperarea va fi chinul lor veșnic. Vai de mine, inima mi se prăbușește când vede condamnarea lor și când aude strigătele groaznice ale sufletelor care se trezesc prea târziu. Mântuiți-i pe unii, dragi creștini! Prin orice mijloace, mântuiți-i pe unii! Căutați să îi mântuiți pe unii – prin a le vorbi despre flăcările veșnice, despre întunericul de afară, despre plânsul și scrâșnirea dinților! Faceți ca, asemenea apostolului, aceasta să fie ținta esențială în viețile voastre: prin orice mijloace, mântuiți-i pe unii.

Observați care este contrastul dacă aceștia sunt mântuiți. Duhurile lor se ridică la Cer și, după învierea trupurilor lor, și acestea se înalță, iar ei laudă dragostea Răscumpărătorului. Niciun deget nu atinge corzile harpei cum o fac degetele lor! Nicio notă nu este cântată mai suav decât a lor, atunci când ei Îl laudă pe Mântuitorul lor: „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor!” (Apoc. 1:6).

Ce fericire să îi vedem pe cei ce erau cândva răzvrățiți aduși acasă la Dumnezeu și transformați din moștenitori ai mâniei în posesori ai Raiului! Toate acestea sunt cuprinse în

mântuire. Ce bine ar fi dacă mulțimile de oameni ar putea veni la Mântuitorul pentru a ajunge în această stare binecuvântată! Mântuiți-i pe unii! Cel puțin pe unii. Căutați să faceți așa încât unii să ajungă în slavă. Priviți la Învățătorul vostru! El este modelul. El a părăsit Cerul pentru a-i mântui pe unii. El a mers la cruce, la mormânt, pentru a-i mântui pe unii. Acesta a fost țelul măreț al vieții Sale – să-Și dea viața pentru oile Sale. El Și-a iubit biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca să o răscumpere pentru Sine. Imitați-L pe Învățătorul vostru! Învățați de la El lepădarea de sine și consacrarea binecuvântată, dacă vreți să îi puteți mântui pe unii.

Sufletul meu tânjește ca personal să îi „mântuiesc pe unii”, dar dorința mea este chiar mai mare. Aș vrea ca voi toți, iubiții mei prieteni, toți ce v-ați strâns aici, în părtășia bisericii, să deveniți părinți spirituali ai copiilor lui Dumnezeu. Ce bine ar fi dacă fiecare dintre voi i-ați „mântui pe unii”? Da, frații mei venerabili, nu sunteți prea bătrâni pentru a sluji. Da, prietenii mei tineri, voi tineri și tinere, nu sunteți prea tineri ca să vă angajați în slujba Împăratului. Dacă vrem să vină vreodată Împărăția Domnului nostru – și va veni negreșit – ea nu va veni prin câțiva slujitori, misionari sau evangheliști care predică Evanghelia. Ea trebuie să vină prin fiecare dintre voi când vă veți implica în propovăduirea Evangheliei, la magazin și în preajma sobei, când mergeți și când vă așezați. Voi toți trebuie să vă străduiți neîncetat să „îi mântuiți pe unii”. V-aș înrola pe toți în seara aceasta și v-aș vopsi proaspăt în culorile

Împăratului vostru. Mi-aș dori să vă îndrăgostiți iarăși de Stăpânul vostru și să intrați a doua oară în mirajul dragostei voastre dintâi pentru El.

Fie ca toți să umblăm îndeaproape cu El și, dacă vom face asta, vom simți de asemenea o dorință mai hotărâtă de a-L proslăvi pe Hristos în mântuirea păcătoșilor.

Vreau să aduc această întrebare înaintea voastră, a celor care sunteți mântuiți: Câte suflete ați adus la Hristos? Știu că nu puteți face asta prin puterile voastre, dar vreau să vă întreb câți a adus Duhul lui Dumnezeu la Isus prin voi? Câți? Ați condus măcar un suflet la Isus? Puteți să vă amintiți măcar de unul? Dacă nu, îmi este milă de voi! Domnul i-a spus lui Ieremia în ceea ce îl privea pe Ieconia: „Scrieți-l pe omul acesta ca lipsit de copii” (Ier. 22:30). Această situație era considerată un blestem groaznic. Ar trebui să scriu despre voi că sunteți fără copii, iubiții mei prieteni? Copiii voștri nu sunt mântuiți, soția nu este mântuită, așa că sunteți sterpi spiritual. Puteți suporta acest gând? Vă rog, treziți-vă din somn și cereți-I Domnului să vă facă folositori.

Un tânăr spunea: „Mi-aș dori ca sfinților să le pese de noi, păcătoșii”. „Le pasă de voi”, i-a răspuns cineva, „le pasă foarte mult”. „Atunci de ce nu demonstrează asta?”, a venit răspunsul franc, „pentru că mi-am dorit adesea să discut cu cineva despre lucrurile spirituale, dar prietenul meu, care este membru în biserică, nu deschide niciodată acest subiect, ba pare să studieze mai degrabă cum să evite mai bine această temă câtă

vreme sunt în compania lui”.

Să nu se spună așa despre voi. Vorbiți-le despre Hristos și despre lucrurile lui Dumnezeu, și faceți din aceasta hotărârea voastră, fiecare dintre voi, așa încât, dacă oamenii pier, să nu piară în absența rugăciunilor noastre, nici în lipsa îndemnu-rilor voastre fierbinți și iubitoare.

Dumnezeu să vă dea har fiecăruia dintre voi, și să fiți ho-tărâți ca, în orice fel, să îi mântuiți pe unii, și să puneți în apli-care această hotărâre!

METODELE DEOSEBITE FOLOSITE DE APOSTOL

Timpul meu aproape că s-a încheiat, așa că voi menționa aici, în final, metodele deosebite pe care apostolul le-a folosit.

Cum a procedat cel care a tânjit atât de mult să „îi mân-tuiască pe unii”? În primul rând, prin *propovăduirea simplă a Evangheliei lui Hristos*. Pavel nu a încercat să creeze senzație prin afirmații năucitoare, nici nu a predicat învățături greșite ca să capete acceptul mulțimilor. Mă tem că unii evangheliști predică ceea ce se găsește în mintea lor și ar trebui să știe că acelea sunt lucruri neadevărate. Ei se înfrânează de la anu-mite doctrine nu pentru că ele nu ar fi adevărate, ci pentru că nu sunt plăcute firii pământești, și, făcând afirmații ne-clare, ei trag nădejdea că ajung la mai multe persoane. Oricât de zelos poate fi un om pentru mântuirea păcătoșilor, nu cred că are dreptul să facă vreo afirmație pe care învățătura sănătoasă nu o susține. Cred că am auzit de lucruri spuse și

făcute la întâlnirile de treziri care nu sunt potrivite învățaturii sănătoase, lucruri care au fost întotdeauna explicate și justificate prin „agitația ocaziei”. Eu cred că nu am niciun drept să propovăduiesc învățături mincinoase, chiar dacă aș ști că acelea ar putea să mântuiască vreun suflet. Prezumția este, evident, una absurdă, dar m-am exprimat astfel tocmai ca să vedeți la ce mă refer. Datoria mea este să aduc adevărul înaintea oamenilor, nu minciuna, și nu trebuie să mă scuz pentru asta. Fiți siguri că, dacă veți ciunti orice parte din Evanghelie, nu doar că veți face ceva greșit, ci veți și apela la o metodă care nu îi va mântui pe oameni. Vorbiți-i păcătosului despre toate doctrinele. Dacă aveți o învățătură calvinistă, după cum sper că aveți, nu o astupați, nu o ascundeți sub preș, ci vorbiți-le oamenilor despre acele învățături. Multe treziri au fost stinse pentru că Evanghelia nu a fost propovăduită complet. Dați-le oamenilor orice adevăr, orice adevăr botezat în focul sfânt, și acel adevăr va avea efectul lui util asupra minții omului.

Adevărul măreț ce trebuie propovăduit este Crucea, adevărul că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Frate, rămâi la acest adevăr! Iată clopotul pe care trebuie să îl suni. Și trage de clopot, frate! Sună din el! Continuă să suni. Sună din acea trâmbiță de argint, sau dacă ești doar cornul unui bivol, sună din acela, și zidurile Iehihonului se vor prăbuși. Vai, vai de finețurile teologilor noștri „moderni și cultivați”! Îi aud urlând și criticând

sfatul meu „de modă veche”. Ei zic că această vorbire despre Hristos răstignit este ceva arhaic, convențional și antic, un lucru care nu se mai potrivește deloc rafinamentului acestui veac deosebit. Este uimitor cât de educați am devenit în ultima vreme. Am ajuns atât de înțelepți, încât mă tem că vom înnebuni în curând, dacă nu cumva am trecut deja acel prag. Se spune că oamenii vor „rațiune” azi, iar muncitorii se vor duce acolo unde știința este îndumnezeită și unde „gândirea” profundă ajunge să fie ca un altar. Am observat că, în general, oriunde se întâmplă ca această nouă „gândire” să alunge vechea Evanghelie, se strâng mai mulți păianjeni decât oameni, dar acolo unde predicatorii rămân la propovăduirea simplă a lui Isus Hristos, locul acela este plin-ochi. Nimic nu va aglomera locurile de strângere ale bisericilor cum o face predicarea lui Hristos răstignit. În această chestiune, indiferent dacă ce predicăm este popular sau nu, noi ne-am luat demult decizia, iar piciorul nostru este bine înfipt în pământ. Nu avem îndoieli despre calea pe care trebuie să o urmăm.

Dacă este o nebunie să predicăm ispășirea prin sângele lui Hristos, atunci vom alege să fim nebuni; iar dacă ar fi o nebunie să rămânem alipiți de adevărul cel vechi, așa cum l-a propovăduit Pavel, în toată simplitatea lui, fără vreun rafinament sau îmbunătățire, noi vrem să rămânem așa, cu tot riscul de a fi considerați incapabili să progresăm odată cu veacul acesta, căci suntem convinși că această „nebunie a propovăduirii” (1 Cor. 1:21) este o rânduială divină, și că Crucea lui Hristos, de

care se poticnesc atât de mulți și care este ridiculizată de și mai mulți, rămâne până azi puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Da, noi rămânem la adevărul de modă veche – dacă crezi, vei fi mântuit – rămânem alipiți de el, și fie ca Dumnezeu să trimită binecuvântarea Lui peste el, potrivit planului Său veșnic! Noi nu ne așteptăm ca această predicare să fie populară, dar știm că Dumnezeu o va apăra.

Mai apoi, știm că Pavel a folosit multă *rugăciune*. Evanghelia nu va fi binecuvântată în lipsa rugăciunii noastre pentru lucrarea de propovăduire. Un mare pictor a fost întrebat ce anume a pus în culorile lui, iar el a răspuns că le amestecă cu creiere. Acela era un lucru valabil pentru acel pictor, dar dacă un predicator ar fi întrebat cu ce își azonează adevărul pe care îl predică, ar trebui să răspundă – cu rugăciune, multă rugăciune. Când un biet muncitor zdrobea o piatră de granit aproape de un drum, el era așezat pe genunchi tot lovind cu ciocanul, moment când un predicator a trecut prin preajmă și i-a spus: „Prietene, aici este truda ta; lucrarea ta este ca a mea; trebuie să spargi pietre, și asta trebuie să fac și eu”. „Da”, a răspuns muncitorul, „și dacă vrei să spargi inimile de piatră, va trebui să faci ce fac eu, să te pleci pe genunchi”. Muncitorul acela avea dreptate, căci nimeni nu poate folosi ciocanul Evangheliei dacă nu stă mult pe genunchi, iar când un om știe cum să se roage, ciocanul Evangheliei zdrobește în curând astfel de inimi. Fii insistent înaintea lui Dumnezeu, și vei fi convingător înaintea oamenilor. Să ne ridicăm mereu

la amvon venind din cămăruțele noastre, având proaspăt asupra noastră untdelemnul ungerii Duhului lui Dumnezeu. Ceea ce primim în taină putem propovădui bucuros în public. Să nu îndrăznim niciodată să le vorbim oamenilor despre Dumnezeu dacă nu I-am vorbit mai întâi lui Dumnezeu despre oameni. Da, dragii mei, dacă vreți o binecuvântare peste învățătura voastră de la școala duminicală sau peste orice formă de lucrare creștină, amestecați-o cu mijlociri fierbinți.

Observați mai apoi un alt lucru. Pavel a mers mereu la lucrul lui cu o *intensă compasiune* pentru cei cu care a avut de-a face, o compasiune care l-a făcut capabil să se adapteze ușor fiecărui om. Dacă vorbea cu un evreu, nu începea spunându-i că este apostol al Neamurilor, ci îi spunea că și el era evreu. El nu punea întrebări despre naționalități sau ceremonii. El voia să îi spună evreului de Acela despre care Isaia a spus: „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3), pentru ca el să creadă în Isus și să fie mântuit. Dacă se întâlnea cu un om dintre Neamuri, apostolul Neamurilor nu manifesta niciodată câtuși de puțină aroganță apelând la educația lui evreiască. El a mâncat laolaltă cu Neamurile, a stat în mijlocul lor și a vorbit cu astfel de oameni. Ca să spun așa, Pavel s-a făcut și el dintre Neamuri, nepunând vreodată problema tăierii sau a netăierii împrejur, ci doar dorind să le spună oamenilor despre Hristos, care a venit în lume să îi mântuiască deopotrivă pe evrei și Neamurile, și să îi facă una. Dacă Pavel se întâlnea cu un scit,

vorbea cu el în limba acestuia, nu în limba clasică greacă. Dacă se întâlnea cu un grec, îi vorbea acestuia așa cum a făcut în Areopag, folosind limbajul potrivit pentru un atenian educat. El a fost totul pentru toți oamenii, pentru ca, în orice fel, să îi mântuiască pe unii. Așa să fie și în cazul vostru, dragi creștini! Principala voastră preocupare în viață este să îi conduceți pe oameni să creadă în Isus Hristos, prin puterea Duhului Sfânt; orice alt lucru ar trebui subordonat acestui obiectiv. Dacă îi puteți aduce la mântuire, toate celelalte lucruri vor fi corectate la vremea cuvenită. Hudson Taylor, un iubit bărbat al lui Dumnezeu, care a trudit mult în China, s-a gândit că era util să se îmbrace precum chinezii, ba chiar să poarte o coadă împletită în păr. El mergea mereu printre oameni și trăia asemenea oamenilor obișnuiți pe cât îi stătea în putere. Aceasta mi se pare cea mai înțeleaptă abordare. Putem câștiga o congregație de chinezi prin a ne purta cât se poate asemenea lor și, dacă este cazul, ne putem angaja să fim chinezi pentru a-i mântui pe chinezi. Nu ar fi nimic greșit să te faci un zulu ca să îi mântuiești pe acești oameni, deși ar trebui să reținem că ar trebui să facem acest lucru altfel decât a făcut-o Colenso.¹³ Dacă putem să ne așezăm pe același nivel cu cei al căror bine îl dorim, va fi mai posibil să ne atingem scopurile decât dacă rămânem niște străini pentru ei, dar să încercăm

¹³ John William Colenso (1814-1883) - cleric anglican și episcop de Natal. A stârnit multe controverse în mediile creștine în încercarea de a apăra poligamia ca un concept încă valid în Noul Testament, pentru a avea astfel acces la comunitățile Zulu și pentru a face creștinismul mai acceptabil. – n.ed.

să le vorbim despre dragoste și unitate. Ideea apostolului este aceea de a renunța la mine ca să îi pot salva pe alții.

Dacă vrem să mărim Împărăția Stăpânului nostru, vom fi înțelepți dacă vom abandona toate preferințele personale și miile de lucruri neimportante, pentru a-i putea aduce pe oameni la Isus.

Să nu permitem niciodată ca vreo preferință personală sau vreun moft să împiedice un singur suflet să fie atins de Evanghelie, căci numai gândul acesta mi se pare oribil. Mai bine să ne simțim un pic deranjați de renunțarea la preferințele noastre în lucrurile neimportante, decât să împiedicăm venirea unui păcătos la Hristos prin a ne certa pe lucruri de nimic. Dacă Isus Hristos ar fi astăzi aici, sunt sigur că El nu S-ar îmbrăca în niciuna dintre hainele pompoase cu care se afișează puseiștii.¹⁴ Nu mi-L pot imagina pe Domnul Isus Hristos îmbrăcat în felul acela. Apostolul ne spune că femeile noastre trebuie să se îmbrace modest, iar eu nu cred că Hristos ar vrea ca slujitorii Lui să dea exemplu de bufonerie, căci chiar și în vestimentație putem face ceva pe baza principiului din textul nostru. Ce a purtat Isus Hristos când a fost aici, pe Pământ? Ca să o spun cât de clar pot, El a purtat haina omului din popor. El a purtat hainele obișnuite ale compatrioților Lui, o haină țesută de sus până jos, fără cusături. Eu cred că El ar vrea ca slujitorii Lui să poarte hainele pe care oamenii

¹⁴ Remarcă ironică despre Edward Bouverie Pusey (1800–1882), profesor de ebraică la Universitatea Oxford, care pune accent pe vestimentația clericală.

din societate le poartă în mod obișnuit, astfel încât să fie aproape de ei chiar și prin felul cum se îmbracă. El vrea ca voi, învățătorii, dacă vreți să îi mântuiți pe copiii voștri, să le vorbiți asemenea copiilor și, dacă puteți, să vă faceți copii voi înșivă. Cei care vreți să câștigați inimile tinerilor, trebuie să încercați să fiți tineri. Cei ce vreți să îi vizitați pe cei bolnavi, trebuie să arătați compasiune pentru ei, în suferințele lor. Vorbiți-le acestora așa cum vreți să vi se vorbească dacă ați fi în situația lor. Coborâți-vă la nivelul celor care nu se pot ridica la al vostru. Nu veți putea să îi smulgeți pe oameni din apă fără a vă apleca astfel încât să îi puteți prinde. Dacă trebuie să vă apropiați de cineva care are un caracter rău, trebuie să vă coborâți la nivelul lui, dar nu în păcatele lui, ci în asprimea lui, așa încât să fiți cât mai apropiați de el. Mă rog ca Dumnezeu să ne facă să învățăm arta sacră a câștigării sufletelor prin adaptare. Oamenii vorbeau despre capela lui Whitefield de la Moorfields denumind-o „Capcana de suflete”. Whitefield era încântat de asta, și spunea că a tras mereu nădejdea că acel loc va rămâne o capcană de suflete. O, dacă toate locurile noastre de închinare ar fi capcane de suflete, și dacă fiecare creștin ar fi un pescar de oameni, fiecare dându-și toate silințele, ca un pescar, prin orice mijloc, pentru a prinde peștii! Putem folosi toate mijloacele legitime pentru a câștiga un premiu atât de mare cât este un suflet care se duce către chinul cel veșnic. Scufundătorii se aruncă adânc în mare pentru a găsi perle, așa că și noi trebuie să acceptăm orice trudă și orice risc pentru a câștiga un suflet. Ridicați-vă, frații mei, la

această lucrare divină, și fie ca Domnul să vă binecuvânteze
în ea!

Capitolul 14.

SFATURI PENTRU CÂȘTIGĂTORII DE SUFLETE

„El le-a zis: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19).

Când Hristos ne cheamă prin harul Său, ar trebui să ne aducem aminte nu doar ce anume suntem, ci să ne gândim și la ce poate să facă El din noi. Chemarea Lui este aceasta: „Veniți după Mine, și vă voi face...” Trebuie să ne pocăim de ceea ce am fost anterior, dar să ne și bucurăm de ceea ce putem fi. Chemarea Lui nu este – „veniți după Mine, datorită a ceea ce sunteți deja”. El nu spune, „veniți după Mine, pentru că ați putea să faceți ceva prin voi înșivă”, ci „veniți după Mine, pentru ceea ce voi face Eu din voi”. Aș putea spune despre fiecare dintre noi, imediat ce suntem convertiți, că „ce vom fi, nu s-a arătat încă” (1 Ioan 3:2). Nu părea un lucru probabil ca niște pescari neînsemnați să se transforme în apostoli, ca acea mână de oameni atât de îndemânatici cu năvodul să devină capabili de a predica și de a-i învăța pe convertiți. Cineva ar fi putut spune: „Cum se poate așa ceva? Nu poți să faci întemeietori de biserici din țărani Galileei”. Dar exact aceasta a făcut Hristos, iar când noi ne smerim înaintea lui Dumnezeu, conștientizându-ne nevrednicia, ne putem simți încurajați să mergem după Isus pentru ceea ce El poate face din noi.

Ce a spus femeia întristată când și-a ridicat glasul în cântarea ei? „El îl ridică din pulbere pe cel sărac, îl ridică din gunoi pe cel lipsit, ca să-i pună să șadă alături cu cei mari” (1 Sam. 2:8).

Nu putem spune ce poate face Dumnezeu din noi în creația nouă, la fel cum ar fi fost imposibil să prevestim ceea ce El a făcut din haos în vechea creație. Cine și-ar fi putut imagina toate lucrurile frumoase care au fost create din întunericul de dinainte, prin acea simplă declarație: „Să fie lumină” (Gen. 1:3)?

Apoi cine poate spune ce imagini plăcute ale oricăror lucruri divine pot să apară din viața anterior întunecată a unui om, când harul lui Dumnezeu îi spune acestuia: „Să fie lumină”? Voi, cei ce nu vedeți nimic atrăgător în persoanele voastre în acest moment, veniți și urmați-L pe Hristos de dragul a ceea ce El poate face din voi! Nu auziți glasul Său dulce chemându-vă și spunând: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”?

Observați mai apoi că noi nu suntem făcuți tot ceea ce vom fi, nici tot ceea ce ar trebui să dorim să fim, atunci când noi înșine suntem prinși în năvodul Domnului. Iată ce face harul lui Dumnezeu la început pentru noi, dar nu este totul. Noi suntem ca peștii, simțindu-ne în elementul nostru în păcat, așa cum peștii trăiesc în mare. Apoi vine Domnul cel bun și, cu năvodul Evangheliei, ne aduce la El și ne eliberează din viața și dragostea de păcat. Totuși, până în acel moment, El nu împlinește în noi tot ceea ce El poate face, nici tot ceea ce

am dori noi să facă. Pentru ca noi să devenim din pești pescari, este necesar un alt miracol: să ne facă din convertiți, unii care îi aduc pe alții la convertire, și din cei ce primesc Evanghelia, unii care le împărtășesc acea Evangheliie altor oameni.

Cred că îți pot spune că, dacă ești mântuit, lucrarea ta nu este decât pe jumătate realizată câtă vreme nu ești dedicat în a-i aduce pe alții la Hristos. Nu ești decât pe jumătate modelat după chipul Domnului tău. Nu ai atins stadiul deplin al vieții lui Hristos în tine dacă nu ai început, câtuși de firav, să le vorbești altora despre harul lui Dumnezeu. Sunt convins că nu vei găsi odihnă deplină atâta timp cât nu ești mijlocul prin care mulți să fie conduși la acest Mântuitor binecuvântat, care este încrederea și nădejdea ta. Cuvântul Lui este acesta: „veniți după Mine, nu doar ca să puteți fi mântuiți, nici chiar ca să puteți fi sfințiți, ci ,veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni””. Urmează-L pe Hristos cu acea intenție și cu acel obiectiv, și teme-te de faptul că nu Îl urmezi perfect dacă, cel puțin într-o anumită măsură, El nu te folosește ca pescar de oameni. Realitatea este că noi toți ar trebui să ne angajăm în lucrarea pescuirii oamenilor. Dacă Hristos ne-a prins, trebuie să-i prindem și noi pe alții. Dacă El ne-a apropiat de Sine, trebuie să fim cei care îi apropie pe răzvrățiți de El. Haideți să Îi cerem să ne dea harul de a merge la pescuit și să ne aruncăm năvoadele așa încât să putem prinde o mulțime de pești. O, dacă Duhul Sfânt ar ridica dintre noi niște maeștri pescari care să își ducă bărcile pe multe mări și să înconjoare mulțimi

mari de pești!

De această dată, învățătura mea va fi foarte simplă, dar sper că va avea un caracter foarte practic, căci dorința mea este ca niciunul dintre voi, care Îl iubiți pe Domnul, să nu fiți le-neși în slujirea Lui. Ce spune cântarea lui Solomon despre anumite oi care ies din scaldătoare? Ea spune așa: „O turmă de oi, care ies din scaldătoare, toate cu gemeni, și niciuna dintre ele nu este stearpă” (Cânt. 6:6). Așa să fie toți membrii acestei biserici și toți creștinii care aud sau citesc această predică! Realitatea este că vremurile sunt foarte întunecate. Cerurile se coboară cu norii lor grei, plini de tunete. Oamenii nu mai cred că furtunile ar putea să clatine prea curând acest oraș, iar întreaga societate pare să se afle pe buza prăpastiei. Atât de întunecată poate fi noaptea, încât stelele par că au căzut ca niște fructe stricate dintr-un pom. Vremurile sunt rele. Acum se pare că orice vierme care licăre trebuie să își arate strălucirea. Voi, cei care aveți până și cea mai firavă candelă, trebuie să o scoateți de sub obroc și să o așezați în sfeșnic, ca să lumineze. Este nevoie de voi toți. Lot era o ființă sărmană. El era acel fel de credincios foarte slab, și totuși el putea să fie o binecuvântare pentru Sodoma dacă ar fi pledat pentru ea cum se cuvine. Bieți, bieți creștini, mă tem că mulți sunt de felul acesta. Trebuie să începem să prețuim fiecare suflet cu adevărat convertit în aceste vremuri rele, și să ne rugăm ca fiecare dintre noi să Îl glorificăm pe Domnul. Mă rog ca fiecare om neprihănit, oricât de tulburat ar fi în interacțiunea lui cu

cei răi, să fie mai curajos în rugăciune decât a fost vreodată și să se întoarcă la Dumnezeu lui, să capete mai multă viață spirituală, pentru a putea fi o binecuvântare pentru oamenii pierduți din jurul lui. O, dacă Duhul lui Dumnezeu v-ar face pe toți să conștientizați această responsabilitate personală!

Iată ce pot face credincioșii în Hristos ca să își dovedească utilitatea: „Veniți după Mine”. Mai apoi, există ceva ce trebuie făcut de marele lor Domn și Stăpân: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. Nu puteți să deveniți pescari prin voi înșivă, căci aceasta este ceea ce Isus va face pentru voi dacă Îl veți urma. Apoi, în final, vedem aici o bună ilustrație, folosită după planul marelui nostru Învățător, căci rareori le-a vorbit oamenilor fără a Se folosi de pilde. El ne prezintă o ilustrație a ceea ce creștinii ar trebui să fie – pescari de oameni. Putem căpăta idei utile din ea, și mă rog ca Duhul Sfânt să ne binecuvânteze ca să le vedem și să le aplicăm.

CEVA DE FĂCUT PENTRU TINE

De aceea, pentru început voi pleca de la premisa că orice credincios de aici vrea să fie folositor. Dacă nu, cred că se poate pune întrebarea dacă el poate fi un adevărat credincios în Hristos. Mai apoi, dacă vreți să fiți cu adevărat folositori, iată ceva ce aveți de făcut: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. În ce fel poți deveni un predicator eficient? „Tinere”, poate zice cineva, „du-te la seminar”. „Tinere”, spune Hristos, „vino după Mine, și te voi face pescar

de oameni”. Cum poate fi cineva folositor? „Participă la câteva ore de pregătire”, poate veni un îndemn. Desigur, dar avem un răspuns mai sigur decât acesta – urmează-L pe Isus, și El te va face pescar de oameni. Cea mai bună școală pentru lucrătorii creștini Îl are pe Hristos în fruntea ei, și El Se află acolo nu doar ca Dascăl, ci și ca Lider. Noi trebuie nu doar să învățăm de la El, în studiul nostru, ci să Îl urmăm și în acțiune. „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. Direcția este stabilită foarte clar, și cred că este exclusivă, așa încât niciun om nu poate deveni pescar printr-o altă metodă. Acest proces poate să pară foarte simplu, dar cu siguranță că este cel mai eficient. Domnul Isus Hristos, care știe totul în ce privește pescuitul oamenilor, a fost Cel care a stabilit regula: „Veniți după Mine, dacă vreți să fiți pescari de oameni. Dacă vreți să fiți folositori, pășiți pe urmele Mele”.

Prin această expresie eu înțeleg în primul rând să fim *puși deoparte pentru Hristos*. Astfel de oameni trebuie să își abandoneze preocupările și tovărășiile, în fapt, să părăsească lumea, pentru ca singura lor preocupare să poată fi pescuitul oamenilor în Numele Stăpânului lor. Totuși, noi nu suntem chemați să ne abandonăm treburile zilnice sau să ieșim din familiile noastre. În fapt, un astfel de gest ar semăna mai degrabă cu a fugi de pescuit decât cu a ne apuca de el în Numele lui Dumnezeu, însă suntem chemați foarte clar să ieșim dintre cei păgâni, să fim despărțiți de ei și să nu ne atingem de lucrurile necurate. Nu putem fi pescari de oameni dacă rămânem printre

oameni în felul lor de a trăi. Peștele nu poate fi pescar. Păcătosul nu îl poate converti pe păcătos. Omul păgân nu îl poate schimba pe cel de teapa lui și, mai important, creștinul lumesc nu va converti lumea. Dacă ești al lumii, nu încapе îndoială că lumea îi iubește pe ai ei, așa că nu poți mântui lumea. Dacă ești întuneric și aparții împărăției întunericului, nu poți îndepărta întunericul. Dacă te alături marșului armatelor celui rău, nu le poți învinge.

Cred că unul dintre motivele pentru care Biserica lui Dumnezeu are atât de puțină influență asupra lumii în aceste vremuri este că lumea are o influență atât de mare asupra Bisericii. Auzim astăzi de neconformiști pretinzând că fac una sau alta, lucruri pe care strămoșii lor puritani mai degrabă ar fi murit pe rug decât să le tolereze. Ei susțin că pot trăi asemenea celor din lume, iar răspunsul meu trist față de ei, văzându-i că aleargă după această libertate, este următorul: „Faceți asta, dacă îndrăzniți. S-ar putea să nu vă rănească foarte mult, căci sunteți deja destul de răi. Dorințele voastre scot la iveală cât de putrede sunt inimile voastre. Dacă sunteți atât de lacomi după hrana câinilor, mergeți, câinilor, și mâncați gunoaie! Distracțiile lumești sunt hrana potrivită pentru ipocriți. Dacă ați fi copiii lui Dumnezeu, ați fi dezgustați până și de gândul la bucuriile rele ale lumii, iar întrebarea voastră nu ar fi ‚Cât de mult putem fi asemenea lumii?’, ci strigătul vostru ar fi ‚Cât de departe să ne îndepărtăm de lume? Cum putem să ne despărțim cât mai mult de ea?’ Ispita voastră ar fi mai degrabă

să deveniți severi și încăpățânați, ultra-puritani în separarea voastră de păcat, într-o vreme ca aceasta, în loc să vă puneți întrebări precum, „Cum aș putea să fiu mai asemănător celorlalți oameni și să trăiesc cum trăiesc ei?”

Fraților, utilitatea bisericii în această lume ține de rămânerea ei asemenea sării în mijlocul putrefacției, dar dacă sarea își pierde puterea, la ce mai este bună? Dacă ar fi fost posibil ca sarea să putrezească, n-ar fi rezultat decât o creștere a putreziciunii generale. Cea mai rea zi pe care a văzut-o această lume a fost aceea când fiii lui Dumnezeu și-au dat mâna cu fiicele oamenilor. Atunci a venit potopul, căci singura barieră în fața potopului răzbunării ce se revarsă asupra acestei lumi este despărțirea sfântului de păcătos. Datoria ta, creștine, este să rămâi în picioare în locul tău, să vorbești curajos despre Dumnezeu, să urăști până și cămașa pătată de carne, fiind hotărât ca sfinții din vechime, că, indiferent ce vor face alții, tu și casa ta să Îl slujești pe Domnul.

Veniți, copiii ai lui Dumnezeu, căci trebuie să vorbiți despre Domnul vostru și să fiți alipiți de El în afara taberei. Isus vă cheamă astăzi și vă spune: „Vino după Mine”. Oare L-a găsit cineva pe Isus în teatru? A frecventat El sporturile și cursele de cai? Credeți că Isus putea fi văzut la vreunul dintre spectacolele de la curtea lui Irod? Nu El. El era „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși” (Evrei 7:26).

Într-un sens, nimeni nu a trăit printre păcătoși atât de complet cum a trăit El, ca un doctor care s-a dus să îi vindece

pe pacienții lui, dar, într-un alt sens, a existat o prăpastie între oamenii din acea lume și Mântuitorul, prăpastie pe care El nu Și-a propus și n-a încercat niciodată să o treacă, și pe care nici oamenii nu au îndrăznit să o calce pentru a-L pângări.

Prima lecție pe care biserica trebuie să o învețe este aceasta: urmați-L pe Isus în această despărțire de păcătoși, și El vă va face pescari de oameni. Dacă nu vă luați crucea și nu protestați împotriva lumii păcătoase, nu puteți trage nădejdea ca sfântul Isus să vă facă pescari de oameni.

Al doilea sens din pasajul nostru este unul foarte evident, și este acesta: *rămâneți cu Hristos*, și El vă va face pescari de oameni. Ucenicii pe care Isus i-a chemat trebuiau să vină și să trăiască împreună cu El. Ei puteau fi văzuți zi de zi în jurul Lui. Ei L-au ascultat dând public învățătură și propovăduind Evanghelia veșnică, și, mai mult, au primit explicații deosebite din Cuvânt, în legătură cu lucrurile pe care le spusese. Ei erau chemați să fie slujitorii Lui și prietenii Lui apropiați. Ei trebuiau să vadă minunile Lui și să Îi audă rugăciunile, ba mai mult, trebuiau să fie și să devină una cu El în truda Lui sfântă. Lor le-a fost dat să stea la masă cu El și au fost chiar privilegiați ca Isus să le spele picioarele.

Mulți dintre ei au împlinit acest cuvânt: „unde vei locui tu, voi locui și eu” (Rut 1:16); ei au fost cu El în suferințele și persecuțiile Sale. Ei au fost martorii agoniilor Sale ascunse, I-au văzut multele lacrimi, au observat patima și compasiunea sufletului Lui și astfel, după măsura lor, I-au văzut atitudinea

și au învățat astfel să fie pescari de oameni.

Locul unde trebuie să învățăm arta și taina câștigării sufletelor este la picioarele lui Isus, să trăim cu Hristos, căci a trăi cu El este cea mai bună modalitate de a fi educați ca să devenim utili. Tânărului îi va fi de mare folos să stea alături de un predicator creștin a cărui inimă este în flăcări. Cea mai bună pregătire pentru un tânăr este aceea pe care păstorii valdenzi erau gata să i-o dea, când fiecare bătrân avea alături de el un tânăr care umbla cu acesta oriunde se ducea, când predica prin munți, trăind în aceeași casă cu el, observând rugăciunile și văzându-i evlavia zilnică. Nu-i așa că aceasta este cea mai bună școală? Totuși, ea nu se va compara cu a apostolilor, care au trăit alături de Isus însuși, și care zilnic au fost tovarășii Lui de lucrare. Cu adevărat, fără egal trebuie să fi fost pregătirea celor doisprezece. Nu este de mirare că ei au devenit ceea ce au devenit având un astfel de Dascăl ceresc care i-a saturat cu spiritul Lui. Prezența Lui trupească nu mai este acum printre noi, dar puterea Lui spirituală probabil că este mai pe deplin cunoscută nouă decât le-a fost apostolilor în acei doi sau trei ani ai prezenței trupești a Domnului printre ei. Unii dintre noi Îl percep foarte aproape pe Isus. Noi știm mai multe despre El decât știm despre cel mai drag prieten pământesc. N-am fost niciodată capabili pe deplin să citim inimile prietenilor noștri în toate unduirile și întorsăturile lor, dar cunoaștem inima Preaiubitului nostru. Ne-am plecat capul pe pieptul Lui și ne-am bucurat de părtășie cu El așa cum nu am fi putut face

cu niciunul dintre semenii noștri. Aceasta este cea mai sigură metodă prin care să învățăm cum să facem binele. Trăiește cu Isus, urmează-L pe Isus, și El te va face pescar de oameni. Privește la felul în care El face lucrarea, și așa să înveți să o faci și tu. Creștinul trebuie să fie un ucenic alipit mereu de Isus pentru a învăța meseria care duce la mântuirea sufletelor. Nu îi putem mântui niciodată pe oameni prin a le oferi o răscumpărare a noastră, căci nu avem așa ceva, dar putem învăța să îi mântuim pe oameni prin a-i avertiza să fugă de mânia viitoare și prin a le pune înaintea ochilor singurul remediu eficace și măreț. Priveți la felul în care Isus mântuiește, și veți învăța cum să faceți această lucrare; nicăieri altundeva nu puteți învăța această artă. Trăiți în părtășie cu Hristos, și veți vedea cum asupra voastră se pogoară aerul și atitudinea unuia care a fost făcut capabil să propovăduiască cu inima și cu mintea, și să fie înțelept spre câștigarea sufletelor.

Un *al treilea sens* al expresiei „veniți după Mine” este următorul: „Ascultați de Mine, și veți ști ce trebuie să faceți ca oamenii să fie mântuiți”. Noi nu trebuie să vorbim despre părtășia noastră cu Hristos sau despre faptul că suntem despărțiți de lume, dacă nu facem din El *Stăpânul și Domnul* nostru în orice aspect. Unii predicatori nu trăiesc la înălțimea convingerilor lor, așa că nu îmi închipui cum ar putea să ceară o binecuvântare de la El. Un creștin nerăbdător să fie folosit ar trebui să fie foarte specific în fiecare aspect al ascultării de Stăpânul lui. Nu am niciun fel de îndoială că Dumnezeu

ne binecuvântează bisericile chiar și atunci când ele sunt pline de greșeli, căci îndurarea Lui ține în veac. Chiar dacă există o măsură de eroare în învățatură și de greșeală în practică, totuși El va folosi lucrarea noastră, căci este foarte milostiv, însă o mare măsură a binecuvântării trebuie să fie în mod necesar înfrânată atunci când învățătura este covârșitor greșită sau când este propovăduită cu bună știință în felul acesta. Dumnezeu poate să Își pună pecetea asupra adevărului care se găsește într-o astfel de învățatură amestecată, dar El nu poate pune pecetea Sa pe erezia conținută în acea predicare. Din greșelile legate de rânduielele creștine sau de alte lucruri, în special din greșelile în inimă și atitudine, pot să rezulte lucruri rele pe care nu le-am intenționat niciodată, și astfel de rele pot să se nască în vremurile noastre, dar să își manifeste efectele dezaastroase de-a lungul multor generații de acum înainte.

Dacă dorim, ca pescari de oameni, să fim folosiți mult de Dumnezeu, trebuie să Îl copiem pe Domnul nostru Isus în toate lucrurile și să Îl ascultăm în orice aspect. Eșecul în ascultare poate să conducă la eșec în lucrare. Dacă vrem să îi vedem pe copiii noștri mântuiți, clasa noastră de școală duminicală binecuvântată sau congregația convertită, fiecare dintre noi trebuie să ne îngrijim ca, fiind vasele Domnului, să fim curați. Orice lucru pe care îl facem și care Îl întristează pe Duhul lui Dumnezeu ne slăbește puterea de a face binele. Domnul este foarte bun și milostiv, însă El este și un Dumnezeu gelos. El este uneori foarte gelos pentru poporul Său, iar gelozia Lui

poate fi percepută ca asprime dacă trăim neglijându-ne responsabilitățile sau asociindu-ne cu cei care nu sunt curați înaintea Lui. El le va ofili lucrarea, le va slăbi puterea și îi va smeri pe astfel de oameni până când, în final, fiecare va spune: „Domnul meu, voi merge pe calea Ta. Voi face tot ce îmi spui să fac, căci altfel nu mă vei primi”. Domnul le-a spus ucenicilor Lui: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit” (Marcu 16:15-16); și El le-a promis că semnele îi vor urma, și cu adevărat așa a fost.

Totuși, trebuie să mergem înapoi la practica și la învățătura apostolică. Trebuie să abandonăm poruncile oamenilor și ifosele din mințile noastre, făcând doar ceea ce Hristos ne spune, așa cum ne spune El să facem și pentru că El ne poruncește. Trebuie să fim hotărâți ca, în lucrarea noastră, să fim atașați de porunca Domnului și Stăpânului nostru așa cum acul compasului indică polul și așa cum lumina pleacă din sursa ei. Isus spune: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. Prin această învățătură, El pare să spună că, „dacă mergeți înaintea Mea sau rămâneți departe de Mine, puteți arunca năvodul, dar nu veți realiza nimic, căci veți rămâne în întuneric, și noaptea nu puteți pescui nimic. Atunci când veți face ceea ce Eu vă spun, veți putea arunca năvodul la dreapta corabiei, și îl veți putea scoate plin de pești”.

Cred că și aici se găsește o lecție deosebită pentru cei care își predică propriile gânduri în loc să le predice pe ale lui Hristos.

Ucenicii trebuiau să Îl urmeze pe Hristos ca să Îl poată auzi vorbind, să poată ști ce aveau de spus, să bea din învățătura Lui, apoi să meargă și să îi învețe pe ceilalți oameni ceea ce El i-a învățat. Domnul lor spusese: „Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor” (Matei 10:27). Dacă vom fi niște vestitori credincioși ai mesajului lui Hristos, El ne va face „pescari de oameni”.

În zilele noastre, metoda de lucru a lăudăroșilor este aceasta: „Nu am de gând să predic această Evanghelie antică, această doctrină puritană. Mă voi așeza la birou și voi arde untelemnul până la miezul nopții, inventând o nouă teorie, apoi voi ieși cu gândurile mele noi și le voi flutura în fața tuturor”. Mulți dintre predicatori nu Îl urmează pe Hristos, ci pe ei înșiși, iar Domnul poate spune foarte bine despre unii ca aceștia: „Vor vedea dacă se va împlini Cuvântul Meu sau al lor” (Ier. 44:28).

Unii au o prudență ticăloasă și consideră că anumite adevăruri, care se regăsesc clar în Cuvântul lui Dumnezeu, ar fi mai bine să fie lepădate. Nu trebuie să fii aspru, zic ei, ci trebuie să propovăduiești lucruri plăcute urechilor oamenilor. Să vorbești despre pedeapsa păcatului, despre pedeapsa veșnică, este ceva demodat. Se poate ca acestea să se găsească în Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu se potrivesc geniului acestui veac. Mai bine să le bage sub preș. Fraților în Hristos, eu nu voi fi deloc părtaș acestui fel de a face lucrare.

Oare voi veți fi? Frate, nu pătrunde în tainele acestor oameni! Anumite lucruri care nu se găsesc în Biblie au ajuns pretinse a fi descoperite de veacul acesta așa-zis iluminat. Evoluția poate fi foarte contrară învățaturii din Geneza, dar, pentru unii, asta nu mai contează. Oamenii nu mai vor să fie credincioși Scripturii, ci gânditori originali. Iată care este ambiția deșartă a acestor vremuri.

Țineți minte că viciile și răutățile acestei generații vor crește în directă proporție cu propovăduirea teologiei moderne. Eu cred că superficialitatea acestui veac este cauzată în mare măsură de superficialitatea doctrinei predicată de învățătorii lui. Acești oameni au propovăduit de la amvon că păcatul este un lucru mărunț. Acești trădători ai lui Dumnezeu și ai Hristosului Lui i-au învățat pe oameni de la amvon că nu trebuie să se teamă de Iad. Da, poate exista un mic Iad, zic ei, dar acești predicatori diluează cu totul pedeapsa dreaptă pentru păcat. Jertfa ispășitoare prețioasă a lui Hristos a ajuns batjocorită și greșit ilustrată de cei care se juraseră că o vor propovădui. Ei le-au dat oamenilor numele Evangheliei, dar Evanghelia însăși s-a evaporat în mâinile lor. Se pare că Evanghelia a dispărut de la sute de amvoane la fel cum a dispărut pasărea dodo, și totuși predicatorii continuă să pretindă că își pot asuma poziția și numele de slujitori ai lui Hristos. Ei bine, ce se va alege de lucrarea lor? Congregațiile lor se subțiază tot mai mult, și așa trebuie să se întâmple. Isus spune: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”, dar dacă o iei pe

drumul tău și folosești năvodul propriu, nu vei reuși nimic, pentru că Domnul nu îți promite niciun fel de ajutor într-o astfel de lucrare. Porunca Domnului Îl face pe El Liderul și Modelul nostru. El poruncește astfel: „Vino după Mine, urmează-Mă! Propovăduiește Evanghelia Mea. Predică ceea ce Eu am predicat. Învăță-i pe oameni ceea ce Eu te-am învățat, și rămâi la aceasta”. Imită-L pe Hristos până la cel mai mărunț aspect, mergi după El cu acea atitudine binecuvântată de slujitor care face ca ambiția ta să fie ambiția unui imitator, nicio dată cea de slujitor original. Fă aceasta, și El te va face pescar de oameni, dar dacă nu ascuți de El, vei pescui degeaba.

Voi încheia această parte a discursului meu prin a spune că nu vom fi pescari de oameni decât dacă Îl urmăm pe Hristos și într-un alt aspect, adică prin a ne strădui să *imităm sfințenia Lui în toate lucrurile*. Sfințenia este cea mai autentică putere pe care oamenii o pot avea. Putem predica învățătura biblică, dar trebuie să și trăim biblic. Să ne ferească Dumnezeu să propovăduim altceva decât Evanghelia, însă totul va fi în zadar dacă nu există o viață care să susțină acea mărturie. Un predicator păcătos poate să facă așa încât adevărul să fie batjocorit. În măsura în care ne vom înfrâna de la o viață zeloasă de sfințire, ne vom îndepărta de sursa puterii. Puterea noastră ține de aceste cuvinte: „Veniți după Mine”. Trăiți ca Isus! Străduiți-vă ca, în toate lucrurile, să gândiți, să vorbiți și să acționați ca Isus, și El vă va face pescari de oameni. Desigur, aceasta va cere lepădare de sine. Trebuie să ne luăm zilnic crucea. Trebuie să fim

dornici să renunțăm la reputația noastră și gata să acceptăm ca oamenii să creadă despre noi că suntem nebuni, idioți și multe alte lucruri, așa cum obișnuiesc să îi caracterizeze pe cei care se țin alipiți de Domnul.

Trebuie să renunțăm cu bucurie la orice lucru care are tendința de a ne atrage glorie și cinste personală, cu scopul de a fi cu totul ai lui Hristos și de a glorifica Numele Lui. Trebuie să trăim viața Lui și, dacă este nevoie, să fim gata să murim moartea Lui. O, frați și surori, dacă facem asta și Îl urmăm pe Isus, călcând pe urmele picioarelor Lui străpuse, El ne va face pescari de oameni! Dacă El va găsi de cuviință chiar ca noi să murim fără să adunăm multe suflete la cruce, vom vorbi din mormintele noastre.

Într-un fel sau altul, Domnul va face ca o viață sfântă să fie una influentă. Este imposibil ca o viață ce Îl urmează pe Hristos să fie lipsită de succes înaintea celui Preaînalt. Îndemnul „veniți după Mine” este urmat de un „vă voi face”, o promisiune pe care Dumnezeu nu poate să nu o împlinească: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”.

Atât am avut de spus în acest prim aspect. Există ceva ce noi trebuie să facem: suntem chemați cu dragoste să Îl urmăm pe Isus. Duhule Sfânt, condu-ne în această responsabilitate!

CE FACE DOMNUL

În al doilea rând, și pe scurt, există ceva ce Domnul face. Când slujitorii Lui iubiți Îl urmează, El spune: „Vă voi face

pescari de oameni”, și nu trebuie să uităm niciodată că El este Cel care ne face să Îl urmăm, așa că, deși a-L urma este pasul către a fi făcuți pescari de oameni, totuși, El este Cel care împlinește totul. Totul este prin Duhul Lui. Am vorbit anterior despre ideea de a surprinde și de a ne însuși atitudinea Lui, de a rămâne în El, de a-L asculta, de a învăța de la El și de a-L imita, însă niciunul dintre aceste lucruri nu poate fi făcut de noi fără ca El să lucreze în noi. „De la Mine îți vei primi rodul” (Osea 14:8), este un text pe care nu trebuie să îl uităm nici măcar o clipă. De aceea, dacă Îl urmăm, acest lucru este posibil, deoarece El ne face capabili și, de aceea, El ne face și pescari de oameni.

Mai mult, dacă Îl veți urma pe Hristos, El face din voi pescari de oameni prin toată experiența voastră. Sunt sigur că omul cu adevărat dedicat binecuvântării altora va fi ajutat în aceasta prin tot ceea ce el simte, în special prin suferințele lui. Mă simt adesea foarte mulțumitor lui Dumnezeu pentru că am trecut prin depresii foarte mari. Cunosc care sunt granițele disperării și picioarele mi-au călătorit adesea pe marginea groaznică a acelei prăpăstii a întunericului, în care era cât pe ce să cad, dar aceasta m-a făcut capabil să le întind de sute de ori o mână hotărâtă și utilă fraților și surorilor care au ajuns în aceeași stare, o mână pe care n-aș fi putut să le-o întind dacă n-aș fi cunoscut starea lor profundă de depresie. De aceea, cred că experiențele cele mai întunecate și mai îngrozitoare prin care trece un copil al lui Dumnezeu îl vor ajuta să fie un

pescar de oameni, dacă Îl urmează pe Hristos. Stați aproape de Domnul vostru, și El va face ca fiecare pas din viețile voastre să fie o binecuvântare pentru voi. Dacă Dumnezeu, în providența Lui, vă face bogați, El vă va trimite să le vorbiți bogaților răi și neștiutori, de care orașul nostru este plin, și care sunt adesea sursa celor mai rele păcate.

Dacă Domnul va găsi de cuviință să vă lase să fiți săraci, puteți să mergeți încoace și încolo vizitându-i pe săracii răi și neștiutori care sunt, la rândul lor, cauza păcatelor din acest oraș și care au atât de mare nevoie de Evanghelie. Vânturile providenței vă pot dirija către locurile unde puteți să pescuiți oameni. Roțile providenței sunt pline de ochi, și toți acei ochi vor fi îndreptați către a ne ajuta să fim câștigători de suflete. Veți fi surprinși adeseori de felul în care Dumnezeu a fost într-o casă pe care o vizitați: înainte să ajungeți acolo, mâna Lui a fost la lucru în cămarile ei. Când doriți să îi vorbiți unui anumit individ, providența lui Dumnezeu s-a îndreptat deja către el pentru a-l pregăti pentru cuvântul pe care aveți să îl spuneți, dar pe care nimeni altcineva nu l-ar putea spune. Urmați-L pe Hristos, și veți descoperi prin experiența prin care treceți că El vă face pescari de oameni!

Mai mult, dacă Îl veți urma, El vă va face pescari de oameni prin îndemnuri specifice în inimile voastre. Există anumite îndemnuri de la Duhul lui Dumnezeu care nu sunt observate de creștini atunci când ei se află într-o stare nepotrivită, dar, atunci când inima este curată înaintea lui Dumnezeu și când

creștinul trăiește în părtășie cu Domnul lui, el are o sensibilitate sacră, așa că nu trebuie ca Domnul să strige la el, ci chiar și cea mai firavă șoaptă se va face auzită. Ba nici nu este nevoie de șoapta aceea. El ne va călăuzi cu privirea Sa. O, cât de mulți creștini indiferenți există, oameni care trebuie mânuiți cu căpăstrul și cu biciul, care trebuie să-și primească doza de disciplină din când în când! Creștinul care Îl urmează pe Domnul lui va fi călăuzit cu blândețe. Eu nu vreau să spun că Duhul lui Dumnezeu ți-ar putea spune, „du-te și ajunge carul acesta”, sau că vei auzi vreun cuvânt în urechile tale, însă, în sufletul tău, vei cunoaște voia lui Dumnezeu la fel de clar pe cât a auzit-o Filip când Duhul Sfânt i-a spus: „Du-te, și ajunge carul acesta” (F.A. 8:29). Imediat ce vei vedea o persoană, îți va trece gândul acesta prin minte: „Du-te și vorbește cu el”. Orice oportunitate de a fi folositor trebuie să fie percepută de tine asemenea unei chemări. Dacă ești pregătit, ușile se vor deschide înaintea ta și vei auzi un glas care îți va spune: „Iată drumul, mergi pe el” (Isaia 30:31). Dacă ai harul de a alerga în direcția corectă, nu va trece multă vreme până ce vei descoperi în ce constă această cale bună. Acel drum te va duce către râu sau către mare, unde poți să îți arunci năvodul și să fii pescar de oameni.

Mai apoi, eu cred că Domnul a vrut să spună prin această expresie și că El le va da Duhul Sfânt celor care Îl vor urma. Ucenicii au fost chemați să Îl urmeze și apoi, când L-au văzut înălțându-Se în locul preasfânt, ei trebuiau să rămână în Ierusalim

pentru puțină vreme, iar Duhul avea să vină asupra lor și să îi îmbrace cu o putere tainică. Acest cuvânt le-a fost transmis lui Petru și lui Andrei, și știți bine felul în care el a fost împlinit în viața lui Petru. Ce mulțime de pești a adus el la țarm pentru prima dată când a aruncat năvodul, în puterea Duhului Sfânt! „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”.

Fraților, noi nici nu ne imaginăm ce poate face Dumnezeu prin această mulțime de credincioși adunată în Tabernacol în seara aceasta. Dacă ar fi să fim umpluți acum cu Duhul Sfânt, am avea aici suficienți oameni care să evanghelizeze toată Londra. Am avea aici mijloacele suficiente pentru mântuirea lumii. Dumnezeu nu mântuiește prin mulți sau prin puțini. Haideți să căutăm să fim o binecuvântare pentru semenii noștri și, dacă vrem asta, să auzim glasul Lui călăuzitor: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. Voi, bărbați și femei care sunteți acum înaintea mea, vă aflați la țarmul unei mări imense de vieți omenești care freamătă de suflete nevoiașe. Trăiți în mijlocul a milioane de oameni, iar dacă Îl veți urma pe Isus și Îi veți fi credincioși, făcând ceea ce El vă îndeamnă, acest Isus vă va face pescari de oameni. Să nu vă întrebați niciodată „cine va mântui acest oraș?” Cel mai slab dintre voi va fi suficient de puternic. Turta lui Ghedeon va lovi cortul și îl va face să cadă la pământ. Cu o falcă de măgar, ridicată din țărâna pământului, unde stătea putrezind în arșița soarelui, Samson i-a zdrobit pe filistenii. Nu vă temeți, nu vă descurajați! Responsabilitățile voastre să vă apropie tot

mai mult de Stăpânul vostru. Groaza păcatelor pe care le vedeți peste tot în jurul vostru ar trebui să vă determine să priviți către fața Lui blândă, acea față care a plâns pentru Ierusalim cu mult timp în urmă, și care plânge acum și pentru Londra. Prindeți-L de mână, și nu-I mai dați drumul niciodată. Învățați lecția aceasta din gura Domnului vostru, prin impulsurile puternice și strașnice ale vieții divine din voi, fiind treziți și maturizați de Duhul lui Dumnezeu: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. Voi nu sunteți potrivți pentru această lucrare, dar El vă va echipa. Nu puteți să o faceți prin puterile voastre, ci El vă va da aceste puteri. Nu știți cum să aruncați năvoadele și cum să trageți peștii la țârm, dar El vă va învăța. Doar trebuie să Îl urmați, și El vă va face pescari de oameni. Îmi doresc să pot spune aceste lucruri cu glasul tunetului, așa încât întreaga Biserică a lui Dumnezeu să le poată auzi. Aș vrea să pot scrie cu stelele pe cer: „Isus spune: ,Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni’”. Dacă uiți care este porunca, făgăduința nu va fi niciodată de partea ta. Dacă o iei pe o altă cale sau imiți un alt lider, vei pescui în zadar. Dumnezeu să ne dea harul să credem pe deplin că Isus poate face lucruri mărețe în noi, și apoi poate face prin noi lucruri deosebite spre binele semenilor noștri!

O IMAGINE PLINĂ DE ÎNVĂȚĂTURĂ

Ultimul aspect despre care vreau să vorbesc poate fi dezvoltat de voi pe deplin în meditațiile voastre personale, de unde puteți trage mult folos. Avem aici o imagine plină de

învățătură.

Vă voi oferi doar două sau trei gânduri, pe care le puteți folosi. „Vă voi face pescari de oameni”. Se poate ca până acum să fi fost pescari de pești, dar, dacă Mă urmați, vă voi face pescari de oameni.

Un pescar este un om destul de *dependent* și trebuie să fie *încrezător*. El nu poate vedea peștele. Cel care pescuiește în mare trebuie să meargă și să arunce năvodul, cum ar veni, la întâmplare. Pescuitul este un act al credinței. Am văzut adesea în Marea Mediterană că oamenii merg cu bărcile lor și inconjoară anumite zone ale mării cu năvoade imense și totuși, când le trag la țarm, rezultatul nu mi-ar încăpea nici măcar într-o mână. Câțiva bieți peștișori argintii sunt toată prada. Totuși, pescarii revin și aruncă năvodul lor uriaș de mai multe ori pe zi, sperând în tot acest timp să prindă ceva în el. Nimeni nu este atât de dependent de Dumnezeu cum este un slujitor al Lui. Așa este acest pescuit de la amvonul Tabernacolului! Ce lucrare a credinței! Eu nu pot spune dacă un singur suflet va fi adus la Dumnezeu prin el. Nu pot să judec dacă predica mea va fi potrivită pentru persoanele care se află aici, cu excepția faptului că eu cred că Dumnezeu mă va călăuzi în aruncarea năvodului. Eu aștept ca El să înfăptuiască mântuirea, căci depind de El în lucrarea mea. Îmi place această dependență totală și, dacă mi s-ar oferi o anumită doză de putere în predicare, una care să fie în totalitate la dispoziția mea și prin care i-aș putea mântui pe păcătoși, totuși L-aș implora pe

Domnul să nu mi-o dea, căci este mult mai plăcut să fiu cu totul dependent de El în orice moment. Este un lucru bun să fiu eu nebun când Hristos este făcut înțelepciune pentru voi. Este o binecuvântare să fiu slab, dacă Hristos devine toată puterea voastră. Mergeți la lucrare voi, cei care vreți să fiți pescari de oameni, dar simțiți-vă insuficiența în tot acest timp. Voi, cei care nu aveți putere, îndrăzniți să vă înhămați la această lucrare. Puterea Domnului vostru se va vedea când puterea voastră a dispărut. Un pescar este o persoană dependentă, așa că trebuie să privească în sus de fiecare dată când își aruncă năvodul, însă el este încrezător, așa că își aruncă năvodul cu bucurie.

Un pescar care trăiește din ceea ce pescuiește este un om *sârguincios și perseverent*. Pescarii sunt pe lac de când răsare soarele. În zorii zilei, pescarii noștri sunt la lucru, și îi vei vedea continuând să pescuiască până seara târziu. Atâta vreme cât mâinile pot lucra, oamenii aceștia vor pescui. Fie ca Domnul Isus să ne facă niște pescari truditari, perseverenți și neobosiți! „Dimineața, seamănă-ți sămânța, și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune” (Ecles. 11:6).

În lucrul lor, pescarii sunt *atenți și iscușiți*. Aș îndrăzni să spun că pare un lucru foarte ușor să fii pescar, dar, dacă veți încerca o astfel de meserie, veți descoperi că nu este o joacă de copil. Există ceva artă în pescuit, de la a croi bine năvodul

până la a-l arunca și trage la țărni. Cât de sârguincios este pescarul să împiedice peștii să sară peste năvod! Într-o noapte, când mă aflam pe mare, am auzit un zgomot puternic, ca și cum un uriaș ar fi bătut o tobă gigantică. Când m-am uitat, am văzut că pescarii din Mentone băteau apa pentru a-i îndrepta pe pești către năvod, sau pentru a-i împiedica să sară din năvod, odată ce erau înconjurați de el. Noi toți trebuie să fim adesea veghetori în ce privește colțurile năvodului Evangheliei, așa încât păcătoșii aproape prinși să nu scape. Acești pești sunt foarte șireți și își folosesc viclenia îndrăznind să evite mântuirea. Dacă vrem să fim niște buni pescari de oameni, trebuie să ne ținem întotdeauna de lucrul nostru și să ne folosim toată îndemânarea.

Pescarul este o persoană care *trudește mult*. Aceasta nu este o meserie ușoară. El nu stă așezat într-un fotoliu și prinde pește. El trebuie să meargă pe mare, înfruntând vremea aspră. Dacă cel care privește la nori nu va semăna, sunt convins că cel care se uită către cer pentru a se feri de nori nu va pescui niciodată vreun pește. Dacă nu facem nicio lucrare pentru Hristos decât când ne simțim cel mai bine pregătiți, nu vom realiza niciodată mare lucru. Dacă ne simțim descurajați să ne rugăm pentru că nu ne putem ruga, nu ne vom ruga niciodată, iar dacă spunem, „nu voi predica astăzi pentru că nu mă simt înclinat să predic”, nu vom predica niciodată ceva vrednic de a fi predicat. Trebuie să ne ținem neîncetat de lucrare, chiar de cădem de epuizare, punându-

ne întreg sufletul în lucrare, indiferent de vreme, de dragul lui Hristos.

Pescarul este un om *îndrăzneț*. El se luptă cu marea agitată. Apa ei zbucită pe fața lui nu îl rănește, căci el s-a udat de o mie de ori, și știe că nu îi va face niciun rău. Când a intrat în meseria de pescar pe mările adânci, el nu s-a așteptat niciodată să doarmă pe genunchii leneviei. Tot astfel, adevăratul slujitor al lui Hristos, cel care pescuiește suflete, nu se va speria niciodată de vreun risc. El se simte constrâns să facă și să spună multe lucruri nepopulare, și se poate întâmpla chiar ca unii creștini să considere cuvântarea lui prea dură. El trebuie să facă și să spună ceea ce este spre binele sufletelor oamenilor. El nu poate să se gândească la ce vor crede alții despre doctrina lui sau despre el, ci, în Numele Dumnezeului atotputernic, el trebuie să gândească astfel: „Chiar dacă marea ar urla, cu tot ce este în ea, totuși, la porunca Stăpânului meu, voi arunca năvodul”.

În ultimul rând, omul pe care Hristos îl face pescar de oameni *va avea succes*. Cineva poate spune acum: „Dar am auzit mereu că slujitorii lui Hristos trebuie să fie credincioși, însă ei nu pot fi siguri de succesul lor”. Da, am auzit și eu acest lucru, și știu că, într-un fel, este adevărat, dar am și unele dubii despre acea afirmație.

Cel ce este credincios va avea succes, mai mult sau mai puțin, în felul și după judecata lui Dumnezeu. De exemplu, aici este un frate care spune că este credincios în lucrare. Evident,

vreau să îl cred, dar n-am auzit niciodată de vreun păcătos să fie mântuit sub influența predicării lui. Fără îndoială, cred că cel mai sigur loc unde o persoană s-ar putea afla, dacă n-ar dori să fie mântuită, ar fi sub influența predicării acestui domn, pentru că el nu predică nimic care să stârnească, să trezească, să convingă sau să atingă pe cineva. Acest frate este „credincios”, după cum zice el. Ei bine, dacă vreo persoană din lume îți spune, „sunt pescar, dar n-am prins niciodată vreun pește”, mă îndoiesc că l-ai putea privi ca pe un pescar adevărat.

Un fermier care nu strânge nimic în hambarul lui nu poate fi decât o batjocură. Când Hristos Isus spune, „veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”, El vrea să spună că veți pescui cu adevărat oameni, că îi veți mântui cu adevărat pe unii, căci acela care nu prinde niciun pește nu este pescar. Cel care nu a mântuit niciodată un păcătos după ani de lucrare nu este un slujitor al lui Hristos.

Când rezultatul lucrării sale de o viață este nul, cu siguranță că el trebuie să fi făcut o greșeală când s-a apucat de ea. Mergi cu focul lui Dumnezeu în mâinile tale, aruncă-l peste paie, și vei vedea că vor lua foc. Fii sigur de asta! Mergi și răspândește sămânța bună, căci, chiar dacă nu toată va cădea în locuri roditoare, o parte a ei va rodi negreșit. Fii sigur de asta! Strălucește în această lume, și unii vor fi iluminați prin tine. Trebuie și vei avea succes! Amintește-ți că acesta este Cuvântul Domnului: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. Rămâi aproape de Isus și imită-L în ceea ce El a făcut,

în atitudinea Lui, și El te va face pescar de oameni.

Probabil că printre cei ce se află aici există vreun ascultător atent, care nu este convertit. Prietene, vreau să îți spun același lucru. Îl poți urma și tu pe Hristos, și El te poate folosi și pe tine. Cred că El te-a adus în acest loc ca să poți fi mântuit, și că, după aceea, El te poate face să vorbești despre Numele și gloria Lui. Amintește-ți cum El l-a chemat pe Saul din Tars și cum l-a făcut apostolul Neamurilor. Așa cum cei ce se lasă de braconaj devin cei mai buni păzitori ai vânatului, păcătoșii mântuiți devin cei mai capabili propovăduitori. Ce bine ar fi dacă ai fugi de vechiul tău stăpân chiar în seara aceasta, fără a-l consulta măcar o clipă, căci dacă îi dai timp de negociere, te va ține pe loc.

Alargă la Isus și spune-I: „Iată, sunt un biet rob fugar! Doamne, încă port cătușe la mâini. Vrei să mă eliberezi și să mă faci unul dintre copiii Tăi?” Ține minte că este scris: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni [nicidecum] afară” (Ioan 6:37).

Nu s-a întâmplat niciodată ca vreun rob fugar să vină la Hristos în toiul nopții fără ca Domnul să îl primească la El, și n-am auzit ca Hristos să îl trimită pe vreunul înapoi la vechiul stăpân. Dacă Isus te eliberează, vei fi cu adevărat liber. De aceea, alargă de îndată la El! Fie ca Duhul Său cel bun să te ajute, și, încetul cu încetul, El te va face și un câștigător al altora, spre lauda Lui! Dumnezeu să te binecuvânteze! Amin.

Capitolul 15.

ÎNCURAJĂRI PENTRU CÂȘTIGĂTORII DE SUFLETE

„Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine îl întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate” (Iacov 5:19-20).

Iacov vorbește foarte practic. Dacă aici este vorba cu adevărat de Iacov, denumit „Cel drept”, pot înțelege cum și-a câștigat acest nume, căci acea trăsătură de caracter este demonstrată în această epistolă. Dacă este „fratele Domnului”, el a manifestat o apropiere atât de mare față de Ruda cea măreață și Domnul lui, care Și-a început lucrarea cu învățătura practică din Predica de pe Munte. Noi ar trebui să fim foarte recunoscători pentru că avem hrană în Sfânta Scriptură pentru toate categoriile de credincioși, și că putem folosi toate abilitățile sfinților. Este ceva minunat ca acela care este mai gânditor de fel să aibă în Scriptură teme bogate la care să se gândească, căci Pavel le-a oferit din plin. El ne-a dat învățătura sănătoasă, aranjată în ordine precisă, și ne-a oferit gânduri profunde și învățături adânci. El a deschis pentru noi,

dacă vrei, lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Niciun om înclinat astfel la reflecție și gândire nu va fi lipsit de hrană atâta vreme cât epistolele lui Pavel sunt studiate, căci el își hrănește sufletul cu o mană sacră.

În cazul celor ale căror dorințe predominante și a căror imaginație sunt înclinate către teme mai tainice, Ioan a scris fraze care strălucesc de devoțiune și de dragoste. Avem epistolele sale simple, dar sublime, epistole care, când privești la ele, par să fie potrivite pentru copii, dar atunci când sunt cercetate atent, sensul acestora este mult prea sublim pentru a fi cuprins pe deplin de cei mai educați credincioși.

Din partea aceluiași apostol cu ochiul bine antrenat, ca de vultur, avem vedenia uluitoare a Apocalipsei, acolo unde uimirea, devoțiunea și imaginația pot să lărgescă zborul inimii.

Totuși, va exista întotdeauna o categorie de oameni mai degrabă practici decât meditativi, mai degrabă activi decât imaginativi, și este un lucru înțelept să existe oameni precum Iacov, care își doresc cu prioritate să le îndemne mințile curate prin memorare și amintire, ajutându-i să persevereze în harurile practice ale Duhului Sfânt.

Pasajul care stă înaintea noastră constituie, foarte probabil, unul dintre cele mai practice îndemnuri din întreaga epistolă. Toată epistola arde, dar acest pasaj se ridică în flăcări către Cer, fiind ca un punct culminant și ca o concluzie a epistolei. Niciun cuvânt nu este inutil. Versetul acesta este ca o

sabie goală, dezbrăcată de podoabele ei și adusă înaintea noastră așa încât să nu îi vedem nimic altceva decât ascuțișul muchiei. Mi-aș dori să pot predica după modelul acestui pasaj și, dacă nu pot, cel puțin mă voi ruga ca voi să puteți acționa în spiritul lui.

În multe locuri din această lume lipsește, din nefericire, trăirea dedicată pentru Domnul Isus, căci avem azi parte de destulă garnisire creștină, însă ceea ce avem nevoie este lucrarea solidă, zilnică și reală pentru Dumnezeu. Oricât de lipsite ar fi viețile noastre de ornamentele literare sau de realizările politice, dacă ele vor aduce roade pentru Dumnezeu sub forma sufletelor convertite prin eforturile noastre, totul va fi bine. Aceste roade vor sta în picioare înaintea Domnului, îmbrăcate în frumusețea Măslinului, care constă în rodnicia lui.

Vă aduc cu toată dragostea în atenție trei lucruri. În primul rând, găsim aici *o situație specială* cu care ne confruntăm. „Dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul”. Deși vorbește despre un caz special, apostolul afirmă o realitate generală: „Cine îl întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate”.

După ce voi vorbi despre aceste două aspecte, voi încerca să fac o aplicație practică a textului – deloc intenționată de apostol, dar cred că este justificată pe deplin – o aplicație a pasajului de a încuraja la efort tot mai mare pentru convertirea copiilor.

UN RĂTĂCITOR DEPARTE DE BISERICA VIZIBILĂ A LUI DUMNEZEU

Avem aici cazul special al unui om care s-a depărtat de biserica vizibilă: expresia „dacă vreunul dintre voi” trebuie să se refere la un creștin adevărat. Cel care a greșit fusese numit cu Numele lui Isus și a mers pentru o vreme pe calea adevărului, dar, într-un ceas rău, a fost atras într-o eroare doctrinară și s-a abătut de la adevăr. El nu doar a căzut într-o greșală legată de o chestiune mărunță, într-un lucru secundar față de Evanghelie, ci a greșit într-o învățătură vitală, s-a depărtat de credință în aspectele ei fundamentale. Există anumite adevăruri care trebuie crezute, care sunt esențiale pentru mântuire și, dacă nu sunt acceptate din inimă, sufletul va fi ruinat. Acest om fusese sănătos în doctrina lui, dar s-a abătut de la adevăr într-un aspect esențial.

În zilele de atunci, sfinții nu spuneau: „Trebuie să avem o dragoste mare și să îl lăsăm pe acest frate cu opiniile lui. El vede adevărul dintr-o perspectivă diferită și are o altă înțelegere decât a noastră, dar opiniile lui sunt la fel de bune, astfel că nu putem spune că ar fi în eroare”. Acesta este felul la modă de a trata adevărul divin în vremurile noastre, așa încât unii cred că totul merge bine în jurul nostru. Astfel, Evanghelia ajunge să fie batjocorită și să-și facă loc o altă evanghelie. Aș vrea să îi întreb pe bisericoșii aceștia cu gândirea lejeră, dacă există vreo anumită doctrină pentru care omul ar merita să ardă sau să moară în închisoare. Nu cred că aș putea primi

vreun răspuns, căci dacă atitudinea lor față de arianism¹⁵ este corectă, atunci martirii au fost niște nebuni de legat. Din ceea ce văd în scrierile și învățăturile lor, mi se pare că gânditorii moderni tratează întreg adevărul revelat cu o indiferență totală. Chiar dacă ar putea să simtă un ușor regret pentru că spiritele mai sălbatice ar putea merge prea departe în această gândire liberă, și chiar dacă mai degrabă și-ar dori să fie mai moderați, totuși, liberalismul lor este atât de extins, încât nu sunt suficient de siguri de nimic ca să condamne contrariul învățăturilor lor ca erezii ucigătoare. Pentru ei, alb și negru sunt termeni care pot fi aplicați aceleiași culori, pretinzând că sunt doar puncte diferite de vedere. După opinia lor, da și nu sunt la fel de adevărate. Teologia lor este ca nisipurile mișcătoare, și ei privesc orice opinie categorică drept bigotism. Ereziile și adevărul sunt la fel de cuprinzătoare, situându-se în interiorul cercului bunăvoinței lor. Totuși, apostolii nu au privit erezia cu acești ochi. Ei nu au tolerat falsitatea și minciuna, nici nu au considerat că ereticul ar fi fost un om cu o gândire profundă, ale cărui idei ar fi fost „proaspete și originale”, și cu atât mai puțin nu au spus lucruri ilogice despre posibilitatea de a avea mai multă credință în îndoieli oneste decât în jumătate de crezuri. Ei nu au crezut în îndreptățirea prin îndoieli, așa cum făc proaspeții noștri teologi, ci au crezut în nevoia de convertire a celui care a căzut în erezie. Ei l-au tratat ca pe o

¹⁵ Arianism - învățătură răspândită în secolul al IV-lea de Arie din Alexandria, declarată erezie de Primul conciliu de la Niceea din anul 325. Arianismul susținea că Isus Hristos, deși are caracter divin, ar fi fost creat de Dumnezeu.

persoană care avea nevoie de convertire și l-au văzut ca pe un om care, dacă nu este convertit, va avea de suferit moartea sufletului și va fi acoperit cu o sumedenie de păcate. Ei nu erau niște oameni superficiali și toleranți cum sunt prietenii noștri cultivați din școala „gândirii moderne”, care au aflat în final că dumnezeirea lui Hristos ar putea fi respinsă, că lucrarea Duhului Sfânt ar putea fi ignorată, că inspirația Scripturii ar putea fi contestată și că ispășirea și regenerarea ar putea să nu fie crezute, și totuși omul care face toate aceste lucruri să poată fi considerat creștin, și încă unul foarte devotat!

O, Doamne, eliberează-ne de acest păgânism amăgitor care, în timp ce îl hrănește pe omul căzut în erezie și adesea îl împiedică să fie recâștigat, face mai multe ravagii în inimile noastre prin a ne sugera că adevărul nu este atât de important și că minciuna este un lucru mărunț, distrugând astfel atașamentul și dedicarea noastră față de Dumnezeu adevărului, și făcându-ne mai degrabă niște trădători decât niște supuși loiali față de Împăratul împăraților.

Se pare că acest om, abătându-se de la adevăr, a mers pe urmele consecințelor logice naturale ale erorii doctrinare, și a greșit și în viața practică. Versetul 20, care trebuie citit în legătură cu versetul 19, vorbește despre el ca fiind un „păcătos întors de la rățacirea căii lui”. Calea lui a devenit greșită după ce gândirea lui căzuse în eroare. Nu poți devia de la adevăr fără ca, într-o anumită măsură, să deviezi și de la neprihănirea practică. Acest om greșise în comportamentul practic pentru

că se abătuse de la credința dreaptă. Dacă un om se va îmbiba într-o doctrină care îl face să Îl prețuiască puțin pe Hristos, el va avea în curând o credință mică în Domnul, va deveni tot mai puțin ascultător față de El, și astfel se va rătăci în auto-neprihănire sau în libertinism. Dacă va gândi superficial despre pedeapsa păcatului, devine un lucru natural ca el să comită păcatul cu mai puțină mustrare de conștiință și să zdrobească orice limitări pe calea către păcat. Dacă va respinge nevoia ispășirii, același rezultat va urma când va acționa în credința lui. Orice erezie își are rezultatul și implicațiile ei practice, așa cum orice lucru care putrezește își are ciupercile care îl invadează și se hrănesc din el. Ne vom imagina în zadar că sfințenia ar putea să fie produsă dintr-o doctrină eronată. Culeg oamenii struguri din spini și smochine din măcăciuni? Istoria dovedește contrariul. Când adevărul este dominant, moralitatea autentică și sfințenia se găsesc din belșug. Prin contrast, când erezia capătă întâietate, rușinea ia locul trăirii evlavioase.

În ceea ce îl privește pe acest păcătos, ceea ce este discutat aici este convertirea lui, în gând și faptă, întoarcerea lui, aducerea lui înapoi la o gândire sănătoasă și la o acțiune corectă. Vai! Mă tem că mulți nu îi privesc în felul acesta pe cei ce s-au abătut de la credință și nici nu se uită la ei ca la niște persoane pentru care speră să fie mântuite. Am cunoscut pe cineva care se abătuse de la credință și care era vânat ca un lup. El greșise într-o anumită măsură, dar acea greșală se agravase pentru că s-a stăruit asupra lui într-un fel încât omul a ajuns

să sfideze totul. Greșeala lui fusese exagerată, ajungând de două ori mai rea prin atacurile feroce care fuseseră făcute asupra ei. Bărbăția omului a dat mâna cu erezia lui, pentru că omul fusese tratat foarte greșit. El ajunsese convins de alții, eu cred că într-un mod păcătos, căzând în extrema cealaltă, și astfel a ajuns să avanseze în răutate, pentru că nu mai putea fi convins să renunțe la greșeala lui nici măcar prin puterea rațiunii. Când un om este găsit vinovat de ceva din viața lui, adesea se întâmplă ca greșeala lui să fie vorbită în stânga și în dreapta, și ea se face din țânțar armăsar, până ce sărmanul om care a greșit se simte atât de degradat și își pierde tot simțământul și respectul de sine, încât se aruncă în păcate cu mult mai îngrozitoare. Obiectivul unora dintre prietenii lui pare să fie mai degrabă să îi amputeze brațul decât să îl vindece. În cazul acesta, justiția a ajuns să ocupe locul dintâi, în detrimentul îndurării. Afară cu el! Este prea murdar pentru a fi spălat, prea bolnav pentru a fi vindecat. Aceste lucruri nu sunt după gândul lui Hristos, nici după modelul bisericilor apostolice. În zilele lui Iacov, dacă cineva se abătea de la adevăr și de la sfințenie, se găseau întotdeauna frați care căutau recuperarea lui, și aceștia aveau bucuria de salva un suflet de la moarte și de a acoperi o mulțime de păcate. Există ceva foarte important în acea expresie – „fraților, dacă rătăcește vreunul dintre voi de la adevăr”. Ea se aseamănă cu celălalt cuvânt – „ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu” (Gal. 6:1b) – și cu un alt îndemn: „Cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” (1 Cor. 10:12). Cel care s-a abătut de pe cale este

unul dintre voi, unul care a stat alături de voi la masa părtășiei, unul cu care ați schimbat sfaturi plăcute. El a fost amăgit și, prin subtilitatea Satanei, a fost atras în cursă, dar nu îl judecați cu asprime și, mai presus de orice, nu îl lăsați să piară într-un chip nemilos. Dacă a fost odată unul dintre cei mântuiți, el este încă fratele vostru, și ar trebui să fie preocuparea voastră să îl aduceți înapoi pe fiul risipitor, așa încât inima Tatălui vostru să fie bucuroasă din nou. Cu toate greșelile lui, el este unul dintre copiii lui Dumnezeu, așa că mergeți și îl căutați, și să nu vă găsiți odihnă până nu îl veți aduce înapoi acasă. Dacă el nu este însă un copil al lui Dumnezeu și dacă pretinsa lui convertire a fost o greșeală sau un lucru pretins, dacă doar a făcut o mărturisire, dar nu s-a aflat în posesia evlaviei dătătoare de viață, căutați-l totuși cu insistența sfântă a dragostei, amintindu-vă cât de groaznică va fi condamnarea lui pentru că a jucat rolul ipocritului și a pângărit lucrurile sfinte cu mâinile sale necurate. Lăcrimați pentru el mai mult dacă suspectați că a fost un amăgitor intenționat, căci aici există de șapte ori mai multe motive pentru a-i deplânge situația. Dacă nu puteți să rezistați sentimentului care vă spune că nu ar fi fost vreodată un om sincer, ci și-a făcut loc în biserică sub pretenția falsă a credinței, eu v-aș îndemna să îi deplângeți cu atât mai mult situația, căci condamnarea lui este cu atât mai groaznică, astfel că, „dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul...” Un ce? Un predicator? Nu, ci oricare dintre frați. Dacă predicatorul este mijlocul pentru restaurarea unuia care a căzut de la credință, el

trebuie să fie un om fericit, căci a făcut o faptă cu adevărat bună. Totuși, aici nu se spune nimic legat de predicatori sau păstori, nici măcar o singură idee.

Această slujire este deschisă oricărui membru al bisericii, iar eu cred că ideea este clară că oricare membru al bisericii, care își vede fratele abătându-se de la adevăr sau în practică, ar trebui ca, în puterea Duhului Sfânt, să se aplece asupra slujirii de a-l aduce înapoi pe acest păcătos special de pe calea lui greșită. Da, căutați-i pe străini cu orice mijloace, dar nu-i neglijați pe frații voștri. Aceasta nu este lucrarea anumitor slujitori puși deoparte prin votul bisericii, ci a fiecărui membru al trupului lui Isus Hristos. Ea este lucrarea de a căuta binele tuturor celorlalți membri. Există anumiți membri pentru care această slujire este mai imperativă decât în cazul altora. De exemplu, dacă am avea de-a face cu un tânăr, părinții lui credincioși sunt chemați dintr-o obligație de șapte ori mai mare să caute întoarcerea acestui copil rătăcitor. În cazul unui soț, nimeni n-ar trebui să fie atât de zelos pentru restaurarea lui ca soția sa, și aceeași regulă este valabilă și în sens invers.

Tot așa, dacă avem o legătură de prietenie cu cel care a greșit, abătându-se de pe cale, dacă avem vreo legătură de rudenie prin care el este aproape inimii, și dacă observăm că a luat-o pe o cale greșită, ar trebui să acționăm în rolul păstorului față de el, înaintea tuturor celorlalți, cu un zel blând.

Suntem obligați să facem acest lucru față de ceilalți creștini ai noștri, dar suntem de două ori mai obligați față de cei

față de care avem o influență anume, oameni pe care i-am câștigat prin relația noastră apropiată anterioară sau prin orice alte mijloace.

De aceea, vă implor să vegheați unul asupra altuia în Domnul și, când vedeți un frate copleșit și prins într-o greșală, „voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândetii” (Gal. 6:1a). Dacă vedeți care este datoria voastră, nu o ignorați.

Ar trebui să ne bucare să știm că eforturile de a-l întoarce pe un om care s-a abătut de la adevăr nu sunt unele deznădăduite, ci unele în care putem căuta succesul, iar când el vine, ne va umple inimile de bucurie deplină. Cu adevărat este o bucurie mare să îl întoarcem la Dumnezeu pe păcătosul sălbatic și rătăcitor, dar bucuria bucuriilor este când găsim oaia pierdută care era cândva parte din turmă și care, din nefericire, s-a rătăcit. Este un lucru deosebit să transformăm o bucată de alamă în argint, dar pentru sârmana femeie a fost suficientă bucurie să-și găsească bucata de argint care era deja argint și care avea chipul regelui pe ea, chiar dacă fusese pierdută pentru o vreme.

A-l aduce la Domnul pe un străin și a-l vedea înfiat ne dă motive de sărbătoare, dar cea mai mare petrecere și cea mai zgomotoasă muzică este folosită pentru fiul care era întotdeauna fiu, dar care a jucat rolul fiului risipitor și, după ce a fost pierdut, a fost găsit, a fost găsit din nou viu, după ce fusese mort. De aceea, să sunăm de două ori clopotele de

bucurie pentru rătăcitorul care a fost adus înapoi, și să le sunăm până ce stâncile se vor zgudui. Bucurați-vă de două ori pentru cel care se abătuse și era pe punctul de a pieri, dar care a fost restaurat acum. Ioan a fost bucuros când l-a găsit pe sărmanul rătăcitor Petru, pe care-l vede acum înlăcrimat, deși se lepădase de Domnul lui. De aceea, Ioan l-a îmbrăbătat și l-a mângâiat, fiind alături de el până ce Domnul însuși i-a spus: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” (Ioan 21:17). Ar putea să nu ni se pară un lucru atât de strălucit să îl aducem înapoi pe un rătăcitor, pe cât să câștigăm pentru Domnul un bețiv sau o prostituată, dar, înaintea lui Dumnezeu, acesta nu este un miracol mărunț al harului, iar pentru cel folosit în această lucrare, mângâierea nu este neînsemnată. De aceea, căutați-i pe cei care au fost cândva între noi, dar au plecat dintre noi. Căutați-i pe cei care încă vin în congregație, dar care s-au despărțit de biserică, pe cei care se îndepărtează dintre noi și fac aceasta tocmai pentru că ei cred că noi nu le vedem necurăția. Căutați-i cu rugăciuni, cu lacrimi și cu îndemnuri, cu dorința ca Dumnezeu să le dea pocăința pentru a fi mântuiți.

Aici aș vrea să le spun oricăror rătăciți care sunt prezenți: dacă doriți să vă întoarceți la Dumnezeu, acest pasaj ar trebui să vă aducă bucurie. Întoarceți-vă, copii rătăciți, căci Domnul i-a îndemnat pe cei din poporul Lui să vă caute. Dacă nu l-ar fi păsat de voi, nu ne-ar fi cerut să vă căutăm. Dar întrucât El a vorbit despre aceasta și a făcut din această chemare responsabilitatea tuturor copiilor Lui să îi

caute pe cei care s-au abătut de la credință, asta înseamnă că aveți aici o ușă deschisă înaintea voastră, și că există sute de oameni care vă așteaptă ca niște portari la ușă, ca să vă întâmpine cu un bun venit. Întoarceți-vă la Dumnezeu pe care L-ați abandonat sau, dacă nu L-ați cunoscut niciodată, fie ca astăzi Duhul Lui să vă zdrobească inimile și să vă conducă la pocăință adevărată, ca să puteți să fiți mântuiți în adevăr! Dumnezeu să vă binecuvânteze, bieți răătăciți! Dacă El nu vă mântuiește, veți avea asupra voastră o sumedenie de păcate și veți pieri în veci. Dumnezeu să aibă milă de voi, de dragul lui Hristos!

O REALITATE GENERALĂ

Iată că am analizat cazul special, iar acum vom vorbi despre o realitate generală. Această realitate generală este că, dacă vreunul dintre voi a fost mijlocul prin care unul dintre cei care au alunecat de pe cale a fost adus înapoi la Dumnezeu, vi se spune aceasta: „Să știți”. Astfel spus, gândește-te la asta, fii sigur, fii mângâiat de acest adevăr, fii înprospătat de el. Cunoaște acest lucru și nu te îndoii niciodată de el. Nu te mulțumi doar să auzi despre acest adevăr, ci lasă ca el să pătrundă adânc în inima ta. Când un apostol inspirat de Duhul Sfânt spune, „să știți”, nu lăsa ca indolența atitudinii tale să se așeze în calea înțelegerii greutății depline a adevărului de față. Dar ce anume ești chemat să știi? Ești chemat să știi că cel care convertește un păcătos de la calea sa greșită mântuiește un suflet de la moarte. Acest lucru merită să fie cunoscut, căci nu este

ceva neînsemnat. Avem printre noi oameni pe care îi onorăm ori de câte ori ne îndreptăm privirile către ei, căci aceștia au salvat multe vieți prețioase. Ei au mânăit barca de salvare și s-au aruncat în râu pentru a-l salva pe cel ce era pe punctul de înec. Ei au fost gata să-și riște viețile avântându-se printre lemnurile arzând așa încât să îi poată smulge pe cei aflați în pericol de pierzare în flăcările mistuitoare.

Aceștia sunt eroii adevărați, cu mult mai vrednici de renume decât războinicii pătați de sânge. Dumnezeu să binecuvânteze aceste inimi curajoase! Fie ca țara noastră să nu fie lipsită niciodată de acest grup de bărbați curajoși, care fac ca numele ei să fie renumit înaintea omenirii. Când vedem pe cineva dintre semenii noștri expus pericolului morții, pulsul inimilor noastre bate repede și suntem agitați de dorința de a-l salva, nu-i așa? Totuși, a salva un suflet de la moartea veșnică este un lucru cu mult mai de preț. Haideți să ne gândim ce este moartea! Ea nu constă din încetarea existenței, căci nu știu dacă aș ridica măcar un deget pentru a salva o altă ființă de la simpla inexistență. Nu văd nimic dureros în anihilare, și cu siguranță nimic care să mă alarmeze în ce privește pedeapsa păcatului. După cum nu văd o bucurie deosebită în simpla existență veșnică, dacă asta ar fi tot ceea ce am înțelege prin viața veșnică, tot așa nu văd nimic îngrozitor în a înceta să exist. Aș putea să nu mai exist dintr-o dată, ca și cum s-ar șterge o culoare. Dar, în Scriptură, viața veșnică este ilustrată ca un lucru foarte diferit de simpla existență veșnică. Ea se referă la viața

în care toate facultățile sufletelor noastre se dezvoltă în plinătatea bucuriei și a fericirii. Noi nu vom exista așa cum există ierburile uscate în șură, ci ca floarea în toată frumusețea ei. De aceea, atât în Scriptură cât și în limbajul obișnuit al oamenilor, a muri nu înseamnă a înceta să exiști. Este o diferență enormă între a muri și a fi anihilat. În ce privește prima moarte, aceasta se referă la separarea dintre trup și suflet, la desfacerea naturii noastre trupești în elementele ei componente.

În ce privește cea de-a doua moarte, aceasta constă în despărțirea omului, trup și suflet, de Dumnezeu lui, care este viața și bucuria omului. Aceasta este pierzarea veșnică din prezența Domnului și a gloriei puterii Sale. Aceasta înseamnă și că palatul omului este distrus și transformat într-o ruină, unde vor locui pe veci balaurul remușcărilor și bufnița zgomotoasă a disperării.

Descrierile pe care Scriptura le face celei de-a doua morți sunt peste măsură de înfricoșătoare. Ea vorbește despre un „vierme care nu moare”, despre un „foc care nu se stinge” (Marcu 9:48), despre „groaza Domnului” (1 Cor. 5:11, lit. ESV), despre „tăierea în două” (Matei 24:51), despre „fumul chinului lor [care] se suie în sus în vecii vecilor” (Apoc. 14:11), și despre „adânc” (Apoc. 17:8).

Nu mă voi apuca să aduc toate aceste lucruri groaznice laolaltă, dar există cuvinte în Scriptură care, dacă ne-am gândi serios la ele, ne-ar face pielea ca de găină și părul să se ridice pe

noi doar la gândul judecării viitoare.

Bucuria noastră este că, dacă vreunul dintre noi ajunge să fie, în mâinile lui Dumnezeu, mijlocul pentru convertirea unui om de la rătăcirea căii sale, am salvat un suflet de la această moarte veșnică. Cel mântuit nu va mai cunoaște acel Iad îngrozitor, nu va mai simți acea mânie, nu va mai fi alungat din prezența lui Dumnezeu.

Oare nu putem vedea în toate acestea o bucurie care prețuiește mai mult decât întreaga lume? Aduceți-vă aminte de acea imagine. Dacă ați mântuit un suflet de la moarte, l-ați adus la viața veșnică.

Prin harul bunului Dumnezeu, va exista încă un corist care se va alătura oștirii îmbrăcată în haine albe care cântă laudele lui Iehova, încă unul care va întinde mâna pentru a lovi corzile harpei veșnice a recunoștinței și adorării, un alt păcătos mântuit spre răsplata Răscumpărătorului pentru patima Sa. O, ce fericire să fi mântuit un suflet de la moarte!

În pasajul nostru se adaugă de asemenea că, într-o astfel de situație, se acoperă o mulțime de păcate. Noi înțelegem această precizare cu sensul că rezultatul convertirii unui păcătos va fi acoperirea tuturor păcatelor lui prin sângele ispășitor al lui Isus. Nimeni nu poate spune cât de multe vor fi păcatele într-o astfel de situație, dar dacă vreun om poate fi convertit de la rătăcirea căii sale, întreaga masă a păcatelor lui va fi înecată în Marea Roșie a sângelui lui Isus și spălate pe veci. Amintește-ți

că Mântuitorul a venit în această lume având în vedere două obiective: El a venit pentru a distruge moartea și pentru a șterge păcatul. Dacă întorci un păcătos de la căile sale greșite, ești instrumentul prin care te asemeni cu El în ambele lucrări, după puterea Duhului Sfânt, biruind moartea, prin a smulge un suflet din moartea a doua, și acoperindu-i păcatele dinaintea lui Dumnezeu, punându-le la picioarele ispășirii făcute de Domnul Isus.

Apostolul nu spune că, dacă întorci un păcătos de pe căile sale greșite, vei avea onoare. Filantropia adevărată batjocorește o astfel de motivație. El nu spune că, dacă întorci un păcătos de la căile sale greșite, vei avea parte de respectul Bisericii și de dragostea omului. Se poate să ai parte uneori de aceste lucruri, dar tu ești motivat de unele cu mult mai nobile. Bucuria de a face binele se găsește în acel bine, iar răsplata unei fapte de dragoste se găsește în propriul rezultat. Dacă am salvat un suflet de la moarte și am acoperit o mulțime de păcate, aceasta este o răsplată suficientă pentru noi, chiar dacă nicio ureche nu ar auzi vreodată de fapta noastră și nicio peniță nu ar înregistra-o undeva. Dacă reușim să facem un bine, mai bine să se uite faptul că am fost instrumentele prin care acel bine a fost făcut. Bucuria rămâne în noi chiar dacă nu suntem apreciați, ci abandonăm în umbra rece a uitării. Da, dacă alții poartă onorurile faptelor bune pe care Dumnezeu le-a produs prin noi, nu vom fi nemulțumiți, ci va fi bucurie suficientă în noi cunoscând că un suflet a fost salvat de la moarte și o mulțime

de păcate au fost acoperite.

Să ne amintim că salvarea sufletelor de la moarte Îl onorează pe Isus, căci ea nu se poate produce decât prin sângele Său. În ceea ce ne privește, ce putem face pentru a salva un suflet de la moarte? În noi înșine sau prin puterile noastre, absolut nimic, după cum penița care stă pe masă nu ar putea să scrie cartea *Călătoria Creștinului* de la sine. Dar atunci când un Bunyan ia penița în mână, o lucrare fără egal vede lumina zilei.

Tot așa, tu și eu nu putem face nimic pentru a converti suflete atâta vreme cât Duhul veșnic al lui Dumnezeu nu ne ia în mâna Lui, dar atunci când ne ia, El poate face minuni prin noi și Își aduce glorie prin slujirea noastră, iar în tot acest timp noi avem suficientă bucurie știind că Isus este onorat și Duhul este preamărit. Nimeni nu vorbește despre penița lui Homer, nimeni nu a poleit-o cu aur și nu a publicat realizările strălucite ale peniței sale. Noi nu umblăm după cinstea între oameni, ci ne va fi suficient să știm că am fost penițe în mâna Mântuitorului, cu care El a scris legământul harului Său pe tablele de carne ale inimilor omenești. Iată răsplata de aur pentru un om care Îl iubește cu adevărat pe Domnul său: Isus este glorificat și păcătoșii sunt mântuiți.

Tot ceea ce apostolul spune are de-a face cu întoarcerea la Dumnezeu a unei singure persoane. „Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți

că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate” (Iacov 5:19-20).

Ți-ai dorit vreodată să fii un Whitefield? N-ai nutrit niciodată, în profunzimea sufletului tău, aspirația deosebită de a fi un alt M’Cheyne, Brainerd sau Moffat? Cultivă acea aspirație, dar în același timp fii fericit să aduci un singur păcătos la Isus Hristos, căci cel care îl întoarce este îndemnat să știe că acest lucru nu este unul neînsemnat. Ai salvat un suflet de la moarte și ai acoperit o mulțime de păcate.

Textul acesta nu spune nimic despre persoana ce constituie mijlocul prin care această lucrare este făcută. El nu spune, „dacă un predicator va converti un om sau dacă un teolog deosebit va lucra aceasta”. Dacă această faptă va fi făcută de cel mai neînsemnat bebeluș din Israelul nostru, dacă un copilăș îi va spune tatălui său o poveste despre Isus, sau dacă o servitoare va lăsa o broșură pe care să o găsească un suflet sărman care să primească astfel mântuirea, dacă cel mai neînsemnat predicator de la colțul străzii i-ar fi vorbit unui hoț sau unei prostituate, iar aceste persoane vor fi mântuite, acel om trebuie să știe că a întors un păcătos de la căile sale greșite, oricine ar fi el, salvând un suflet de la moarte și acoperind o mulțime de păcate.

Acum, preaiubiții mei, ce concluzie putem trage din aceste lucruri? Haideți să tânjim să fim folosiți în convertirea păcătoșilor. Iacov nu vorbește în acest pasaj despre lucrarea

Duhului Sfânt, nici despre Domnul Isus, ci le scrie celor care nu uitaseră adevărurile importante legate deopotrivă de Duhul și de Fiul lui Dumnezeu. Totuși, noi nu le putem face niciun bine spiritual semenilor noștri fără lucrarea Duhului lui Dumnezeu, și nici nu putem fi binecuvântați spre binele lor dacă nu le predicăm pe „Isus Hristos și pe El răstignit”.

Dumnezeu vrea să ne folosească. Haideți să ne rugăm și să fim gata să ne lăsăm folosiți. Haideți să ne curățăm de orice lucru care ar putea împiedica folosirea noastră de către Domnul. Dacă există ceva în ceea ce facem sau ce nu facem, vreun rău pe care îl hrănim în inimile noastre sau vreun har pe care îl neglijăm, lucruri care să ne facă nepotrivii pentru a fi folosiți de Dumnezeu, haideți să ne rugăm Domnului ca El să ne curețe, să ne refacă și să ne echipeze până ce ajungem vase potrivite pentru El. Haideți să veghem pentru a observa oportunitățile când putem fi folosiți. Să mergem în lume cu ochii și urechile deschise, gata să folosim orice circumstanță pentru a face binele. Haideți să nu fim mulțumiți decât când vedem că suntem folositori, și să facem din aceasta principalul țel și principala ambiție a vieților noastre. Într-un fel sau altul, trebuie și vom aduce suflete la Isus Hristos. La fel cum Rahela a strigat: „Dă-mi copii, ori mor!” (Gen. 30:1), tot așa, fie ca niciunul dintre voi să nu fiți mulțumiți rămânând sterpi în casa lui Dumnezeu. Strigați și suspinați până ce ați smuls unele mlădițe din foc și ați adus măcar un păcătos la Isus Hristos, pentru ca și voi să mântuiți astfel un suflet de la moarte și să

acoperiți o sumedenie de păcate.

O APLICAȚIE SPECIFICĂ

Acum haideți să ne îndreptăm pentru câteva minute către singurul aspect care nu se găsește direct în text. Vreau să fac o aplicație specifică a acestui întreg subiect la tema convertirii copiilor.

Sper că nu ați uitat cu totul de școala duminicală, deși eu mă tem că mulți creștini nici nu au habar că există așa ceva. Da, ei au auzit de ele, dar nu prin observație. Este posibil ca, vreme de 20 de ani, să nu fi vizitat niciodată o astfel de școală și nici să se facă ceva spre binele ei. Ar fi bucuroși să audă de vreo realizare a școlii duminicale și, deși nu știu mai mult de atât, rămân mulțumiți cu o informație generală. În majoritatea bisericilor vei putea găsi o mână de spirite tinere și entuziaste care se dedică lucrării școlii duminicale, dar și mulți alți oameni care ar putea ajuta aceste școli, dar care nu încearcă vreodată să facă ceva pentru ele. Dacă ar avea vreo altă lucrare de făcut, ar avea justificare, dar, din nefericire, ei n-au nicio ocupație evlavioasă, ci sunt niște simpli ucigași ai timpului. Această lucrare le stă la îndemână, le este accesibilă și le cere ajutorul, dar ei o ignoră cu totul. Nu voi spune că există aici astfel de leneși, dar nu pot să cred că suntem cu totul lipsiți de ei, motiv pentru care voi provoca orice conștiință să își facă lucrarea în cei ce se fac vinovați de așa ceva.

Copiii au nevoie de mântuire. Copiii pot fi mântuiți.

Copiii trebuie mântuiți, iar Dumnezeu folosește instrumente spre mântuirea lor. Copiii pot fi mântuiți la astfel de vârste, căci Cel ce a spus, „lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei” (Matei 19:14), nu a avut în gând ca Biserica Lui să se preocupe de mântuirea copiilor cu trecerea timpului, când vor crește și vor fi tineri și tinere. El voia să spună că acesta trebuie să fie un subiect de rugăciune, unul care să stârnească străduințe deosebite așa încât și copiii să fie convertiți și întorși la Dumnezeu.

Convertirea unui copil implică aceeași lucrare a harului divin și conduce la aceleași consecințe binecuvântate ca în cazul convertirii unui adult. Există o salvare a sufletului de la moarte și în cazul unui copil, ca și acoperirea unei mulțimi de păcate, dar, în cazul acesta, avem un motiv suplimentar să ne bucurăm, întrucât când copilul este mântuit, are loc o lucrare deosebită de prevenire a păcatelor lui ulterioare. Convertirea salvează un copil de la o sumedenie de păcate. Dacă îndurarea veșnică a lui Dumnezeu va binecuvânta predicarea ta și învățătura pe care o dai spre mântuirea unui mic ștregar, cât de fericită va fi viața lui de la acel moment încolo, comparativ cu situația când el ar fi crescut în nebulie, păcat și rușine, și când ar fi fost convertit după mulți ani! Este un act de cea mai mare înțelepciune și de cea mai autentică prudență să ne rugăm pentru copiii noștri așa încât, câtă vreme sunt încă tineri, inimile lor să fie predate Mântuitorului. Este un lucru bun să-l recuperăm pe fiul risipitor, dar este și mai bine să îl scutim de

a deveni un astfel de fiu. Este vrednic de lăudat să îi aducem înapoi pe hoți și pe bețivi, dar să acționăm așa încât băiatul să nu devină niciodată un hoț și un bețiv este cu mult mai bine. De aceea, învățătura de la școala duminicală trebuie să fie printre primele pe lista acțiunilor filantropice, iar creștinii ar trebui să își dea toată silința la aceasta. Cel ce convertește un copil de la greșelile căii lui, prin același lucru previne și aco-peră o mulțime de păcate.

Mai mult, acest lucru îi dă Bisericii speranța că va fi echilipată cu cei mai buni oameni. Copiile lui Samuel și Solomon din Biserică sunt făcuți înțelepți din tinerețea lor. Tot așa, urmașii lui David și Iosia pot să cucerească inimi încă din primăverile vieților lor. Dacă citești viețile celor mai deosebiți slujitori, vei descoperi că, în general, umblarea lor creștină a început de timpuriu. Chiar dacă nu este absolut necesar, când temelia este pusă pe evlavia tinerească, acest lucru este foarte avantajos pentru creșterea unui caracter creștin echilibrat. Nu mă aștept să văd biserici ale lui Isus Hristos zidite în mod obișnuit prin cei care au dus o viață întreagă de păcat, ci prin a aduce și a crește în mijlocul lor, în frica și musturarea Domnului, tineri și tinere care devin stâlpi în casa Dumnezeului nostru. Dacă vrem creștini puternici, trebuie să ne uităm către cei care devin creștini din tinerețea lor. Pomii trebuie să plantați în curțile Domnului câtă vreme sunt tineri, dacă vrem ca ei să înflorească bine și pentru mulți ani.

Lucrarea de învățare a tinerilor are, în această vreme, o

importanță superioară față de cum avea altădată, căci în această vreme sunt mult mai mulți dintre cei care se furișează în casele noastre și îi amăgesc pe oameni cu învățăturile lor mincinoase.

De aceea, școlile duminicale ar trebui să îi învețe bine pe copii. Ele nu doar trebuie să îi țină ocupați cu fraze pioase, ci să îi învețe întreaga Evanghelie și doctrinele harului într-un fel inteligibil, să se roage pentru copii și să nu fie mulțumite decât când aceștia se întorc la Domnul Isus Hristos și sunt adăugați Bisericii, moment când nu ne va mai fi frică de papalitate. Preoții papistași spuneau despre cei din vechime că ar fi putut să câștige înapoi Anglia în supunere față de Roma dacă cei credincioși nu și-ar fi catehizat copiii. Noi am lăsat deoparte catehismele mult prea repede și fără temeii, dar dacă nu folosim catehisme bune, trebuie măcar să aducem înapoi învățătura hotărâtă, clară și simplă, și trebuie să insistăm și să ne rugăm pentru convertirea copiilor, pentru întoarcerea imediată a copiilor la Domnul Isus Hristos.

Duhul lui Dumnezeu este gata să ne ajute în acest efort. El este cu noi dacă noi suntem cu El. El este gata să binecuvânteze cel mai smerit și mai neînsemnat învățător, așa încât nici măcar grupele de bebeluși nu vor fi lipsite de binecuvântarea Lui. El poate să ne dea cuvinte și gânduri potrivite pentru micuța noastră audiență. El ne poate binecuvânta așa încât să știm cum să spunem un cuvânt potrivit pentru urechi-șele lor.

Dacă învățătorii noștri nu sunt credincioși în această lucrare, vom trăi ziua când îi vom vedea pe copiii care au fost în școlile noastre duminicale întorcându-se în lume asemenea părinților lor, disprețuind religia din cauza plictiselii orelor petrecute la școala duminicală, și vom produce o rasă de păgâni și o generație de superstițioși. Oportunitatea de aur se va pierde în felul acesta și responsabilitatea va cădea serios asupra noastră. Mă rog ca Biserica lui Dumnezeu să se gândească mult la școala duminicală. Îi implor pe cei ce iubesc poporul acesta să se roage pentru școlile noastre duminicale. Îi îndemn pe toți cei care Îl iubesc pe Isus Hristos și care vor să vadă venind Împărăția Lui, să fie foarte blânzi față de copii și tineri, și să se roage ca inimile lor să fie câștigate pentru El. Tema aceasta este foarte dragă inimii mele. Este una pe care voi insista mult înaintea conștiințelor noastre. Dumnezeu să ne conducă hotărât gândurile spre ea!

Nu voi încheia pledoaria mea până nu voi pune următoarele întrebări: Ce ați făcut, fiecare dintre voi, spre convertirea copiilor? Ce ai făcut pentru convertirea propriilor copii? Ți este suficient de clar acest subiect? Ți-ai pus vreodată brațele în jurul băiatului tău și te-ai rugat pentru el și cu el? Tată, vei descoperi că un astfel de lucru va avea o influență deosebită asupra băiatului tău. Mamă, ai vorbit vreodată cu fiica ta despre Hristos și El răstignit? În mâna lui Dumnezeu, poți fi deopotrivă o mamă trupească și una spirituală pentru acel copil preaiubit. Ce faceți voi, cei care sunteți învățători ai copiilor? Sunteți

voi curați de vinovăția sufletelor lor? Voi, cei care sunteți implicați în școlile duminicale și care vă străduiți duminică de duminică, faceți tot ceea ce ar trebui pentru ca băieții și fetele care vă sunt dați în grijă să fie aduși de timpuriu să-L mărturisească pe Domnul?

Gândiți-vă la aceste lucruri, căci la judecata voastră veți primi o răsplată mare dacă îi veți descoperi pe mulți dintre dragii voștri copii întâmpinându-vă cu un dulce bun venit în lăcașurile veșnice. Atunci când veți întâlni ființe cerești care vă vor saluta și vă vor recunoaște ca acel învățător care i-a adus la Isus, veți adăuga un alt Rai la cel pe care îl veți primi. Eu nu îmi doresc să merg în Rai de unul singur – voi v-ați dori asta? Eu n-aș vrea să am o cunună în Ceruri fără a avea măcar o stea pe ea, pentru că niciun suflet nu a fost mântuit prin intermediul meu – voi ați dori așa ceva?

Imaginați-vă războinicii care se întorc acasă, și cum fiecare își aduce trofeul pe umăr, spre onoarea marelui Căpitan. Ei mărsăluiesc prin poarta plină de pietre prețioase, intrând în triumf în Capitoliul ceresc, de-a lungul străzilor de aur, fiecare soldat aducând partea lui de pradă. Voi unde veți fi atunci? Veți fi printre soldații care merg înainte fără vreun trofeu și care nu vor adăuga nimic la strălucirea victoriei? Veți fi acolo fără a purta semnul că ați câștigat ceva în luptă, fără a aduce vreo dovadă că ați câștigat ceva pentru Isus cu sabia și cu arcul vostru?

Din nou, o altă scenă se află înaintea minții mele: aud

strigând că secerișul s-a încheiat și îi văd pe secerători aducându-și fiecare mănunchiul de recoltă. Unii dintre ei sunt apăsați de greutatea cu care le sunt încărcăți umerii. Ei au plecat plângând, dar acum se întorc bucurându-se, aducând roadele cu ei. Îl văd acum și pe cel care a strâns puțin, dar în mâinile lui se află grăunțe prețioase. El a avut doar o bucată de teren și i s-a încredințat puțină sămânță, dar a înmulțit-o după regula Împărăției. Vei fi oare acolo fără rod în mâini, pentru că nu ai arat niciodată și nici n-ai semănat, motiv pentru care nici nu ai secerat? Dacă așa stau lucrurile, se poate să trăiești momentul acela și să vezi că fiecare strigăt scos de secerători ar putea să producă o frângere dureroasă a inimii tale, amintindu-ți că n-ai semănat, motiv pentru care nu ai avut nici ce să culegi. Dacă nu Îl iubești pe Domnul, nu te mai lăuda cu asta. Dacă El nu te-a răscumpărat cu sângele Său, nu te minți și nu veni la masa Lui, pretinzând că ești slujitorul Lui. Dar dacă rănilor Lui dragi te-au răscumpărat, dedică-te Lui! Dacă Îl iubești, hrănește oile și mieii Lui! Chiar dacă nu Îl pot vedea cu ochii, eu Îl recunosc prin credință. El îți arată semnele rănilor din mâinile și picioarele Sale, și îți spune:

„Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi... Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură... să știți că cine îl întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate” (Ioan 20:21, Marcu 16:15, Iacov 5:20).

Despre autor

Charles Haddon Spurgeon (1834-1892) s-a născut în Anglia, la Kelvedon, Essex, pe data de 19 iunie 1834.

Chiar dacă a fost crescut într-un cămin creștin, în cunoștința Evangheliei, Spurgeon nu a fost convertit la Isus Hristos până în dimineața unei zile înzăpezite de ianuarie, în anul 1850. În luna august a aceluiași an, Spurgeon a rostit prima sa predică, într-o adunare mică de fermieri. Apoi, în anul 1854, pe când avea doar 19 ani, adunarea londoneză din New Park Street, Southwark, l-a chemat să le fie păstor. Această biserică a devenit mai târziu Metropolitan Tabernacle.

Predicile lui au fost publicate începând din ianuarie 1855 și până în 1916, la 24 de ani după moartea lui. În ultimii ani de viață, bolile l-au lovit dureros în trup, și diferiți oponenți i-au atacat slujirea. Cu toate acestea, Spurgeon a continuat să predice Evanghelia cu credincioșie până la moartea lui, în ianuarie 1892.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la *magnagratia.org* și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 300 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile de pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie-ne la *contact@magnagratia.org*.

magnagratia.org